

Matei - comentarii F. B. Hole

Noul Testament: Cartea genezei lui Isus Hristos

Felul cum este exprimat cel dintâi verset al Noului Testament ne îndreaptă gândurile înapoi la cea dintâi carte a Vechiului Testament, deoarece „genealogia” este traducerea cuvântului grec genesis. Matei în mod deosebit, și Noul testament în general, este „cartea genezei lui Isus Hristos”. Dacă ne referim la Geneza, vedem că această carte este împărțită în 11 părți și toate din ele în afara celei dintâi începe cu indicarea cuvântului „generații”. Cea de a treia parte începe astfel: „Aceasta este cartea generațiilor lui Adam” (5.1); și tot Vechiul Testament ne dezvăluie istoria tristă a lui Adam și a urmașilor lui, sfârșind cu caracterul teribil de potrivit al cuvântului „blestem”. Cu ce mare ușurare ne putem întoarce de la generațiile lui Adam la „generația lui Isus Hristos”, pentru că aici vom afla introducerea harului; și cu această notă se și termină Noul Testament.

Fiu al lui David, fiu al lui Avraam – și genealogia Lui (vers. 1-17)

Isus ne este prezentat îndată sub două aspecte. El este Fiu al lui David și de aceea coroana regală pe care Dumnezeu a dăruit-o la început lui David îi aparține Lui. El este, de asemenea, Fiu al lui Avraam și de aceea are dreptul la țară, și întreaga promisiune este investită în El. După ce s-au precizat acestea, ni se dă genealogia Lui, de la Avraam, prin Iosif, soțul Mariei. Aceasta era genealogia Sa oficială, așa cum era recunoscută de iudei. Lista aceasta dată se distinge prin omisiunile ei, deoarece trei împărați, în strânsă legătură cu nelegiuirea Atalie, sunt omiși în versetul 8; și sumarul cu privire la cele „paisprezece generații” dat în versetul 17 arată că nu este o omitere întâmplătoare, ci că Dumnezeu respinge și refuză să recunoască pe împărații care au apărut în legătură cu dedicarea închinării către Baal.

Numele celor patru femei (vers. 3, 5, 6)

Genealogia aceasta este, de asemenea, remarcabilă deoarece numele numai a patru femei sunt aduse în ea, și nicidecum acele nume pe care le-am fi așteptat. Două din cele patru erau dintre națiuni, care ar fi trebuit oarecum să coboare mândria iudeilor; amândouă aceste femei aveau o credință izbitoare, deși una din ele trăise în imoralitatea care caracteriza lumea păgână. Despre cealaltă nu știm decât ce era bine. Iar celelalte două se trăgeau din Israel, totuși istoria lor ne dă o notă rea și nu putem ști ceva bun. În adevăr, numele Batșebeei nu este menționat; ea este doar „cea... a lui Urie”, în felul acesta făcând-o de rușine. În felul acesta din nou toate umbresc mândria iudeilor. Genealogia Domnului nostru nu l-a adăugat nimic. Cu toate acestea, ea îi garantează firea omenească și în felul acesta drepturile investite în David și Avraam erau în mod legal ale Sale.

Om-Dumnezeu și Mântuitor (vers. 18-21)

Dar dacă versetul 17 ne asigură că Isus era om în adevăr, restul versetelor ne asigură de asemenea că El era mai mult decât un Om, era chiar Dumnezeu Însuși prezent printre noi. Printr-un înger i s-a spus lui Iosif, logodnicul Mariei, că va avea un copil ca rod al lucrării Duhului Sfânt, și când Se va naște îi va pune numele Isus. El va mântui pe poporul Său de păcatele lor, de aceea numele Lui va fi Mântuitorul. Numai Dumnezeu poate da un nume în vederea unor lucruri care se vor împlini în viitor. El a putut face această lucrare, și cât de perfect a fost îndreptățit acest nume! Ce seceriș de oameni mântuiți se va strânge în zilele care vor veni, toți mântuiți din păcatele lor, și nu numai de judecata pe care au meritat-o păcatele lor! Numai „poporul Său” este deci mântuit. Pentru a cunoaște mântuirea Sa, cineva trebuie să fie înrolat printre ei prin credința în El.

Isus și Emanuel (vers. 22-23)

În felul acesta s-a împlinit profeția din Isaia 7.14, în care a fost dată o indicație clară a măreției și puterii Mântuitorului care avea să vină. Numele Său profetic, Emanuel, arată că El trebuia să fie Dumnezeu manifestat în trup – Dumnezeu printre noi într-un fel mult mai minunat decât Se manifestase vreodată în mijlocul lui Israel în zilele lui Moise, mult mai minunat decât în felul în care El era cu Adam în zilele dinaintea intrării păcatului în lume. Cele două nume sunt profund legate împreună. A-L avea pe Dumnezeu cu noi, fără a fi mântuiți de păcatele noastre ar fi imposibil: prezența Lui ne-ar copleși în judecată. A fi mântuiți de păcatele noastre, fără ca Dumnezeu să vină la noi, dacă ar fi fost posibil, istoria harului și-ar fi pierdut gloria. În venirea lui Isus le avem pe amândouă. Dumnezeu a venit la noi și, păcatele noastre fiind înlăturate, am fost și noi aduși la El.

Starea conducătorilor religioși din Ierusalim

Versetele cu care începe capitolul 2 aruncă o lumină puternică și cercetătoare a condițiilor care domneau în acele zile printre iudeii care erau la Ierusalim, urmași ai celor ce se întorseseră din robia sub Zorobabel, Ezra și Neemia. Împăratul iudeilor Se născuse în Betleem și totuși multe săptămâni ei nu știau nimic despre acest fapt. Dacă împăratul Irod era în ignoranță nu era deloc surprinzător, pentru că el nu era israelit, ci idumean. Dar din tot poporul, marii preoți trebuiau să afle despre acest mare eveniment pe care mărturiseau că îl așteptau – nașterea Mesiei. Aflăm în Luca 2 că evenimentul acesta a fost făcut cunoscut din cer cel puțin în câteva ceasuri, unor persoane modeste care să temeau de Domnul. Psalmistul ne spusese că „Domnul Se destăinuiește celor care se tem de El” (25.14), așa cum este exemplificat cu păstorii și cu alții; dar conducătorii religioși din Ierusalim nu erau printre aceștia, ci printre „cei mândri” pe care oamenii îi numesc „fericiți” (vezi Maleahi 3.15, 16). De aceea ei erau tot atât de mult în întuneric ca nelegiuitul Irod.

Ierusalimul tulburat împreună cu Irod (vers. 3)

Dar situația este și mai rea. Nu este surprinzător, spunem din nou, că Irod s-a tulburat când a auzit știrile, pentru că aparent era pentru el un rival la tronul pe care-l avea. Citim totuși că „s-a tulburat, și tot Ierusalimul împreună cu el”. Astfel venirea Mântuitorului n-a produs bucurie, ci întristare printre acei oameni care chiar mărturiseau că îl așteptau? În mod evident deci, ceva era foarte greșit, pentru că părea a fi chiar un dezgust pentru instinctele lor pervertite. Ei nu-L văzuseră; El încă nu făcuse ceva; ei doar simțeau că venirea Lui ar însemna înlăturarea

plăcerilor lor, și nu împlinirea speranțelor lor.

Cunoștința pusă în slujba dușmanului (vers. 4)

Totuși acești oameni erau buni cunoscători ai Scripturilor lor. Ei puteau să dea un răspuns imediat și corect lui Irod, citând Mica 5.2. Ei aveau cunoștința care îngâmă, și deci nu știau nimic așa cum ar fi trebuit să cunoască (vezi 1 Cor. 8.1, 2), și au pus cunoștința lor în slujba dușmanului. „Balaurul mare roșu” (Apoc. 12. 3-5) al imperiului roman, a cărui putere era investită local în Irod, era gata să devoreze „Copilul” de parte bărbătească, iar ei erau gata să-l ajute să facă acest lucru. Ei aveau un fel greșit de cunoaștere a Scripturii și sunt o înștiințare pentru noi.

Conducător care va păstori (vers. 6)

Scriptura pe care ei au citat-o îl prezintă pe Domnul ca Stăpânitor care va domni. În Mica numai Israel este avut în vedere, dar știm că domnia Lui va fi universală; și acesta este al treilea fel în care El ne este prezentat. În Isus îl vedem pe Dumnezeu arătându-Se ca să mântuiască. În Emanuel îl vedem pe Dumnezeu care a venit să locuiască. În „Conducătorul” îl vedem pe Dumnezeu arătându-Se ca să păstorească. A fost întotdeauna gândul Său să locuiască împreună cu omul, să-l conducă potrivit plăcerii Lui și să împlinească faptul pentru care venise, să-l mântuiască.

Atitudinea magilor, ca o condamnare a conducătorilor religioși din Ierusalim (vers. 9)

Când Copilașul Se afla în Betleem, aceasta era asigurarea că toate aceste trei lucruri se vor întâmpla: și deși Ierusalimul era neștiutor și împotrivor, niște oameni dintre națiuni erau atrași spre El și recunoșteau în El pe Împăratul iudeilor. Ne dăm noi seama cât de mult îi condamnau ei pe conducătorii religioși din Ierusalim? Păstorii din Luca 2 au aflat despre nașterea Lui în câteva ceasuri; acești astronomi de la răsărit, în câteva zile sau săptămâni; pe când câteva luni trebuie să fi trecut înainte ca preoții și cărturarii să fi avut cea mai mică idee vagă despre ceea ce se petrecuse. Întâi printr-o stea și apoi printr-un vis, Dumnezeu a vorbit acestor oameni înțelepți, dar oamenilor religioși din Ierusalim. El nu le-a vorbit deloc, și fuseseră zile când marele preot în mijlocul lor era în legătură cu Dumnezeu prin Urim și Tumim. Acum Dumnezeu era tăcut față de ei. Starea lor era așa cum este descrisă în Maleahi și poate mai rău.

Rahela, care își plânge copiii (vers. 13-18)

În Irod vedem puterea fără scrupule aliată cu viclenia. Când a fost împiedicat de acțiunea magilor, gândea că nu are altă posibilitate decât un atac ucigaș asupra tuturor băieților din Ierusalim. Faptul că a fixat limita omorului la doi ani ar indica poate că perioada dintre apariția stelei și sosirea magilor la Ierusalim trebuie să fi fost de câteva luni. Fapta lui sălbatică și violentă a adus împlinirea profeției din Ieremia 31.15. Dacă acest verset este citit în contextul lui, se va vedea că împlinirea lui finală și completă va fi în zilele din urmă, când Dumnezeu va face în sfârșit să înceteze lacrimile Rahelei, aducându-i copii înapoi din țara dușmanului. Cu toate acestea, ceea ce a avut loc la Betleem a fost același fel de lucru pe o scară mai mică.

Fuga în Egipt și reîntoarea în țară, Iosif fiind înștiințat în vis de un înger al Domnului (vers. 13, 19)

Irod totuși se lupta cu Dumnezeu, care i-a nimicit intențiile trimițând pe îngerul Său la Iosif într-un vis, pentru a doua oară. Copilașul a fost luat în Egipt, și în felul acesta Osea 11.1 își găsește o împlinire minunată, iar Isus începe să parcurgă din nou istoria lui Israel. Cât de ușor a nimicit Dumnezeu glasul cel rău al lui Irod, și tot atât de ușor, nu mult timp după aceea, a avut a face cu Irod însuși. Matei nu-și risipește cuvintele, descriindu-i sfârșitul; el spune simplu, „după ce a murit Irod”. Și a treia oară îngerul Domnului i-a vorbit lui Iosif în vis, dându-i îndrumare să se întoarcă în țară, pentru că moartea a înlăturat pe cel care vroia să fie ucigaș. Cel dintâi gând al lui Iosif a fost să se întoarcă în Iudeea; dar i-au venit vești că Arhelau domnea în locul tatălui său și teama l-a făcut să ezite. Atunci pentru a patra oară Dumnezeu l-a îndrumat printr-un vis. În felul acesta el, Maria și Copilașul au fost îndrumați din nou spre Nazaret, de unde veniseră la început, după cum ne spune Luca. Este instructiv să vedem cum Dumnezeu a călăuzit toate aceste mișcări de la început: în unele cazuri prin împrejurări, ca hotărârea lui Augustus și veștile despre Arhelau, în alte cazuri prin vise. În felul acesta uneltirile dușmanului au fost zădărnice. „Portarul” ținea deschisă ușa la „staul” pentru ca adevăratul Păstor să intre, orice ar fi făcut alții. De asemenea, scripturile se împlineau: nu numai că Isus a fost adus din Egipt, dar și faptul că a devenit cunoscut ca Nazarinean.

Un Nazarinean (vers. 23)

Nicio profeție a Vechiului Testament n-a prezis că El avea să fie „un Nazarinean”, dar mai multe spuneau că El avea să fie disprețuit și un obiect de batjocură. De aceea în versetul 23 se spune „prin profeți”, și nu printr-un anumit profet. Ei spusese că El va fi un obiect de dispreț, care în timpul Domnului nostru se exprima prin calificativul „Nazarinean”. În traducerea lui J.N. Darby este o notă care clarifică acest verset în ce privește exprimarea exactă folosită cu privire la împlinirea profeției, în contrast cu expresiile mai dinainte din capitolul 1.22 și 2.17. Se arată corectitudinea cu care sunt făcute citatele din Vechiul Testament. Nazarinean este al patrulea nume dat Domnului nostru la începutul evangheliei. El este, așa cum am văzut, Isus, Emanuel, Conducător; dar El este și Nazarineanul. Dumnezeu venea printre oameni ca să-i mântuiască, să locuiască, să conducă – dar El avea să fie „disprețuit și părăsit de oameni”!

Ioan Botezătorul, predicator în pustiu

Al treilea capitol îl prezintă pe Ioan Botezătorul fără a face o introducere cu privire la nașterea sau originea lui. El împlinea profeția lui Isaia; predica în pustiu, departe de refugiiile obișnuite ale oamenilor; în îmbrăcăminte și mâncare era separat de obiceiurile oamenilor; tema lui era pocăința, în vederea apropierei împărăției cerurilor. Era o slujire unică. Care alt predicator și-a ales pustiu ca regiune geografică a slujirii lui? Filip evanghelistul s-a dus în adevăr în pustiu de la sud ca să întâlnească în mod special o persoană, individual; dar puterea lui Dumnezeu era în așa fel cu Ioan încât mulțimile veneau în număr mare la el, și erau îndrumate spre botezul lui, mărturisindu-și păcatele.

Împărăția cerurilor (vers. 2)

În evanghelia aceasta este menționată în mod frecvent „împărăția cerurilor” și cel dintâi caz este aici. Nicio explicare nu este dată de Matei, nici nu notează vreo explicație oferită de Ioan. Motivul este fără îndoială că venirea zilei când „Dumnezeul cerului” își va ridica o împărăție și toți vor vedea că „cerurile stăpânesc” fusese prezisă în cartea Daniel. De aceea termenul nu avea să fie nefamiliar ascultătorilor sau oricărui cititor iudeu. Același profet avusese o viziune a Fiului Omului venind cu norii cerului și luând împărăția, și sfinții stăpânind-o împreună cu El. Acum împărăția s-a apropiat, pentru că „Isus Hristos, Fiul lui David”, Se afla printre oameni.

Botezul lui Ioan spre pocăință (vers. 3-10)

Când este o lucrare reală și puternică a lui Dumnezeu, oamenilor nu le place să fie separați de ea, îndeosebi dacă ei sunt conducători religioși; de aceea aflăm că și farisei și saducheii veneau la botezul lui Ioan. El îi întâmpina totuși cu o pricepere profetică. Îi dădea pe față că aveau caracteristicile șarpelui și-i înștiința că mânia era înaintea lor. El știa că ei se vor lăuda că sunt urmași ai lui Avraam, de aceea le răsturna sprijinul de sub ei, arătându-le că nu avea valoare înaintea lui Dumnezeu. Nimic altceva nu era necesar decât pocăința și aceasta o avea în vedere botezul lui; dar ea trebuia să fie reală și să se arate în roade care erau potrivite. Iacov, în epistola lui, insistă că credința, dacă este reală și vitală, trebuie să se exprime în fapte potrivite ei. Aici Ioan arată întocmai acest lucru în privința pocăinței. Versetele acestea din mijlocul capitolului 3 ne dau o idee cu privire la ceea ce este greșit. Adevăratul Fiul al lui David și al lui Avraam a venit, împărăția era aproape, și nicio legătură cu Avraam ca urmaș nu avea să fie de folos. Moise le dăduse legea; Ilie le-a reamintit-o; Ioan le dă o chemare fără delicatețe la pocăință, care însemna ca și cum le-ar fi spus: „Pe baza legii sunteți pierduți, și nu vă rămâne decât să recunoașteți faptul acesta cu înfruntare și smerire a inimii.” Marea mulțime dintre ei nu erau pregătiți pentru această recunoaștere, spre nenorocirea lor.

Cel care botează cu Duh Sfânt și cu foc (vers. 11-12)

Ioan, de asemenea, anunță venirea Celui care este mai puternic, al Cărui înainte-mergător era el. Nu putea fi comparație între ei, și el mărturisea că își dădea seama de lucrul acesta, spunând că el nu era vrednic să-l ducă sandalele. De asemenea, arăta contrastul dintre botezul lui cu apă și botezul cu Duh Sfânt și cu foc. Cel care va veni va face o diferențiere perfectă între grâu și pleavă. Pe aceștia îi va boteza cu Duh Sfânt, și pe aceia cu focul judecății; și rezultatul va fi etern, pentru că focul nu se va stinge. Aceste cuvinte ale lui Ioan erau foarte pătrunzătoare și ele se vor împlini când perioada mileniului va fi gata să se introducă. Atunci Duhul va fi revărsat peste orice făptură, și nu numai peste iudei – adică peste toți cei care au fost răscumpărați. Pe de altă parte, cei răi vor fi condamnați pentru focul etern, așa cum ne va arăta sfârșitul capitolului 25 al acestei evanghelii. Între timp a fost o împlinire mai dinainte a botezului cu Duhul, la stabilirea Bisericii, așa cum arată Fapte 2. Aici, contextul arată în mod hotărât că „focul” este o aluzie la judecată, și nu la limbile ca de foc din ziua Cincizecimii sau la vreo altă lucrare similară de binecuvântare.

Isus, fără păcat, identificat prin botez cu cei evlavioși (vers. 13-19)

Când Domnul Isus a ieșit să slujească, cel dintâi act al Său a fost să vină la botezul lui Ioan, și aceasta în ciuda obiecției pe care și-o exprima Ioan. Obiecția a servit ca să arate principiul după care lucra Domnul. El împlinea dreptatea. Nu avea păcate de mărturisit, totuși luând locul unui om era drept să Se identifice pe Sine Însuși cu cei evlavioși, care își luau în felul acesta adevăratul lor loc înaintea lui Dumnezeu. Oameni ai lui Dumnezeu în timpurile de altădată făcuseră în principiu același lucru – Ezra și Daniel, de exemplu – mărturisind ca păcate ale lor înșile acele lucruri în care ei nu avuseseră parte, deși păcătoși și ei înșiși. Aici era Cel fără păcat și a făcut acest lucru într-un mod perfect. Și ca nu cumva să pară o greșeală, chiar în clipa când El a făcut acest act, cerurile s-au deschis deasupra Lui, cea dintâi manifestare măreață a Sfintei Treimi, și glasul din cer spunându-l că El este Fiul Cel Preaiubit, în care Tatăl Și-a găsit toată plăcerea. În forma unui porumbel, Duhul a coborât peste Acela care avea să boteze pe alții cu același Duh.

Ispitirea lui Isus în pustiu, comparată cu cea a lui Israel (vers. 1-2)

Domnul Isus a luat nu numai locul omului, El a luat în mod deosebit și locul lui Israel. Israel a fost scos din Egipt, apoi au fost botezați pentru Moise în nor și în mare și după aceea au intrat în pustiu. Tocmai am văzut că Isus fusese chemat din Egipt ca Fiul al lui Dumnezeu, și după un timp a fost botezat; apoi când deschidem capitolul 4 aflăm că Duhul, care venise peste El, îl duce drept în pustiu ca să fie ispitit de diavolul. Aici aflăm un contrast, pentru că în pustiu Israel a ispitit pe Dumnezeu și a greșit în toate privințele. Isus Însuși a fost ispitit și a triumfat în toate privințele. Totuși isпитirile cu care L-a asaltat diavolul erau asemănătoare cu punerile la probă a lui Israel în pustiu, pentru că nu este nimic nou în tactica dușmanului. Israel a fost pus la probă prin foamete, și prin răzvrătirea în legătură cu lucrurile lui Dumnezeu – arătată în mod deosebit în legătură cu Core, Datan și Abiram, și prin atracțiile care i-a dus la închinarea și slujirea altuia în afară de Domnul, și au căzut, închinându-se la vitelul de aur. Domnul Isus a întâmpinat fiecare ispită cu Cuvântul lui Dumnezeu. De fiecare dată El a citat din unele texte scurte ale cărții Deuteronom, în care lui Israel i se reaminteau responsabilitățile pe care le avea. Ei n-au reușit să respecte aceste responsabilități, însă Isus le-a împlinit în mod perfect în orice detaliu.

Diavolul, cel care seamănă îndoială cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu

Diavolul întotdeauna seamănă îndoieli cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Puneți alături 3.17 cu 4.3 și 6 și notați cât de izbitor se arată această atitudine. Îndată ce Dumnezeu spusese: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit”, diavolul spune de două ori: „Dacă Tu ești Fiul al lui Dumnezeu”. Cuvântul mic „dacă” este foarte mult preferat de diavolul! Isus îl întâmpină în mod potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul este absolut necesar pentru viața spirituală a omului, întocmai cum pâinea este pentru viața naturală. Și omul are nevoie de orice cuvânt pe care l-a spus Dumnezeu, și nu numai unele pasaje speciale. Ne găsim toți viața spirituală în „fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”?

Nici poftă, nici mândrie în Isus (vers. 10-11)

Ispitirea Domnului Isus de către diavolul arată clar, dincolo de orice discuție, că există un diavol, individual. Din zilele Genezei 3, el s-a învățat să ispitească pe oameni, atrăgându-i prin poftă și mândria lor. În Isus el a întâlnit pe Acel unul care nu avea nici poftă, nici mândrie și care a făcut față atacurilor lui prin Cuvântul lui Dumnezeu; prin urmare, fiind învins, L-a lăsat. Învingătorul era un Om care postise patruzeci de zile și patruzeci de nopți, și pe care îngerii îl slujeau. Mai înainte ei nu slujiseră niciodată Dumnezeului lor în acest fel minunat.

Părăsind Nazaretul și locuind în Capernaum (vers. 12-17)

Punerea lui Ioan în închisoare, așa cum ne arată versetul 12, a fost evenimentul care L-a făcut pe Domnul să intre pe deplin în lucrarea Sa publică. Părăsind Nazaretul, El a locuit în Capernaum, și profeția lui Isaia își găsește împlinirea privitoare la unele evenimente privitoare la cea dintâi venire a Sa. Dacă citim Isaia 9.1-7 vom nota că amândouă evenimentele sunt avute în vedere, așa cum deseori este cazul. Venirea Lui strălucea ca o stea înaintea profeților, dar ei încă nu știau că era de două ori această stea. Galileea va vedea totuși lumina cea mare a gloriei Lui, tot așa cum a văzut lumina cea mare a harului Lui. Înainte-mergătorul fiind adus la tăcere prin închiderea lui, Isus Se ridică și Își introduce mesajul Său de pocăință în vederea faptului că împărăția s-a apropiat. Evanghelia după Ioan ne arată că Domnul era activ în lucrarea Sa și înainte de acest timp. El avea ucenici și vizitase Iudeea când „Ioan nu fusese aruncat în închisoare” (Ioan 3.24).

Cel care face pescari de oameni (vers. 18-22)

Așa fiind lucrurile, chemarea lui Petru, Andrei, Iacov și Ioan arată în aceste versete nu este începutul cunoașterii dintre ei și Domnul Isus. Aceasta a avut loc mai înainte și este istorisită în Ioan 1. Desigur, au fost și cazuri când ei sau alți ucenici mergeau împreună cu El, mai înainte ca ei să fie chemați să-și părăsească munca lor obișnuită și să-l dea Lui tot timpul. Pentru că ei Îl urmau, El avea să-i facă pe acești pescari niște pescari de oameni. Prin străduință și studiu, oamenii pot deveni ei înșiși buni predicatori, însă pescari de oameni sunt făcuți numai de El. El însuși era perfect în această privință și umblând însoțiți de El, ei aveau să învețe de la El și să ia din spiritul Lui.

Evanghelia împărăției deosebită de evanghelia harului (vers. 23-25)

În cele 3 versete cu care se termină capitolul 4, Matei face un rezumat al zilelor de la început ale lucrării Sale. Mesajul Său era „evanghelia împărăției”. Ea trebuie să fie distinsă de „evanghelia harului lui Dumnezeu” care se predică astăzi. Aceasta are ca temă importantă moartea și învierea lui Hristos și vestește iertarea ca rod al ispășirii pe care El a făcut-o. Aceea avea ca veste bună că împărăția prezisă de profeți le era adusă în El. Dacă ei aveau să se supună autorității divine care era investită în El, puterea împărăției avea să devină activă în folosul lor. Ca dovadă a acesteia, El arăta puterea împărăției în vindecarea trupurilor oamenilor. Tot felul de boli erau vindecate, dând garanția că El va putea vindeca orice rău spiritual. Această arătare a puterii împărăției unită cu predicarea împărăției, se dovedea foarte atrăgătoare, și mari mulțimi Îl urmau.

Principiile împărăției; ce fel de oameni vor avea parte de ea (vers. 1-10)

Atunci Domnul a început să vorbească ucenicilor Săi, deși în prezența mulțumii, învățându-i principiile împărăției. Mai întâi de toate le-a arătat ce fel de oameni vor avea parte de împărăție și se vor bucura de beneficiile ei. În împărățiile oamenilor de astăzi, un om are nevoie din plin de încredere în sine și nerușinare dacă vrea să aibă succes, dar tocmai starea opusă se potrivește împărăției cerurilor. Aceasta se spunea și în Vechiul Testament: de exemplu în Psalmul 37.11. Totuși Domnul dă aici o vedere mai largă a acestui fapt. El ne dă în linii generale o imagine morală a rămășiței credincioase care în final va intra în împărăție.

Fericirile (vers. 3-10)

El menționează opt lucruri, începând cu sărăcia în duh și sfârșind cu persecuția, și este o succesiune în ordinea lor. Pocăința produce sărăcie în duh, și de aici trebuie să pornească toate. Apoi vine plânsul și blândețea determinate de o adevărată părere despre tine însuși, urmate de o sete pentru dreptate care se găsește numai în Dumnezeu. Apoi, plin de acestea, cel sfânt începe să arate însăși caracterul lui Dumnezeu – îndurare, curăție, pace. Dar lumea nu-L vrea pe Dumnezeu, nici caracterul Său, de aceea persecuția încheie lista.

Ferice de voi (vers. 11, 12)

Fericirea văzută în versetele 3-10 va fi în întregime realizată în împărăția cerurilor, când este stabilită pe pământ. În fiecare fericire, în afara celei din urmă, cel fericit este descris într-un fel impersonal; în versetele 11 și 12 Domnul vorbește personal ucenicilor Săi. „Ferice de cei” din versetul 10 se schimbă în „fericiți sunteți voi” în versetul 11; și acum, vorbind ucenicilor Săi, răsplata este promisă în cer. El știa că acești ucenici ai Săi aveau să treacă într-o lumină mai clară, El începea să arate unele din lucrurile noi care aveau să vină în curând. Schimbarea din aceste două versete este izbitoare și de folos să arate caracterul „Predici de pe Munte”, în care Domnul face rezumatul învățăturii Sale și o pune în legătură cu lucrurile de altădată date prin Moise. În Ioan 13-16, porțiune pe care o putem numi „Predica din camera de sus”, Îl vedem cum Își dezvoltă învățătura și o pune în legătură cu lumina deplină pe care o va da când va veni Duhul Sfânt. În persecuția din cauza Lui, ucenicii aveau să fie binecuvântați și ei aveau să recunoască acest lucru și să se bucure. În mod natural noi dăm înapoi în fața persecuției, însă istoria dovedește adevărul acestor cuvinte. Cei care sunt identificați cu Hristos pe deplin și cu îndrăzneală au să sufere, dar sunt susținuți și răsplătiți; în timp ce aceia care încearcă să se ferească de persecuție prin compromis, sunt lipsiți de orice recompensă și sunt nenorociți.

Sarea pământului și lumina lumii (vers. 13-16)

Și în plus, când ucenicul este persecutat de lume, atunci în mod clar se arată că el este „sarea pământului” și „lumina lumii”. Sarea păstrează (conservă lucrurile), iar lumina luminează. Nu putem fi sare pe pământ, dacă suntem din ale pământului. Nu putem fi lumină în lume dacă suntem din lume. Nimic altceva nu ne ajută mai mult să ne țină deosebii și separați de pământ și de lume, ca persecuția din partea lumii, orice formă ar lua ea. Persecutat pentru Hristos, ucenicul este în adevăr o sare care nu-și pierde gustul și el dă lumină din plin. Nu ne descoperă aceste cuvinte ale Domnului secretul multor slăbiciuni ale noastre? De notat, de asemenea, că lumina se presupune că strălucește în lucrurile practice, nu numai în cele teologice. Este nu numai ceea ce oamenii recunosc în învățătura noastră ca fiind clară și potrivită cu ce este original, exprimată în cuvinte, cât mai ales în viața noastră, în fapte. Desigur, ei trebuie să audă cuvintele noastre bune, dar trebuie să vadă și faptele noastre bune, dacă este să le fim lumină. Cuvântul referitor la fapte „bune” (vers. 16) aici nu înseamnă milostenie, ci fapte drepte sau cinstite. Aceste fapte își au sursa în Tatăl din ceruri; ele dau lumina Lui și Îl glorifică pe El.

Nu să desființez, ci să împlinesc (vers. 17-20)

De la versetul 17 până la sfârșitul capitolului 5 vedem că Domnul face legătura între ceea ce dăduse El ca învățătură și ceea ce fusese dat prin Moise. El nu venise ca să anuleze sau să desființeze ceea ce fusese dat mai înainte, ci să dea plinătatea ei – pentru că acesta este înțelesul cuvântului „să împlinesc”. El a confirmat și a întărit tot ceea ce se spusese, cum arată versetele 18 și 19, și niciun cuvânt pe care l-a

spus Dumnezeu nu va trece. Și mai mult, așa cum arată versetul 20, El preciza că dreptatea pe care o cerea legea avea în ea o plinătate care depășea mult orice era cunoscut sau recunoscut de cărturarii și fariseii superficiali din timpul Lui. Ei aveau o ascultare specializată în ceremonii și ignorau adevăratul spirit al legii și scopul pe care-l avea Dumnezeu în vedere. Dreptatea lor nu-i ducea în împărăție.

Aprofundarea cerințelor legii (vers. 21-22)

Prin urmare, Domnul începuse să arate că era o plinătate de înțelesuri în cerințele legii pe care oamenii nu le bănuiau, referindu-Se la nu mai puțin de șase puncte ca ilustrare a subiectului Său. A vorbit despre poruncile a șasea și a șaptea; apoi despre legea divorțului din Deuteronom 24.1; apoi despre jurăminte din Levitic 19.22; și apoi despre permiterea urii față de dușmani, așa cum citim în Deuteronom 23.6. În ce privește cele două porunci pe care El le-a citat, învățătura Sa este în mod evident că Dumnezeu ține seama nu numai de actul care se poate vedea, ci și de dispoziția lăuntrică a inimii. Ce este interzis (ca păcat) este nu numai actul uciderii sau al adulterului, ci și ura și pofta care se pot exprima în astfel de fapte. Judecând după acest standard, cine ar putea sta în fața cerințelor sfinte de la Sinai? „Dreptatea” cărturarilor și a fariseilor se năruie cu totul. Totuși în amândouă aceste cazuri, după ce a expus faptul acesta, El a adăugat și alte învățături.

Nedreptatea față de oameni (vers. 23-30)

În versetul 23-26 El a arătat două lucruri importante: întâi, niciun dar nu este primit înaintea lui Dumnezeu dacă este prezentat în timp ce ești nedrept față de oameni. Nu putem trece cu vederea greșeli făcute omului de cei care spun că sunt într-o stare bună față de Dumnezeu. Numai după ce s-a făcut împăcarea ne putem apropia de Dumnezeu. Apoi, în al doilea rând, dacă situația care a adus îndepărtarea sufletească este adusă înaintea legii, legea trebuie să-și urmeze cursul fără milă. Cuvintele Domnului au aici fără îndoială o semnificație profetică. Poporul evreu avea să inițieze un proces de judecată împotriva Lui, dar aceasta se va sfârși în condamnarea lor. Ei încă n-au plătit „cel din urmă bănuț”. Așa este și cu cazul următor. Aici El ne arată că orice jertfire este de folos numai dacă ea te conduce la o eliberare de gheena care este la capătul drumului.

Cele rânduite de Moise care nu erau exprimarea deplină a gândului lui Dumnezeu în unele cazuri (vers. 31-44)

În cel de al treilea și al patrulea dintre cazuri (31-37) Domnul arată din nou cum ceea ce a fost rânduit prin Moise nu exprima gândul deplin al lui Dumnezeu. Atât divorțul cât și jurământul erau permise, și în felul acesta standardul pe care omul avea să-l atingă nu era prea sever. Amândouă aceste fapte sunt puse aici într-o lumină deplină, și vedem că numai un singur lucru este permis pentru a desface legătura căsătoriei: și apoi, cuvântul omului trebuia să fie atât de clar și hotărât, încât nu este nevoie de jurăminte tari, pe aceasta sau pe aceea. Omul care își sprijinește aproape fiecare afirmație cu un jurământ este un om în al cărui simplu cuvânt nu te poți încrede. Din nou, legea prevedea răsplătirea fiecărei răni aduse altuia. Ea cerea ceea ce noi numim „dinte pentru dinte” (vers. 38); de asemenea, în timp ce spunea să iubești pe aproapele tău, era permis să urăști pe un dușman. Domnul răstoarnă acest lucru. El inspiră răbdare și har care dă, și nu stăruință asupra drepturilor tale; de asemenea, dragostea care va binecuvânta și va face bine dușmanului. Și toate acestea, pentru ca ucenicii Săi să fie cu totul deosebiți de cei păcătoși ai lumii și să arate caracterul lui Dumnezeu însuși.

O lumină nouă: Tatăl vostru este în ceruri (vers. 45-48)

Dumnezeu le este prezentat nu ca Iahve, Legiuitorul, ci „Tatăl vostru care este în ceruri”. Aceasta înseamnă că El este prezentat acum într-o nouă lumină. Și dacă Îl cunoaștem în acest fel nou, descoperim că El este plin de bunăvoință față de cel nedrept și rău, și noi trebuie să fim în măsura noastră ceea ce este El. În slujirea lui Isus se revărsă o nouă revelație a lui Dumnezeu care atrage după sine un nou standard al perfecțiunii. Noi avem să ne arătăm practic ca fii ai Tatălui nostru din cer, pentru că perfecțiunea unui fiu este să fie ca Tatăl.

„Dar Eu vă spun”

De opt ori spune El în acest capitol: „Eu vă spun” și de șase ori din aceste ocazii, cuvintele au la începutul lor „Dar”, punând afirmațiile Sale în contrast cu ceea ce spusese legea mai înainte. Putem întreba: Cine este Acesta care citează legea sfântă a lui Dumnezeu și apoi spune calm: Dar Eu vă spun – așa și așa? De fapt, El schimbă și lărgeste legea; un lucru pe care niciun profet n-a îndrăznit să-l facă! Nu se ridică aceasta la o îngâmfare teribilă, vecină cu blasfemia? Așa ar fi, în adevăr, și numai o explicație va ridica această învinuire de la el. Dar această explicație este adevărată: aici Îl avem pe Legiuitorul original, care altădată a vorbit pe Muntele Sinai. Acum El a venit în omenire ca Emanuel. Emanuel S-a dus pe un alt munte și acum vorbește nu unei națiuni, ci ucenicilor Săi. El are tot dreptul să lărgască sau să schimbe propria Sa lege.

„Tatăl vostru” – expresie întâlnită de 12 ori

După ce i-a introdus pe ucenicii Săi înaintea lui Dumnezeu în această lumină nouă la sfârșitul capitolului 5, observăm că toată învățătura din capitolul 6 este în legătură cu această lumină. Expresia „Tatăl vostru”, în termeni puțin schimbați uneori, se întâlnește nu mai puțin decât de douăsprezece ori. Învățătura de aici poate fi văzută în patru părți: milostenia (vers. 1-4), rugăciunea (5-15), postul (16-18), averile pământești și lucrurile necesare vieții (19-34). Toate aceste patru subiecte ating viața practică a iudeului în multe puncte, și tendința și obiceiul lor era să ia cele dintâi trei într-un fel tehnic, formal, și să pună accentul și să dea toată atenția celei de a patra părți. Domnul Isus le pune pe toate în lumina pe care o dăduseră mai înainte cuvintele Sale. În capitolul 5 El le arătase un Dumnezeu care ține seama de mișcările lăuntrice ale inimii, tot atât de mult cât și de faptele exterioare, și de asemenea că Dumnezeu trebuie să fie cunoscut ca Tată ceresc. Și observăm cum El repetă: „Eu vă spun”. El îi învață nu cum îi învățau cărturarii, care își întemeiau afirmațiile pe tradițiile celor din vechime, iar noi avem să luăm ce spune El, numai pentru că El este Cel ce le spune.

Milostenia și rugăciunea – în intimitate cu Dumnezeu (vers. 1-8)

Dacă ne stăpânește tradiția, ușor putem ajunge în poziția în care erau iudeii cu privire la milosteniile lor, la rugăciunile lor și la posturile lor. Pentru ei totul devenise ceremonie exterioară, pentru ochii și urechile oamenilor. Dacă noi, pe de altă parte, ne îndreptăm gândurile spre Tatăl din cer, care are o grijă personală pentru noi, totul trebuie să devină real și vital, și făcut pentru auzul și văzul Lui. De trei ori spune Domnul despre cei formalști: „ei își au răsplata”. Răsplata lor este aprobarea și lauda celor din jurul lor. Pe aceasta o au; totul este în prezent

și nu este nimic pentru viitor. Acela care dăruie sau se roagă sau postește fără să fie cunoscut oamenilor, dar este cunoscut de Dumnezeu, va fi răsplătit pe deplin în ziua care va veni. În ce privește rugăciunea, El dă învățătura ca ea să fie în ascuns, dar și scurtă, ieșind din realitatea inimii. Un om care cere în mod real și cu toată seriozitatea merge chiar la punctul necesar în câteva cuvinte. Nu poate avea o vorbărie care să cutureiere printr-un labirint de gânduri.

Rugăciunea model (vers. 9-13)

Versetele 9-13 ne dau rugăciunea model, cu totul potrivită ucenicilor în împrejurările lor de atunci. Sunt șase cereri. Primele trei au de a face cu Dumnezeu: Numele Său, Împărăția Sa, voia Sa. Următoarele trei au de a face cu noi: pâinea noastră, datoriile noastre, scăparea noastră. Tatăl ceresc și cerințele Lui trebuie să fie întâi, iar nevoile noastre în al doilea rând. Binecuvântarea oamenilor pe pământ depinde de voia Sa care se face pe pământ, iar aceasta se va realiza când împărăția Sa va fi stabilită.

Spiritul neiertător și disciplina lui Dumnezeu (vers. 14-18)

Iertarea despre care se vorbește în versetele 14 și 15 este în legătură cu versetul 12. În cărmuirea sfântă a Tatălui ceresc, copiii Săi care au un spirit neiertător vin sub disciplina Sa. Dacă cineva greșește împotriva noastră și noi nu vrem să-l iertăm, vom fi lipsiți de iertarea în cărmuire a lui Dumnezeu. Nu este vorba aici de iertarea pentru eternitate, pentru că aceia cărora le vorbea Domnul erau ucenici, cu care această problemă majoră fusese încheiată.

Comori în cer (vers. 19-24)

Se spun apoi cuvinte foarte categorice cu privire la averile pământești. Nicio tendință nu stăpânește mai mult pe toți oamenii ca urmărirea, strângerea și formarea de bogății pe pământ, deși ele se risipesc sub acțiunea forțelor naturale, de asemenea a acțiunii oamenilor violenți. Dacă în adevăr îl cunoaștem pe Tatăl din ceruri, ne vom găsi comoara în cer, și acolo va fi și inima noastră; și trebuie numai să avem un ochi sănătos ca să vedem acest lucru, și să vedem clar orice altceva. Atunci, de asemenea, trupurile noastre vor fi pline de lumină: adică totul va deveni luminos. Vom fi stăpâniți ori de Dumnezeu, ori de mamona, pentru că nu putem sluji la doi stăpâni. Dumnezeu și mamona sunt cu totul opuși.

Sub îngrijirea Tatălui, fără îngrijorare (vers. 25-31)

Slujind lui Dumnezeu, care este într-adevăr Tatăl ceresc, venim sub grija Sa plină de atenție și bunătate. El ne știe toate nevoile și El Însuși îngrijește de ele. Noi suntem lipsiți de putere; nu suntem în stare să adăugăm un cot la înălțimea pe care o avem sau să ne îmbrăcăm ca iarba de pe câmp. Tatăl nostru are înțelepciune și putere infinite, și îngrijește de cele mai modeste creaturi ale mâinilor Sale; putem avea deci încredere absolută în grija Sa iubitoare pentru noi. De aceea trebuie să fim fără îngrijorare. Oamenii lumii strâng comori ale lumii acesteia care se risipesc foarte repede, și sunt plini de grijă cum să le păstreze și să le folosească. Noi avem să ne încredem în grija și dragostea Tatălui, și de aceea să fim fără îngrijorare.

Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu (vers. 32-34)

Dar aceasta este îndeosebi partea negativă. Avem să fim eliberați de îngrijorarea care umple atât de multe inimi; aceasta însă este pentru ca să fim liberi să căutăm împărăția lui Dumnezeu, și pe ea s-o căutăm întâi. În loc să privim cu teamă la ce va fi mâine, să ne ocupăm astăzi cu lucrurile împărăției, și această împărăție ne conduce pe căile dreptății. Aceasta era plăcerea lui Dumnezeu pentru ucenicii care urmau pe Domnul nostru în zilele Sale pe pământ; este nu mai puțin plăcerea Sa pentru noi care îl urmăm acum, când lucrarea Sa este împlinită și El s-a înălțat în ceruri. Duhul pe care l-a inspirat El în felul acesta a fost cu totul străin religiei fariseilor din timpul Său, cum este străin și religiei exterioare și lumești din ziua de astăzi.

Învățăturile Domnului prezentate în capitolul 6 aveau ca scop să conducă pe ucenicii Săi într-o astfel de relație cu Tatăl lor în ceruri, încât El să le umple gândurile când era vorba de milosteniile lor, de rugăciunile lor, de posturile lor sau de atitudinea lor față de avuții și de nevoile vieții acesteia. Capitolul 7 se deschide cu învățături care îndrumau felul lor de purtare cu frații lor și cu cei necredincioși.

Judecarea altor persoane – și consecințele judecării (vers. 1-5)

Judecarea fratelui este o tendință foarte înrădăcinată în inima noastră. Judecarea lucrurilor sau a învățăturii nu este oprită, ci este încurajată – după cum vedem de exemplu în 1 Corinteni 2.15; 10.15 – dar judecarea persoanelor este interzisă. Adunarea este chemată să judece pe cei care fac parte din ea, în unele cazuri, cum ne arată 1 Corinteni 5 și 6, dar în afară de aceasta, judecarea persoanelor este o atribuție a Domnului. Dacă noi ne-o permitem, cu toate că Domnul ne-a interzis-o, să fim siguri că două pedepse vor urma, așa cum arată El aici. Întâi, noi înșine vom veni sub judecată, și ni se va măsura întocmai cum noi am măsurat altora. În al doilea rând, noi vom aluneca în fățarnicie. De îndată ce începem să judecăm pe alții, devenim orbi față de propriile noastre defecte. Defectul mic al fratelui nostru ajunge să fie mare pentru noi, cu totul inconștienți că avem un defect mai mare care ne împiedică vederea spirituală. Cea mai folositoare formă de judecată pentru fiecare din noi este judecata de sine.

A da altora lucrurile sfinte și prețioase (vers. 6)

Versetul 6 are în vedere pe cei necredincioși, insensibili la ce este bine și ce este necurat în preferințele lor. Lucruri care sunt sfinte și prețioase nu sunt pentru ei; și dacă fără pricepere le prezentăm lor, ele sunt disprețuite și noi putem suferi violența lor. Este bine să dăm altora lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu; dar nu acestora.

Pentru a putea da, întâi să primim (vers. 7-12)

Dacă este să dăm altora, trebuie mai întâi să primim, și despre aceasta vorbesc versetele 7-11. Pentru a primi, trebuie să ne apropiem de Dumnezeu – să cerem, să căutăm, să batem. Va fi în mod sigur un răspuns de la Tatăl nostru. Dacă îi cerem lucruri necesare, le vom primi, pentru că El nu ne va da în schimb ceva fără valoare ca o piatră sau ceva dăunător ca un șarpe. Putem fi siguri că el ne va da „lucruri bune“

pentru că Tatăl este în ceruri. Standardul Său nu va ajunge deci sub cel al unui tată pământesc. Putem aplica aici Isaia 55.9 și să spunem că după cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, tot așa gândurile Sale ca Tatăl sunt mai mari decât gândurile noastre. În mod sigur noi nu ne putem ridica la standardul Său. De aceea în versetul 12 Domnul nu cere ucenicilor Săi un standard mai înalt decât cel pus de lege și de profeți.

Cele două căi: cea strâmtă și cea largă (vers. 13-14)

În versetele 13 și 14 Domnul privea desigur dincolo de ucenicii Săi, la mulțime. Înaintea lor erau, deosebite, calea largă și calea strâmtă, a distrugerii și a vieții. Nu putem spune că harul lui Dumnezeu ar fi strâmt, pentru că el se îndreaptă către toți; calea judecării de sine și a pocăinței este strâmtă. Puțini găsesc această cale, dar și mai puțini o vestesc. Majoritatea predicatorilor preferă să vorbească despre lucruri ușoare.

Cunoscuți după roade (vers. 15-23)

Urmează avertizarea împotriva profeților mincinoși. Ei se cunosc nu după cuvintele lor plăcute, ci după faptele lor. Rodul este rezultatul și exprimarea încununată a vieții, și arată caracterul vieții. Profetul mincinos are o viață prefăcută care trebuie să se arate în roade rele. Dar sunt nu numai profeți mincinoși, ci și ucenici falși – cei care mărturisesc că sunt credincioși Domnului, dar legătura de viață a credinței le lipsește. Credința vie, așa cum spune Iacov, trebuie să se arate în fapte. Oricine care prin credință vine sub stăpânirea lui Hristos trebuie în mod necesar să fie gata să facă voia Tatălui din cer, pe care El o prezintă. Iuda Iscarioteanul ne dă un exemplu teribil al versetelor 22 și 23. Desigur, el a făcut lucrări de putere împreună cu ceilalți ucenici, dar s-a dovedit la sfârșit că niciodată n-a existat în El o legătură produsă de o credință reală, și el a fost numai un lucrător al fărâdelegii.

Casa zidită pe stâncă; mântuirea prin credința care conduce la fapte (vers. 24-29)

De aceea, Domnul își încheie cele spuse cu parabola celor două case. Cei doi care clădesc, cel chibzuit și cel nechibzuit, ascultaseră cuvintele Domnului Isus, dar numai unul a fost un împlinitor al lor – și acesta a fost omul chibzuit. Parabola aceasta nu dă învățătura mântuirii prin fapte, ci mântuirea prin această credință vie care conduce la fapte. Dacă ne întoarcem la Predica de pe Munte vom înțelege îndată că nimic altceva decât adevărata credință în El îl va determina pe cineva să facă lucrurile pe care El le-a învățat. Vom înțelege, de asemenea, cât de deplin dovedesc învățăturile Lui ceea ce înseamnă propriile Sale cuvinte din capitolul 5.17. El ne-a dat plinătatea legii și a profeților, adăugând în același timp lumini noi cu privire la Tatăl din cer; în felul acesta a pregătit calea pentru lumina mai deplină a harului cu care El anunța aceste lucruri a atins inima oamenilor. Cărturarii se sprijineau pe învățăturile rabinice de altădată, în timp ce El spunea lucrurile pe care le știa fiind cu Dumnezeu.

Arătări ale puterii împărăției în capitolele 8 și 9

După aceste trei capitole pline cu învățăturile Domnului, Matei ne dă două capitole în care se ocupă cu lucrările Lui de putere. N-a fost de ajuns ca El să comunice principiile împărăției, El a desfășurat și puterea împărăției într-o varietate de căi izbitoare. Sunt cinci ilustrări ale acestei puteri în capitolul 8, apoi altele în capitolul 9. În fiecare caz putem spune că minunea pe care Domnul a făcut-o în legătură cu trupurile oamenilor sau cu lucruri vizibile era o dovadă a felului cum El putea să Se ocupe cu lucrurile și mai profunde ale sufletului.

Vindecarea leprosului; lepra, imagine a păcatului care necurățește (vers. 1-4)

Cel dintâi caz este cel al leprosului; este o imagine a păcatului în puterea lui de întinare, stricăciune. Sărmanul om era convins de puterea lui Isus, dar nu era sigur de harul Lui. Totuși, Domnul l-a vindecat îndată, prin atingerea Lui și prin cuvântul puterii Lui. Numai câteva cuvinte: „Vreau, fii curățit” și lucrul s-a împlinit; o mărturie pentru preoți – dacă omul acesta a făcut așa cum i s-a spus – că puterea lui Dumnezeu era prezentă printre ei.

Vindecarea slujitorului unui centurion; neputința introdusă prin păcat (vers. 5-13)

Al doilea caz a fost al unui centurion dintre națiuni și al slujitorului lui; acest caz ilustrează neputința adusă de păcat. Aici din nou este subliniată puterea cuvântului Său. Centurionul însuși a subliniat-o, pentru că el cunoștea puterea și cuvântul autoritar în sistemul militar roman. Poziția centurionului nu era prea mare, totuși subalternii săi ascultau îndată de instrucțiunile date de el, iar credința lui descoperise în Isus pe Acela al cărui cuvânt putea face minuni. Domnul i-a recunoscut credința ca fiind mare și mai presus de tot ce găsisese în Israel: El a rostit cuvântul necesar și slujitorul a fost vindecat. De asemenea, el a profețit că mulți dintre națiuni, din depărtare, vor intra în împărăție cu părinții lui Israele, în timp ce aceia care au considerat-o ca a lor de drept, vor fi aruncați în întunericul de afară.

Vindecarea soacrei lui Petru (vers. 14-17)

Al treilea caz este cel al soacrei lui Petru. Aici, atingerea Lui a vindecat-o imediat; nu este scris dacă El a spus vreun cuvânt. S-ar fi putut să fi fost atingerea Lui și cuvântul Lui, ca în cazul leprosului; sau numai cuvântul Lui, ca pentru slujitorul centurionului; sau numai atingerea Lui: rezultatul, în fiecare din aceste cazuri este același – vindecarea imediată. N-a fost coalescență din cauza rezultatelor febrei; ea s-a ridicat îndată și i-a servit pe alții. Păcatul aduce o stare de agitație a minții și a sufletului, dar atingerea Lui o alungă. În versetele 16 și 17 avem întâi un sumar al multelor Sale lucrări de putere și de îndurare, când s-a făcut seară; și în al doilea rând, citatul din Isaia 53 care ne dezvăluie felul și spiritul în care El a făcut aceste lucruri. Cuvintele citate au fost folosite în mod greșit de unii, ca și cum ar însemna că pe cruce El ar fi purtat bolile noastre, și în felul acesta cel credincios n-ar trebui să fie niciodată bolnav. Aplicația corectă se află aici. El nu-i ajuta pe oameni fără să le simtă durerile și bolile. El a purtat în duhul Său greutatea fiecărui rău pe care l-a înlăturat cu puterea Sa.

Chemați să-L urmăm (vers. 18-22)

Întâmplările redate în versetele 18-22 ne arată că nu numai eliberarea noastră, dar și ucenicia noastră trebuie să urmeze cuvântului Său plin de autoritate. Un cărturar vroia să-L urmeze fără să fi primit chemarea Sa. Domnul îndată i-a arătat ce aducea cu sine mergerea după Unul ca Sine, pentru că El era Fiul Omului care nu avea „unde să-și plece capul”. Totuși chemarea Sa este suficientă. Un altul, care era ucenic, dorea

să pună o obligație pământească pe primul loc. Însă chemarea și cerința Domnului trebuie să fie lucrul suprem. El avea ucenici care Îi recunoșteau cerințele și Îl urmau, cum arată versetul 23, și ei l-au dat un loc unde să-Și plece capul în corabia lor. Totuși, urmându-L, aveau și unele necazuri de întâmpinat.

Stăpân asupra puterilor naturii: potolirea furtunii pe mare (vers. 23-27)

Aceasta ne aduce la cel de al patrulea din aceste cazuri izbitoare – furtuna pe mare; se vede, tipic, cum puterea diavolului se dezlanțuie în furie asupra mării neliniștite a omenirii. Și El dormea liniștit. Dar la strigătul ucenicilor Săi, El S-a ridicat și Și-a rostit porunca asupra acestor forțe puternice ale naturii. Așa cum un om poruncește câinelui de vânătoare, și câinele ascultător vine la picioarele lui, tot așa vântul și marea se potolesc la cuvântul Stăpânului.

Puterea lui Isus asupra celui rău (vers. 28-34)

După ce au ajuns de partea cealaltă, El a fost confruntat de doi oameni stăpâniți de slujitorii demonici ai diavolului. Unui din ei era foarte nestăpânit, având o legiune întreagă de demoni, așa cum ne arată Marcu și Luca; totuși erau doi, și astfel o mărturie suficientă fusese dată puterii Sale asupra celui rău. Demonii Îl cunoșteau, de asemenea știau că nu aveau putere ca să reziste la cuvântul Său; de aceea ei au cerut permisiunea să intre în turma de porci necurați, care niciodată n-ar fi fost pe acolo dacă Israel ar fi umblat potrivit legii. Din câte avem în această istorisire, Domnul Isus le-a spus doar un cuvânt, „Duceți-vă!” Ca rezultat, oamenii au fost eliberați și porcii distruși.

„Atâta credință” (vers. 10) și „puțin credincioșilor” (vers. 26)

Până aici am văzut puterea Domnului; înainte de a părăsi acest capitol, să observăm răspunsul dat de oameni. Este un contrast izbitor între „atâta credință” din partea centurionului și „puțin credincioșilor”, cuvinte spuse ucenicilor cu ocazia furtunii. Credința mare era conturată de două lucruri care se văd în versetul 8. El spunea: „nu sunt vrednic”, condamându-se pe sine însuși. De asemenea, spunea: „Rostește numai un cuvânt”, adresându-se Domnului. El nu avea apreciere pentru sine însuși, dar avea o mare apreciere pentru Domnul – atât de mare încât era gata să se încreadă în cuvântul Lui, fără vreun suport din afară. Unii doresc ca vreun cuvânt al Domnului să fie susținut de simțiri, sau de rațiune, sau de experiență; dar „atâta credință” este produsă de descoperirea în Isus a unei Persoane atât de măreață încât un simplu cuvânt al Lui este de ajuns. Cu ucenicii situația era cu totul altfel. Se gândeau numai la ei înșiși: „Salvează-ne, pierim!” Când Isus a potolit furtuna, ei erau uimiți, spunând: „Ce fel de om este Acesta?” Într-adevăr, ce fel? Dacă L-ar fi cunoscut cum trebuia, ar fi fost surprinși dacă El nu Și-ar fi arătat puterea. Fapt este că ei aveau gânduri mari despre ei înșiși și nu tot așa despre El. Și aceasta este credință mică. De aceea ei s-au minunat de felul cum El lucrase; în timp ce în cazul centurionului, Isus S-a minunat de credința lui. Totuși, cu toată credința lor mică, ei Îl iubeau pe Domnul și Îl urmau. La începutul capitolului vedem o credință incompletă din partea leprosului. Gândea că Isus are putere, dar nu știa dacă el are și voință de a-l ajuta. La sfârșitul capitolului vedem oameni care nu aveau deloc credință. Aceștia nu prețuiau faptul ca demonii să fie înlăturați cu forță, pentru că o eliberarea spirituală nu însemna nimic pentru ei. Ce avea importanță pentru ei era pierderea porcilor. Ei nu se interesau de Isus, dar se interesau de porci! Potrivită imagine a oamenilor din lume care dau atenție oricărui câștig material, dar nu au inimă pentru Hristos. Desigur, ei n-au învățat nimic, dar ceilalți au învățat. Să nu uităm faptul uimitor că o credință incompletă și o credință mică au primit binecuvântarea întocmai ca aceea credință reală și tot atât de deplină ca aceea credință mare. Binecuvântarea nu este după calitatea sau cantitatea credinței, ci după inima Sa și harul Său.

Din nou alte cinci arătări ale puterii împărăției

Cei din ținutul gherghesenilor nedorindu-l prezența, El trece din nou marea și este întâmpinat de alte cazuri ale suferinței omenești. În capitolul 9 ni se arată cum a vindecat El pe omul paralizat, pe femeia bolnavă, cum a înviat pe fiica lui Iair, cum a vindecat pe cei doi orbi și pe cel surd posedat de un demon – din nou cinci arătări a puterii împărăției care se apropiase în prezența Sa.

Puterea Lui de a ierta și de a vindeca (vers. 1-8)

În cel dintâi din aceste cazuri Domnul arată clar legătura care era între minunea pe care a făcut-o pentru trup și binecuvântarea spirituală corespunzătoare; una ușor de văzut, cealaltă nevăzută. Ca răspuns la credința acelor oameni care l-au adus pe paralizic, Domnul a mers direct la rădăcina răului și a rostit iertarea păcatelor. Când era cazul, El dovedea puterea Sa de a ierta, prin puterea Sa de a schimba starea trupească a omului. Cei care Îl criticau nu aveau nici puterea Sa de a schimba starea trupească a omului. Cei care Îl criticau nu aveau nici puterea de a ierta păcatele, nici de a vindeca pe cel paralizat. El le putea face pe amândouă. Mulțimea a văzut minunea și a glorificat pe Dumnezeu.

Cuvântul care a schimbat viața lui Matei: „Urmează-Mă!” (vers. 9-13)

În versetele 9-17 avem istorisirea cu privire la Matei însuși. Schimbarea pe care o vedem în versetul 9 aproape că ar putea fi numită o minune de oricine își dă seama de puterea care înrobește mintea omenească prin bani. Matei stătea în oficiul său pentru taxe, angajat în slujba plăcută de a primi bani, când a auzit de pe buzele lui Isus cuvintele: „Urmează-Mă!” Acest „să Mă urmezi pe Mine” a devenit atât de însemnat în ochii lui încât banii parcă s-au împrăștiat și farmecul lor a dispărut – minunat lucru, în adevăr! El s-a ridicat și L-a urmat pe Isus. În casa lui, Isus S-a așezat la masă cu vameșii și păcătoșii și cu ucenicii Săi; acum el dădea bani, în loc să-i primească. Alți evangheliști ne spun aceasta, deși Matei, cu modestia pe care a căpătat-o, n-o menționează. Întreaga scenă a infuriat pe farisei, dar aceasta a dat ocazia Domnului să spună clar care era misiunea Sa. Fariseii trecuseră cu vederea cuvântul Domnului dat prin Osea, că El dorea milă, nu jertfe aduse în ceremonii – cuvânt pe care mulți farisei din ziua de astăzi nu-l țin în seamă – și ei erau neștiutori cu privire la misiunea Sa către cei bolnavi spiritual, chemând pe păcătoși la Sine. Dacă El ar fi venit să cheme pe „cei drepti”, fariseii fără îndoială ar fi venit cei dintâi din mulțime; dar ar fi fost respinși, pentru că nu există oameni „drepti” potrivit standardului divin.

Vin nou în burdufuri noi (vers. 14-17)

Întrebarea ridicată de ucenicii lui Ioan a dus la o precizare care o suplimentează pe aceasta. Chemând pe păcătoși, El îi făcea să fie alături de El Însuși ca „fii ai camerei de nuntă”, și îi ducea într-o poziție de libertate, în contrast cu ceremoniile legii. În zilele viitoare ale absenței Sale

va fi un alt fel de post. Dar nu se poate să fie un amestec între ceea ce s-a adus ca nou și vechiul sistem legal. Vinul cel nou al împărăției trebuie ținut în burdufuri noi. Dacă s-ar face încercarea de a restrânge în formele legii harul care se extinde al împărăției, rezultatul ar fi dezastruos. Harul ar fi pierdut și formele ar fi stricate.

Ilustrare a cuvintelor Sale: vindecarea femeii cu scurgere de sânge și învierea fiicei lui Iair (vers. 18-26)

Chiar pe când le spunea aceste lucruri, alte evenimente au survenit și care în oarecare măsură sunt ca o ilustrare a cuvintelor Sale. În drumul Său pentru a învia pe fiica lui Iair, a intervenit credința agresivă a unei femei bolnave. Ea era dintre cei bolnavi care aveau nevoie de Doctor. Fapta credinței ei a întârziat desfășurarea planului; dar ce putea fi aceasta pentru Acela care își găsește plăcerea în milă, și nu în jertfe? Credința ei a fost recunoscută și a fost vindecată îndată. Apoi când planul a fost reluat și au ajuns la casa lui Iair, obiceiurile și conduita prescrise au fost date de o parte de Isus. Burdufurile obiceiului iudeu s-au spart repede datorită puterii harului Său. El a spus: „Dați-vă la o parte” și orice lucru trebuia în adevăr să dea loc puterii de viață pe care o avea El; și fetița s-a ridicat.

Vindecarea a doi orbi; „fie-vă după credința voastră” (vers. 27-31)

Strigătul celor doi orbi (vers. 27) avea în el o notă a credinței. Ei Îl recunoșteau ca Fiul lui David care a fost promis. El le-a recunoscut credința și a pus-o la încercare. Ei au respins și au afirmat credința pe care o aveau în puterea Lui. De aceea în acest caz le-a împlinit cererea, potrivit credinței lor. Știa că ei aveau o credință reală; și noi știm că așa era, pentru îndată li s-au deschis ochii. Să ne întrebăm pe noi înșine: dacă cererii mele i se va răspunde potrivit cu credința mea, ce aş primi?

Vindecarea unui mut demonizat (vers. 32-34)

Păcatul l-a făcut pe om lipsit de ajutor; l-a făcut din punct de vedere spiritual, bolnav și mort și orb; dar l-a făcut și mut față de Dumnezeu. Stăpânit de diavolul, el nu poate vorbi. Când omul, în versetul 32, a fost adus la Isus, El a avut a face cu puterea demonică, aceasta fiind la rădăcina problemei. Cauza fiind atinsă, efectul a dispărut de îndată. Omul a vorbit și mulțimile s-au minunat. Ele niciodată nu văzuseră sau auziseră de o astfel de eliberare lucrată de puterea împărăției în har. Numai fariseii erau insensibili în fața acestui fapt; și nu numai insensibili, dar în întregime răi, pentru că, neputând tăgădui puterea, de bunăvoie i-au evitat rezultatul, atribuindu-l căpeteniei demonilor.

Respingerea harului; arătarea milei pentru mulțime (vers. 35-38)

Capitolul acesta se termină cu faptul minunat că respingerea lor păcătoasă n-a închis îndurarea inimii. El Se ducea să predice evanghelia împărăției, și arătându-i puterea prin minuni de vindecare, în toate cetățile și satele, și chiar numai vederea mulțimilor în nevoie Îl făcea să aibă o milă adâncă – mila inimii lui Dumnezeu. Mulțimea nu avea păstor și era un mare seceriș gata de a fi cules. El pregătea pe lucrători să iasă la secerișul Său.

Chemarea celor doisprezece la lucru, ca răspuns rugăciunii (vers. 1-5)

La sfârșitul capitolului dinaintea Domnului a spus ucenicilor Săi să se roage pentru trimiterea lucrătorilor. Capitolul acesta începe cu chemarea Sa către cei doisprezece și însărcinarea lor cu această lucrare. Ei înșiși aveau să fie răspunsul la rugăciunea lor! Nu rareori se întâmplă în felul acesta. Când ne rugăm pentru aceasta sau aceea să fie făcute în lucrarea Domnului, deseori răspunsul Lui pentru noi va fi în adevăr: „Atunci tu ești cel care să faci acest lucru.” Iar pentru ca o însărcinare să aibă rezultat, trebuie să fie oameni aleși, puterea dăruită și procedura indicată. Capitolul acesta se ocupă chiar cu aceste trei lucruri. În versetele 2-4 ni se dau numele celor doisprezece apostoli aleși; și în versetul 1 citim cum Isus le-a dăruit autoritatea necesară. Această autoritate avea rezultate în două domenii, cel spiritual și cel fizic. Duhurile necurate aveau să asculte de ei, și tot felul de rele trupești dispăreau la cuvântul lor. De la versetul 5 până la sfârșitul capitolului avem îndrumările pe care El le-adat, pentru ca ei să meargă corect în misiunea care le-a fost încredințată.

Sfera lucrării lor: oile pierdute ale casei lui Israel (vers. 5, 6)

Cel dintâi lucru din îndrumări se referea la sfera lucrării lor – nu la națiuni sau la samariteni, ci numai la oile pierdute ale lui Israel. Aceasta de îndată ne descoperă în mod hotărât că evanghelia astăzi nu se vestește sub această însărcinare. În favoarea unei teorii false, versetul 6 a fost deformat în sensul că ei aveau să se ducă la israeliții împăștiati printre națiuni. Cuvântul „pierdut” totuși înseamnă pierdut spiritual. În Ieremia 50, în versetele 6 și 17 se vede că Israel este și „pierdut” și „împrăștiat”. Ei sunt pierduți pentru că au fost rățiți de păstorii lor – pierduți spiritual. Ei sunt împrăștiați de împărăția Asiriei și Babiloniei – împrăștiați geografic. Deosebirea aceasta în folosirea acestor două cuvinte pare să fie ținută în seamă în toată Scriptura. Ucenicii niciodată nu s-au dus în afara țării, cât timp Hristos era pe pământ, ci au predicat iudeilor pierduți spiritual care erau în jurul lor.

Un mesaj simplu: împărăția cerurilor s-a apropiat (vers. 7-8)

În versetul 7 mesajul lor este prezentat numai în câteva cuvinte. El este asemănător cu ceea ce predica Ioan Botezătorul (3.2) și Domnul Însuși (4.17), în afară de faptul că aici cuvântul „pocăiți-vă” este omis. Era un mesaj foarte simplu, care nu permite multă dezvoltare. Ei nu puteau predica lucruri care nu se împliniseră încă; dar Împăratul era prezent chiar în țara Lui, și de aceea împărăția era aproape de ei. Ce anunțau ei era vestea bună a împărăției; și aveau să susțină ceea ce spuneau, arătând puterea împărăției, aducând vindecare și eliberare de rele, fără plată.

Îndrumări cu privire la nevoile lor și la răspunderea celor care nu primesc mărturia lor (vers. 9-15)

Mai mult, ei aveau să lase deoparte lucrurile necesare obișnuite ale unui călător prudent și să depindă de Domnul pentru toate nevoile lor; și intrând în orice loc, aveau să cerceteze cine era „vrednic”, adică cei care se temeau de Domnul și care arătau că Îl primesc pe Domnul, primindu-i pe slujitorii Lui. Ei aveau să dea mărturie împotriva celor care nu-L primeau și care prin urmare îi refuzau și pe ei și cuvintele lor; și responsabilitatea unora ca aceștia va fi mai mare decât a Sodomei și Gomorei.

Atitudinea în fața persecuției (vers. 16-22)

Apoi El i-a înștiințat deschis că aveau să întâlnească împotrivire, respingere și persecuție, și au fost îndrumați cu privire la atitudinea lor în prezența acestor situații. Acestea sunt redată în versetele 16-39. Mergând înainte printre oameni, ei vor fi ca niște oi în mijlocul lupilor; adică vor fi ca Domnul lor în poziție, și ei aveau să fie și în caracter – înțelepți și fără vină. Când vor fi acuzați înaintea stăpânitorilor, ei să se încreadă în Dumnezeu ca Tată al lor, și să nu se îngrijoreze cum să se pregătească pentru a da un răspuns, pentru că în ceasul în care vor avea nevoie, Duhul Tatălui lor va vorbi în ei și prin ei. În unele cazuri, martiriul va fi înaintea lor, și în toate cazurile ei vor întâmpina ură, care va trece dincolo de orice sentiment uman. Pentru cei care vor suferi martirajul, răbdarea până la sfârșit va însemna salvare.

Mărturia apropierii împărăției suspendată până la timpul sfârșitului (vers. 23)

Ce înseamnă „sfârșitul“ este arătat în versetul 23 – venirea Fiului Omului. În capitolul 24.3, 6, 13, 14 Domnul vorbește din nou despre „sfârșit“ cu o semnificație asemănătoare, fiind „sfârșitul veacului“. Deci misiunea pe care Domnul o inaugura se extinde până la a doua venire a Sa, și abia de se va completa și atunci. Cum a indicat versetul 6, cetățile lui Israel formau câmpul care avea să fie parcurs când aveau să fie persecutați, și răbdarea lor avea să fie încununată cu salvarea pe care o va aduce venirea Sa. Când privim înapoi, se pare că ar fi fost unele lipsuri în aceste preziceri. Cum putem explica acest lucru? Desigur, explicarea este că această mărturie a apropierii împărăției a fost suspendată, și va începe din nou în timpul sfârșitului. Ucenicii sunt văzuți ca oameni reprezentativi și ce li s-a dat lor în acel timp se va da și altora care vor fi într-o poziție asemănătoare la sfârșitul veacului. Împărăția, așa cum era prezentată în acel timp în Hristos în persoană, a fost respinsă, și prin urmare mărturia a fost retrasă, după cum vedem în capitolul 16.20. Ea va fi începută din nou când se va completa numărul celor care fac parte din biserică; și se va sfârși abia când va veni Fiul Omului ca să-Și primească și să-Și stabilească Împărăția, așa cum a fost profețit în Daniel 7.

Trei surse de încurajare în persecuția lor (vers. 24-33)

Până atunci ucenicul trebuie să aștepte să fie tratat ca și Stăpânul lui, și totuși să nu se teamă. El va fi denunțat, vorbit de rău și chiar omorât de oameni; dar în versetele 26-33 Domnul menționează trei surse de încurajare. Întâi, lumina va străluci asupra oricărui lucru, și răutatea oamenilor va fi spulberată. Ce are de făcut ucenicul este să lase lumina să strălucească acum în mărturia sa. În al doilea rând, este grija intimă a lui Dumnezeu, coborând în toate detaliile. În al treilea rând, este o răsplată de a fi mărturisit public de Domnul înaintea Tatălui în ceruri. Nimic altceva decât credința ne va face să fim în stare să apreciem și să spunem bun-venit luminii, să ne sprijinim pe grija Lui și să iubim mai mult lauda de la Dumnezeu decât lauda oamenilor.

Sufletul-mesupus morții (vers. 28)

Versetul 28 merită să aibă o notă specială, pentru că el învață foarte clar că sufletul nu este supus morții, cum este trupul. Dumnezeu poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă; însă cuvântul pentru „a pierde“ este diferit de cuvântul pentru „a ucide“ și are sensul de a fi pierdut (ca fiul pierdut), a fi ruinat, și nu are în el nicicum gândul anihilării. Cuvintele „nemurirea sufletului“ nu se întâlnesc în Scriptură, dar aici sunt cuvintele Domnului care afirmă acest fapt solemn.

Acum război, în final pace (vers. 34)

Cuvintele din versetul 34 s-ar părea la prima vedere că nu se potrivesc cu afirmațiile pe care le avem în Luca 1.79; 2.14 sau Fapte 10.36. Dar nu este nicio contradicție. Dumnezeu S-a apropiat de oameni în Hristos cu un mesaj al păcii, dar El a fost respins. În această etapă a evangheliei după Matei este avută în vedere respingerea Lui, și de aceea El arată faptul solemn că rezultatul imediat al venirii Lui va fi dezbinare și luptă. Pacea pe pământ va fi stabilită de El la cea de a doua venire a Sa, și aceasta au văzut mai dinainte și au sărbătorit îngerii la prima Sa venire. Pacea este în adevăr ultimul lucru, însă crucea a fost faptul imediat; și pentru că El era gata să meargă la cruce, ucenicii Săi aveau să se pregătească de sabie și de pierderea vieților lor pentru El. Pierderea aceasta totuși avea să însemne în final câștig.

Primiți ca Stăpânul lor (vers. 40-42)

Cuvintele de încheiere arată că primirea lipsită de popularitate a ucenicilor va fi de fapt neprimirea Stăpânului lor și a lui Dumnezeu Însuși. De aceea orice serviciu făcut, chiar atât de neînsemnat ca acela de a da un pahar cu apă rece, nu va fi lipsit de răsplată în ziua care va veni.

Încercarea credinței lui Ioan Botezătorul (vers. 1-6)

Trimiterea celor doisprezece nu însemna că Domnul Își întrerupea lucrarea Sa personală, așa cum ne arată cel dintâi verset; și toată această activitate a ajuns cunoscută lui Ioan în închisoare. Ne putem da seama că el aștepta ca acest Personaj pe care el îl vestise să facă ceva în folosul lui; totuși El era acolo, vindecând de bolile lor tot felul de oameni fără niciun merit și aparent neglijând pe cel care îi era înainte-mergător. Pus la încercare în felul acesta, credința lui Ioan părea a se clătina puțin. Răspunsul Domnului către Ioan a luat forma unei alte mărturii despre activitatea Sa plină de har, arătând că El împlinea în adevăr profeția din Isaia 61.1; și ferece de cel care nu se împiedica de starea Sa smerită și de absența gloriei exterioare care va caracteriza cea de a doua venire a Sa.

Mărturia dată de Domnul Isus pentru Ioan Botezătorul (vers. 7-15)

Atunci Domnul mărturisește despre Ioan. Ioan nu era o trestie clătinată de vânt, nici un om al luxului; era mai mult decât un profet, era chiar cel trimis să pregătească însăși calea Domnului, cum a prezis Maleahi. Mai mult, Ioan era „Ilie“ din cea dintâi venire a Domnului, și el marca sfârșitul unei epoci. Dispensația legii și a profeților se termina la el, și începând din zilele lui, Împărăția cerurilor era deschisă, dacă „năvala“ sau vigoarea credinței avea să-și facă intrarea. Când împărăția va veni în mod vizibil, nu va fi aceeași nevoie de o astfel de vigoare a credinței. Toate acestea arătau ce mare om era Ioan, totuși cel mai mic în împărăție va avea o poziție mai mare decât acest om impunător care a pregătit calea, dar n-a trăit ca să intre el în ea. Măreția morală a lui Ioan era neîntrecută, deși mulți cu mai puțină greutate morală ar fi mai importanți în ce privește poziția exterioară.

Indiferența poporului și față de severitatea lui Ioan și față de harul Domului (vers. 16-19)

După ce a vorbit despre Ioan, despre măreția lui și de poziția care i s-a dat în ce privește slujirea, Domnul a trecut la indiferența poporului. Ei au auziseră predica plină de putere a lui Ioan, iar acum Îl ascultaseră pe Domnul și văzuseră lucrările Sale de putere; totuși nici unul, nici celălalt nu i-a atins cu adevărat. Ei erau ca niște copii nemulțumiți care nu vroiau să fie convinși să se supună regulilor jocului. Fusesse o notă de severitate în lucrarea lui Ioan, dar ei n-au arătat vreun semn de plâns al pocăinței; Isus venise plin de har și de bucuria mântuirii, totuși ei n-au arătat niciun semn real de bucurie. În schimb ei căutau motive de neîncredere în amândoi. Cuvintele pe care le aruncau asupra lui Ioan erau o minciună nerușinată, în timp ce strigătul împotriva Domnului avea ceva adevăr în el, pentru că El era în sensul cel mai înalt „un prieten al vameșilor și al păcătoșilor”. Ei intenționau totuși să prezinte acest cuvânt în sensul cel mai jos posibil; când un dușman aruncă o acuzație ca să discrediteze, găsește jumătate de adevăr mai de folos decât o minciună întreagă. Atât timp cât umblăm în ascultare, cu o conștiință bună, nu avem să ne temem de noroiul cu care îi place dușmanului să ne împrăste. Ioan, care era printre cei mai mari profeți, și Fiul Omului Însuși aveau să îndure acest lucru. Cei care erau copii ai înțelepciunii nu aveau să fie înșelați de aceste defăimări. Ei îndreptățeau înțelepciunea și în felul acesta îi condamnau pe adversari. Același fapt a fost precizat în alte cuvinte, când Domnul Isus spunea: „Voi nu credeți, pentru că nu sunteți dintre oile Mele... Oile Mele aud glasul Meu” (Ioan 10.26, 27).

Privilegii – responsabilități mai mari (vers. 20-24)

În acest moment Îl vedem pe Domnul acceptând faptul că cetățile Galileii, în care se făcuseră cele mai multe din lucrările Sale de putere, Îl lepădaseră. Astfel de mărturii n-au avut loc în Tir și Sidon, și în ținutul Sodomei. Dar cu cât este mai mare privilegiul, cu atât mai mare este responsabilitatea și mai severă judecata, când privilegiul este disprețuit și responsabilitatea nu este ținută în seamă. O soartă nenorocită se pregătește pentru Horazim, Betsaida și Capernaum. Locuitorii lor din acel timp vor fi prezenți în ziua judecății, și chiar însuși cetățile lor au fost atât de distruse încât locul lor a ajuns discutabil până în ziua de astăzi. Ei L-au lepădat pe „Isus Hristos, Fiul lui David, Fiul lui Avraam” (1.1) și prin urmare și împărăția care era în Persoana Lui.

Scopul pe care-l are Tatăl și perfecțiunea căilor Lui (vers. 25, 26)

Dar în acel moment al crizei, Domnul Isus Își găsea odihna în scopul pe care-l are Tatăl și în perfecțiunea căilor Lui – căi prin care se ajunge la scopul Lui. Oamenii a căror indiferență se dovedea regretabilă erau tocmai „cei înțelepți și pricepuți” potrivit standardelor lumii; dar erau și „pruncii”, și acestora – nu acelora – tatăl le descoperise lucrurile care aveau toată însemnătatea în acel moment. Aceasta a fost calea plăcută Lui și pe care a luat-o, iar Domnul Isus a acceptat-o cu mulțumire. Aceasta a fost întotdeauna calea lui Dumnezeu, și este și astăzi calea lui Dumnezeu, așa cum vedem în 1 Corinteni 1.21-31. Scopul pe care-l are Dumnezeu va fi atins. Împărăția așa cum a fost prezentată în Hristos avea să fie respinsă; Dumnezeu va stabili împărăția în alt fel, chiar dacă așteptăm ca ea să se arate în glorie și în putere. Se vor găsi cei care vor veni sub jugul Fiului, și în felul acesta ei se vor bucura de odihna împărăției în sufletele lor.

Descoperirea Tatălui, prin Fiul (vers. 27)

Scopul lui Dumnezeu este ca toate lucrurile să-și aibă rostul în mâinile Fiului. De aceea toate lucrurile au și fost date Lui. În ziua care va veni Îl vom vedea pe El hotărând toate într-o judecată puternică și care face deosebirea între lucruri; astăzi El dă cui vrea cunoștința Tatălui. Fiul este pe deplin Dumnezeu, încât în El sunt adâncimi nepătrunse, cunoscute numai de Tatăl. Tatăl este dincolo de cunoașterea omenească, dar Fiul Îl cunoaște și a venit ca Persoană care ni-L descoperă. Și Cel care Îl descoperă pe Tatăl ne spune: „Veniți la Mine... și eu vă voi da odihnă”. El Își afla odihna în cunoașterea Tatălui, a iubirii Lui, a planului Său, a căilor Sale; și în această odihnă conduce El pe toți cei care vin la El.

Odihnă pentru cei care vin la El (vers. 28-30)

Invitația Lui era adresată în mod special către „toți cei trudiți și împovărați”, care erau sinceri și evlavioși când încercau să țină legea, care era, așa cum spunea Petru, „un jug pe care nici părinții noștri, nici noi n-am fost în stare să-l purtăm” (Fapte 15.10); cu cât erau mai sinceri, cu atât mai împovărați erau sub acest jug. De aceea cuvintele Domnului se adresau „copiilor înțelepciunii”, celor care erau „prunci”; cu alte cuvinte, rămășiței credincioase din mijlocul mulțimii poporului. Ei puteau schimba acum jugul care îi împovăra al legii cu jugul bun și ușor al lui Hristos. Ei aveau să învețe de la El lucruri pe care legea niciodată nu i-a putut învăța. Și mai mult, El avea să-i învețe într-un fel nou. El a dat și un exemplu al lucrurilor pe care îi învăța. Blândețea și smerenia inimii sunt necesare dacă locul supunerii este luat și menținut; și aceste lucruri erau văzute în mod perfect în El. El era Fiul, totuși „a învățat ascultarea” și pentru că această ascultare L-a dus la moarte, el „a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, Autor al mântuirii eterne” (Evrei 5.8, 9). În evanghelia aceasta Îl vedem pe Cel ascultător chemându-ne la ascultarea de El Însuși, o ascultare care nu este împovăraătoare și care conduce la odihnă. „Odihnă pentru sufletele voastre” era oferită ca rezultat al umblării cu credincioșie pe „cărările cele vechi” ale legii (vezi Ier. 6.16), dar această odihnă n-a fost niciodată obținută de oameni. Singura cale de a ajunge la ea este cea făcută cunoscut de Fiul, care a venit să-L descopere pe Tatăl. Tatăl trebuie să fie cunoscut dacă scopul Său are să fie ajuns.

Fiul Omului ca Domn al sabatului (vers. 1-8)

De la înălțimile în care am ajuns în capitolul anterior, coborâm în adâncimile nebuliei și orbirii omenești așa cum se arată în farisei. În capitolul acesta Îl vedem respins într-un mod hotărât de către conducătorii iudeilor, și nu numai de către cetățile Galileii. În cele dintâi două cazuri, furia a izbucnit în legătură cu sabatul. Domnul a apărât fapta ucenicilor Săi, având în vedere cel puțin patru temeuri (vers. 3-8). Când David, împăratul uns al lui Dumnezeu, era respins, nevoile lui personale au avut o importanță mai mare decât rânduiala de la cort, iar cei care îl urmau i-au fost asociați în acest lucru. Fiul mai mare al lui David era acum respins, și nu se puteau împlini nevoile ucenicilor Săi, chiar dacă aceasta încălca regulile lor referitoare la Sabat? Dar, în al doilea rând, templul avea întâietate mai mare decât sabatul, pentru că preoții totdeauna lucrau în sabat; și Domnul Isus spunea că era mai mare decât templul. Dumnezeu era în adevăr în Hristos într-o măsură infinit mai deplină decât fusese vreodată în templu. În al treilea rând, era acel cuvânt despre îndurare în Osea 6, la care se referise mai înainte; acesta se aplica în acest caz. Și, în al patrulea rând, Isus spunea că, fiind Fiul Omului, El era Domn al sabatului; cu alte cuvinte, sabatul nu avea nicio putere asupra Lui, ca să-L oblige la ceva. El era Stăpânul sabatului și El putea să dispună de el după cum știa că era cazul.

Arătarea îndurării într-o zi de sabat (vers. 9-14)

În cel de al doilea caz Domnul a răspuns ezitării lor prin referirea la propria lor practică. Ei nu aveau nicio rețineră de a lucra în sabat pentru a-și arăta îndurarea față de o oaie. Cine erau atunci ei să-l obiecteze că a arătat îndurare unui om în sabat? Domnul îndată Și-a arătat această îndurare. Totuși atât de împietrite le erau inimile, încât îndurarea Lui doar le-a stârnit gândurile de ucidere. S-au sfătuit îndată cum să-L piardă.

Respins de popor; națiunile care vor spera în El (vers. 15-21)

În prezența acestor fapte, Domnul Isus a început să retragă mărturia pe care ei se pregăteau s-o stingă prin moarte; și porunca cu tărie celor cărora încă își dovedea îndurarea, să nu-L facă să fie cunoscut. Matei citează profeția frumoasă din Isaia 42, arătând cum ea s-a împlinit în Persoana Lui. Parte din profeție are să se îplinească la a doua venire a Sa, pentru că El încă n-a adus biruința judecății. Dar El a întâlnit ura amară și respingerea căreia i-a făcut față la cea dintâi venire a Sa, fără să Se certe sau să strige sau să-i zdrobească pe dușmani. Nimic altceva nu este mai fără valoare ca o trestie frântă și nimic mai neplăcut mirosului ca un fitil care fumegă. Fariseii erau ca acestea două, însă El nu-i va frânge și nu-i va stinge până ce va veni timpul judecății. Între timp, națiunile vor învăța să spere în Numele Său. În Isaia 32 cele două venituri nu se prezintă a fi deosebite, așa cum este cazul în Scriptura Vechiului Testament, dar acum noi putem vedea clar cum amândouă sunt implicate. În acest timp Isus a venit ca vas al îndurării, și nu ca să facă judecata. Respins de conducătorii poporului Său, El Se va întoarce spre națiuni și va face ca îndurarea să se arate lor. Aici, faptul acesta este arătat clar. Nu este lucrul acesta de o mare însemnătate pentru noi, care fiind dintre națiuni, ne-am încrezut în Numele Lui?

Scoaterea demonilor de către Domnul Isus, pusă de farisei pe seama lui Satan (vers. 22-29)

Din partea fariseilor am văzut ura crescând, gata să-L omoare; și am văzut din partea lui Isus atâta blândețe și smerenie a inimii încât El amâna orice judecată și accepta relele lor fără ceartă sau protest. Matei istorisește acum cazul unui om care ajunsese orb și mut din cauza unui demon. Domnul Isus i-a dat vedere și vorbire, alungând demonul, iar mulțimile, foarte uimite, începeau să gândească despre El ca fiind adevăratul Fiu al lui David. Văzând acestea, fariseii au ajuns la măsuri disperate și au repetat cu mai mare îndrăzneală afirmația defăimătoare că puterea pe care o avea El era de la Satan. Cea dintâi defăimare a lor (cap. 9.34) trecuse fără să li se dea un răspuns, dar de data aceasta Domnul le-a primit provocarea. Mai întâi, El îi întâmpină pe terenul națiunii. Acuzația lor implica o absurditate, pentru că dacă Satan îl scoate afară pe Satan, și-ar dezbină propria împărăție. De asemenea, ea ar închiide o remarcă răutăcioasă chiar a propriilor lor fii care mărturiseau că scot demonii. Dar în al doilea rând, El le-a dat adevărata explicație: El era aici în firea omenească, lucrând prin puterea Duhului lui Dumnezeu, și în felul acesta l-a legat pe Satan, „cel tare”, iar acum îi lua de sub puterea lui pe cei care ajunseseră „bunurile” lui. Aceasta era o altă dovadă clară că împărăția era chiar în mijlocul lor.

Păcatul care nu se poate ierta (vers. 30-37)

De asemenea, lucrurile sunt aduse la un punct foarte clar, că dacă nu ești în mod hotărât cu Hristos și nu aduni cu El, înseamnă că ești împotriva Lui și risipești. Aceasta Îl conduce pe Domnul să dea pe față natura reală a păcatului lor, care era dincolo de limita iertării, deși de fapt tot felul de păcate pot fi iertate. În Fiul Omului, Dumnezeu le era prezentat în mod obiectiv: ei ar fi putut vorbi împotriva Lui și totuși să fie aduși prin lucrarea Duhului la pocăință, și astfel să fie iertați. Dar a defăima pe Duhul Sfânt, singurul prin care este lucrată pocăința și credința în suflet, înseamnă a te situa pe tine însuși într-o poziție fără speranță. Înseamnă a te împotrivi și pocăinței și credinței, a închiide și a zăvorî singura ușă care duce spre mântuire. Era trist faptul că fariseii erau pomi cu totul stricați, o generație de vipere, iar faptele lor rele erau chiar exprimarea răului inimilor lor. În versetele 33-37, Domnul dă pe față inimile lor în felul acesta și spune că vor fi judecați după cuvintele lor. Dacă oamenii trebuie să dea socoteală de orice cuvânt nefolositor în ziua judecății, ce vor merita cuvintele rele ca acestea? În ziua aceea ei vor fi în întregime condamnați de cuvintele lor.

Semnul profetului Iona, ca răspuns la cererea lor (vers. 38-40)

Prin cererea lor, arătată în versetul 38, fariseii dovedeau că erau orbi și insensibili din punct de vedere moral, la fel și stricați și plini de răutate. Ignorând, fie din neștiință sau de bunăvoie, toate semnele care fuseseră date, ei cer un semn. Am observat cinci semne în capitolul 8 și cinci în capitolul 9, pe lângă cele date în acest capitol. Fiind răi și adulteri, ei nu puteau să vadă semnul cel mai clar, de aceea niciun alt semn nu li se va da, decât semnul cel mai mare dintre toate – moartea și învierea Sa, care au fost exemplificate în istoria minunată a lui Iona. Generația care-L lepăda pe Domnul fusese în prezența semnelor, mai mult decât toate celelalte dinaintea lor. Iona și predica lui fusese un semn pentru niniveni, și într-un timp mai îndepărtat Solomon și înțelepciunea lui fuseseră un semn pentru împărăteasa de la sud, și s-au realizat rezultate izbitoare. Însă Isus a fost lepădat.

Mai mult decât Iona, mai mult decât Solomon (vers. 41-42)

Și totuși Isus este în mod infinit mai presus decât toți aceștia. În acest capitol El vorbește despre Sine Însuși ca fiind „mai mare decât templul” (vers. 6), „mai mult decât Iona”, „mai mult decât Solomon”. De asemenea, este de observat că El sublinia că și Iona și Solomon fuseseră semne pentru națiuni. Deși slujitori ai lui Dumnezeu în Israel, faima lor s-a dus spre nord de Ninive și spre sud la Seba. Aceia dintre națiuni aveau urechi ca să audă și inimi care să aprecieze lucrurile, totuși evreii farisei care Îl înconjurau pe Dumnezeu erau orbi și foarte împotriviți, până acolo încât să comită păcatul care nu se poate ierta.

Respingerea Domnului; întoarcerea duhului necurat cu alte șapte duhuri și mai rele (vers. 43-45)

Care va fi sfârșitul acestei generații necredincioase? Domnul ne dă răspunsul, în versetele 43-45. Duhul necurat al idolatriei, care i-a stăpânit în istoria lor de la început, se depărtase în adevăr de la ei. Hristos, care L-a revelat pe adevăratul Dumnezeu, ar fi trebuit să ocupe casa; dar ei L-au respins. Sfârșitul acestui fapt va fi reîntoarcerea duhului necurat cu alte șapte duhuri mai rele decât el. Sub Anticrist, în zilele din urmă, aceste cuvinte ale Domnului nostru se vor împlini, iudeii necredincioși se vor închina chipului fiarei și vor fi înrobiți de puteri satanice cu o putere îngrozitoare. Când va veni această judecată, iudeii apostatați peste care va veni ea, vor fi mai răi decât toți care au fost înaintea lor. Credem că același lucru va fi adevărat și cu cei dintre națiuni.

Relația spirituală: cei care fac voia Tatălui (vers. 46, 47)

Capitolul acesta se termină cu întâmplarea însemnată referitoare la mama și la frații domnului Isus. De fapt, ei veniseră cu gânduri greșite, cum se vede în Marcu 3.21 și 31. Aici totuși nu acesta este lucrul prezentat. La intervenția lor, Domnul a prins ocazia de a nu recunoaște numai simpla relație naturală și de a arăta că de acum înainte avea să fie recunoscută relația de natură spirituală. În acest fel figurativ El lasă la o parte pentru acel timp vechea legătură formată prin venirea Sa ca Fiul al lui Avraam, Fiul al lui David, și arată că legătura care era de recunoscut acum era formată de ascultarea de voia Tatălui. Iudeii ca popor îl respinseseră, și acum El nu-i recunoaște. El îi recunoaște pe ucenicii Săi ca fiind într-o relație adevărată cu El, căci așa slabi cum erau, ei începuseră să facă voia Tatălui Său din ceruri.

Parabola: o nouă metodă de a învăța mulțimile (vers. 1, 2)

Capitolul acesta începe cu faptul că El continua să-și aibă lucrările potrivite cu cuvintele Sale. A părăsit limitele strâmte ale casei și S-a dus în aer liber și la mare – marea fiind un simbol al națiunilor. Acolo El a început să învețe mulțimea, stând în corabie și folosind metoda parabolilor. Acest capitol conține șapte parabole. Vom începe, notând expresia pe care El a folosit-o în versetul 52, „lucruri noi și vechi”, pentru că aceasta ne va ajuta să înțelegem sensul pe care-l au parabolele. Sunt menționate lucruri vechi, de exemplu împărăția cerurilor, care a fost prezisă în Daniel, însă lucrurile noi predomină. Vom sublinia patru lucruri noi înainte de a privi la parabole în unele amănunte. Întâi, El a folosit o nouă metodă de învățătură – în parabole. Metoda aceasta nouă i-a făcut pe ucenici să se mire, așa cum arată versetul 10. În al doilea rând, El a făcut cunoscut în cea dintâi parabolă o nouă metodă a lucrării divine. În loc să caute roade ca rezultat al administrării lui Dumnezeu prin lege și profeți, El avea să semene Cuvântul ca să producă roade. În al treilea rând, El face cunoscut unele schimbări care dau un nou înțeles termenului „împărăția cerurilor”. În al patrulea rând, El rostește revelații noi, deschizându-și gura ca să rostească „lucruri ascunse de la întemeierea lumii”, așa cum spune versetul 35.

Semănarea Cuvântului; ce se produce prin puterea lui Dumnezeu, nu prin ce s-ar putea găsi în om (vers. 3-9)

Cea dintâi parabolă este unică și, dacă n-o înțelegem, nu le vom înțelege nici pe celelalte. Lucrarea de seamă acum era de a semăna „cuvântul împărăției” în inimile oamenilor. Aceasta nu dă niciun loc special iudeului. În versetul 19, Domnul spunea: „Când aude cineva”, încât aceasta deschide ușa oricărui ascultător al cuvântului, oricine ar fi. Ce era necesar era să-l auzi și să-l înțeleagă. Ce anume luptă împotriva cuvântului sunt: activitățile diavolului, dorințele firii păcătoase și grijile și bogățiile veacului acestuia. Dar cuvântul este primit de unii și rodul produs este în măsuri diferite. Metoda aceasta a lucrării divine este actuală, ea caracterizează ziua în care trăim. Creștinismul este bazat nu pe ce se poate găsi în om, ci pe ceea ce se produce prin puterea lui Dumnezeu.

Tainele împărăției, ascunse celor necredincioși (vers. 10-17)

Ucenicii erau puși în încurcătură de schimbarea aceasta a vorbirii în parabole. Întrebarea lor a reușit să obțină de la Domnul faptul că El a luat acest fel de a-i învăța pentru ca tainele sau secretele împărăției cerurilor să fie ascunse de mulțimea celor necredincioși și să fie descoperite numai celor care credeau. Cei care respinseseră pe Domnul în necredința lor își închiseseră ochii față de adevăr. Acum El le vorbea în parabole, pentru ca ei să fie lăsați în necredința lor. În felul acesta profeția lui Isaia avea să se împlinească în ei. Aceeași profeție este citată de Ioan în evanghelia lui (cap. 12.40). Este citată și de apostolul Pavel a treia oară și ultima, în capitolul de încheiere a Faptelor. Era chiar lucrarea cârmuirii lui Dumnezeu. Pentru cei credincioși parabolele sunt foarte instructive și, așa cum spune versetul 17, ele au ajutat să fie făcute cunoscute ucenicilor lucruri dorite dar niciodată văzute de profeți și de oameni drepecți din zilele de mai înainte.

Cele două împărțiri ale parabolilor: 4 manifestări exterioare ale împărăției și 3 care arată realitatea lăuntrică și mai ascunsă

Totuși chiar ucenicii aveau nevoie de explicarea pe care o dădea Domnul, pentru a înțelege parabola semănătorului; și, după ce le-a dat-o, El a continuat să rostească alte trei parabole în auzul mulțimii. Numai când a dat drumul mulțimilor, S-a retras în casă cu ucenicii Săi și le-a dat explicarea celei de a doua parabole. Este evident deci că primele patru au fost rostite în public și se refereau la manifestările exterioare ale împărăției – în timp ce ultimele trei au fost rostite numai către ucenici și ele se referă la realitatea lăuntrică și mai ascunsă.

Parabola semănătorului; împărăția prezentată într-un caracter nou, înainte de a veni gloria (vers. 18-23)

Cea dintâi parabolă, așa cum am arătat, ne dă cheia și pentru celelalte; pentru că ne arată că împărăția urmează să fie stabilită ca urmare a semănării „cuvântului împărăției”, și nu ca rezultat al ascultării de legea lui Moise care exista. Faptul acesta fiind stabilit, toate celelalte parabole ne spun că împărăția cerurilor „este asemenea cu” – și fiecare din aceste șase asemănări prezintă trăsături care n-au fost văzute mai dinainte în lumina scripturii Vechiului Testament. Acolo a fost prezisă împărăția în gloria ei, dar aici vedem că ea își ia un caracter nou, în care va exista înainte de a veni gloria.

Parabola neghinei; împărăția ca termen mai larg decât „biserica” (vers. 24-30)

Cea de a doua parabolă, a grâului și a neghinei, arată că în timp ce împărăția există prin semănarea seminței bune de către Fiul Omului, diavolul de asemenea va fi un semănător și copiii lui se vor afla printre copiii împărăției. Se arată faptul că până ce va veni ceasul judecății, când Fiul Omului va înlătura tot ce este rău în împărăția Sa, va fi, într-un cuvânt, amestec. Să ne amintim că în această parabolă „ogorul este lumea” (vers. 38); de aceea nici gând nu este aici că biserica ar fi un loc în care copiii celui rău ar trebui tolerați. „Împărăția” indică o sferă mai largă decât „biserica”, și nu există posibilitatea de a soluționa lucrurile încurcate din lume până ce va veni Domnul. Atunci prin slujba îngerilor, la sfârșitul veacului, răul va fi aruncat în cuptorul de foc. Grâul se strânge în grânar. În explicația Sa, Domnul merge mai departe și spune că toți cei drepecți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Folosind această imagine, Domnul îi pune pe sfinți într-o poziție nouă, cerească, încât nu suntem surprinși când mai târziu vedem cum chemarea cerească este pe deplin revelată. Este interesant să notăm că Domnul, vorbind în această parabolă despre „împărăția cerurilor”, menționează „împărăția Fiului Omului” și „împărăția Tatălui vostru”; prin aceasta arată că împărăția este una, oricum ar fi ea numită. Totuși ea are diferite părți – dacă se poate vorbi în felul acesta – și de aceea pot fi văzute în feluri diferite.

Parabola grăuntelui de muștar; dezvoltarea împărăției pe pământ (vers. 31, 32)

Această a treia parabolă, a grăunțului de muștar, arată că împărăția are să fie caracterizată de dezvoltare. Ea va crește și va deveni impunătoare înaintea ochilor oamenilor, dar va ajunge un adăpost pentru cei care aduc ce este rău – pentru că la cea dintâi parabolă, când Domnul explică ce înseamnă „păsările”, spune: „cel rău vine”; și știm că Satan lucrează prin oamenii de care se folosește.

Parabola aluatului: corupția în doctrină (vers. 33-35)

A patra parabolă, cuprinsă chiar numai într-un singur verset (33) arată că, așa cum am aștepta în urma celor ce am văzut mai înainte, împărăția va fi dominată de corupție. În Scriptură aluatul este folosit mereu ca imagine a ceea ce corupe. Acesta este singurul loc în care unii ar vrea să-l facă să însemne ceea ce este bun. Dar aceasta, pentru că ei au un sistem de interpretare care ar cere un astfel de înțeles. Evanghelia, gândesc ei, va pătrunde lumea cu ceea ce este bine. Această violare dintr-o dată a înțelesului aluatului ar fi trebuit să-i înștiințeze că gândirea lor care cere acest lucru este greșită. Deci aici Domnul ne învață că împărăția așa cum este văzută de om va fi într-o astfel de formă încât va fi marcată de amestec, prin dezvoltarea într-o instituție impunătoare pe pământ, în care trimișii celui rău își vor găsi o locuință, și prin urmare va fi un proces de pătrundere a răului. El a vorbit în adevăr ca un profet, pentru că întocmai ceea ce a prezis a avut loc în această sferă pe pământ, unde se mărturisește că stăpânirea cerului este recunoscută.

Parabola comorii ascunse; împărăția din punct de vedere divin (vers. 44)

Dar în familiaritatea casei, Domnul a adăugat pentru ucenicii Săi alte trei parabole. Aici avem împărăția din punct de vedere divin, și dacă ochii noștri sunt uniți, vom vedea și noi în ea ceea ce vede Dumnezeu. Întâi, vom vedea că este ceva de o valoare ascunsă. „Ogorul” aici este încă lumea, și Domnul a cumpărat-o pentru comoara ascunsă în ea. Această cumpărare trebuie să fie deosebită de răscumpărare, pentru că unii oameni răi vor merge atât de departe încât vor tăgădui pe Domnul care i-a cumpărat” (2 Petru 2.1). Aceștia au fost cumpărați, dar nu răscumparați, căci altfel n-ar ajunge la „o grabnică pieire”. Împărăția este stabilită pentru ca această comoară ascunsă în lume să fie asigurată.

Parabola mărgăritarului de mare preț (vers. 45, 46)

Apoi este parabola mărgăritarului de mare preț. În împărăția care există astăzi, aici trebuie să fie găsit și cumpărat acest obiect, marcat în ochii divini de perfecția unică. Aici fără îndoială avem în imagine ceea ce Domnul va spune în capitolul 16 despre „Adunarea Mea”. În adevăr, El a cumpărat ogorul, de asemenea a cumpărat mărgăritarul, și în amândouă cazurile El Se prezintă pe Sine Însuși ca Acela care vinde tot ce are pentru a face acest lucru. El a cedat orice pentru a obține acest obiect, în spiritul celor scrise în 2 Corinteni 8.9. Noi nu-L putem cumpăra pe Hristos prin vânzarea a tot ce ne aparține – care este fără valoare. Aici este ceea ce El a făcut pentru noi. Este ceea ce El va câștiga prin împărăția cerurilor în forma ei prezentă misterioasă.

Parabola năvodului (vers. 47-50)

Ultima este parabola năvodului care adună pești din marea națiunilor. Sunt adunați de tot felul și se face o selecție care îi separă. Este o asemănare între parabola aceasta și cea a grâului și a neghinei, întrucât în amândouă cazurile este o selectare împlinită de îngeri la sfârșitul veacului. Ce este rău este despărțit de ce este bun și este aruncat în cuptorul de foc. Dar este și o deosebire, pentru că în parabola de mai înainte cei răi sunt în lume ca rezultat al semănării lui Satan – în timp ce aici cuvântul împărăției se duce printre națiuni ca un năvod și oameni de tot felul mărturisesc că îl primesc. La sfârșitul veacului se va face deosebire: cei aleși în adevăr de Dumnezeu vor fi primiți, iar cei răi vor fi aruncați.

Lucruri noi și vechi în timpul absenței Sale (vers. 51, 52)

Cât de important este ca totdeauna să ne rămână în gândire cu ce se aseamănă împărăția din punct de vedere divin. Ea a luat un caracter special ca rezultat al respingerii adevăratului Fiul al lui David și prin urmare a absenței Lui, care S-a dus în cer. Cu tot amestecul și stricăciunea care o vor caracteriza exterior, va fi această lucrare lăuntrică a lui Dumnezeu care va rezulta în obținerea de către El a comorii ascunse, a mărgăritarului de mare preț și a peștilor buni prinși de năvod. Am înțeles noi toate aceste lucruri? Ucenicii păreau că au înțeles; totuși mai târziu, când au primit Duhul, aveau să descopere cât de puțin înțeleseseră la început. Noi de asemenea ne dăm seama cât de puțin am înțeles, pentru că împărăția în forma ei de acum nu este recunoscută tot atât de ușor cum va fi când se va descoperi în manifestarea ei publică. Predomină lucruri care sunt cu totul noi din punctul de vedere al Vechiului Testament; de aceea citim „lucruri noi și vechi”, nu „vechi și noi”. Sublinierea este a celor „noi”.

Necredința care nu-L cunoștea decât ca fiul tâmplarului (vers. 53-58)

Capitolul acesta se termină cu venirea lui Isus înapoi în patria Sa, într-un timp când ei erau cu totul necredincioși. Ei n-au văzut în El pe Emanuel, nici chiar pe Fiul lui Avraam, Fiul lui David; pentru ei El era numai fiul tâmplarului, cu a căror rude erau foarte obișnuiți. Această obișnuință a necredinței i-a făcut să se poticnească de El. Puterea Lui nu se schimbă, dar necredința lor îi impunea o restrângere în exercitarea ei, întocmai cum necredința lui Ioan, împăratul lui Israel, impunea o limită a faptelor lui victorioase (2 Împărați 13.14-19).

Omorârea lui Ioan Botezătorul; mângâierea dată de Isus (vers. 1-12)

În timpul acela, spune cel dintâi verset, Irod „a auzit de faima lui Isus”. Chiar când El nu avea faimă în Nazaret, faima lui a ajuns la urechile acelui om nelegiuit și pe cât se pare, i-a atins conștiința împietrită. Este de observat că ar fi înțeles că Ioan înviase dintrei cei morți, după cum unui alt Irod de mai târziu îl vedem pe Pavel spunându-i: „De ce vi se pare de necrezut că Dumnezeu învie morții?” (Fapte 26.8). Ceea ce ei n-au crezut când au avut loc unele fapte, li s-au reamintit de o conștiință vinovată. Aceasta îl conduce pe Matei să ne spună istoria martiriului lui Ioan, care avusese loc nu cu mult înainte. Mărturia plină de credincioșie a lui Ioan a stârnit mânia lui Irod și răzbunarea Irodiadei, și înainte-mergătorul Domnului a murit ca urmare a unui jurământ nelegiuit. Irod a încălcat legea lui Dumnezeu ca să-și păstreze în cinste cuvântul dat. Așa era omul care stăpânea peste mulți iudei – desigur, o pedeapsă pentru înmulțirea păcatelor lor. Ioan îndreptase întotdeauna privirile oamenilor spre Isus, și mulți recunoșteau că deși el nu făcuse nicio minune, „toate câte le-a spus Ioan despre Acesta erau adevărate” (Ioan 10.41). Ca rod al credincioșiei față de Isus, ucenicii lui știau ce au de făcut, când el a fost deodată înlăturat. Li s-a dăruit trupul lui și,

după ce l-au îngropat, „au venit și au dat de știre lui Isus”. Ioan fusese lampa care ardea și strălucea, în timp ce Isus era lumina care, venind în lume, luminează pentru orice om. Lampa s-a stins, de aceea ei s-au îndreptat spre Lumina cea mare și acolo au găsit mângâiere.

Mila neschimbată a inimii lui Hristos (vers. 13-21)

Când a auzit acestea, Isus a plecat spre un loc pustiu. Marcu ne spune că tocmai în acel timp ucenicii s-au întors la El din misiunea lor. O perioadă de singurătate și liniște se potrivea în această situație pentru Domnul, pentru ucenicii Săi și pentru cei care îl urmaseră pe Isus, acum întristați; se pare că ei l-au însoțit. Totuși și mulțimea s-a dus după El, și El le-a împlinit nevoile. Ca întotdeauna, Lui I s-a făcut milă de ei. Indiferența din Nazaret și răutatea lui Irod n-au produs vreo schimbare în El. Să ne gândim îndelung și adânc la mila neschimbată a inimii lui Hristos. Binecuvântat fie Numele Său! Nu Domnul, ci ucenicii au dat ideea ca mulțimile să se ducă să-și procure de mâncare. Îndurarea Lui i-a reținut și a poruncit ucenicilor să le dea de mâncare. Aceasta îi pune la probă pe ucenici și a adus la lumină cât de puțin cunoscuseră ei puterea Stăpânului lor. Aveau să descopere cum calea aleasă de El era să folosească resursele mici pe care le aveau la îndemână, și să le înmulțească până ce aveau să fie mai mult decât suficiente. Profetul spusese că Domnul Își va găsi odihna în Sion și că atunci cuvântul Său va fi: „Voi binecuvânta din belșug hrana sa, voi sătura cu pâine pe săracii Săi” (Ps. 132.15). Domnul (Iahve) era acum printre cei din poporul Său în Persoana lui Isus și, deși nu era odihnă pentru El în Sion în acel timp, totuși El dovedea că El va împlini nevoia celor cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii. El le făcea parte altora de bunătațea cerului, pentru a privit spre cer când binecuvânta pâinile și peștii.

Mai mult decât suficient în prezența nevoii omului; mai mult decât suprem față de puterile celui rău

Să ne amintim situația prezentată în această evanghelie. El fusese respins de națiune, conducătorii mergând atât de departe încât au comis păcatul care nu poate fi iertat, atribuind lucrările Lui puterii diavolului. Prin urmare, El terminase legăturile cu ei. Aceasta am văzut în capitolele 11 și 12. Apoi în capitolul 13 El a rostit parabolele care descoperă dezvoltări noi în ce privește împărăția cerurilor; și la sfârșitul aceluia capitol aflăm că poporul din patria Sa nu vedeau în El nimic dincolo de fiul tâmplarului. Intrăm în capitolul 14 ca să aflăm cum Irod omoară pe cel care era înainte-mergătorul Domnului, încât respingerea din toate părțile nu putea fi mai completă. Cu toate acestea înainte de a termina acest capitol vedem cum se arată două fapte mărețe: întâi, El este mai mult decât suficient în prezența nevoii omenești, a lipsurilor mulțimii sau a slăbiciunii ucenicilor. În al doilea rând, El este mai mult decât suprem când este confruntat de puterile stăpânite de cel rău. El nu numai că umblă pe apele înfuriate, dar îl face în stare și pe ucenicul Său slab să facă la fel.

Supremația Sa absolută: umblarea pe valurile mării (vers. 23-27)

În timpul nopții El a fost în rugăciune pe munte, și ucenicii se trudeau cu condiții care le erau împotriva. Spre dimineață El Se apropia de ei, umblând pe valuri. În cea dintâi scenă de pe mare (cap. 8) El arătase că era capabil să potolească furtuna, pentru că puterea Sa era mai presus de puterea diavolului. Acum El Se prezintă pe Sine Însuși în supremația absolută. Furtuna nu era nimic pentru El. Ea îi necăjea pe ucenici, dar aici era Acela despre care se spusese: „Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari, și nu Ți s-au mai cunoscut urmele” (Ps. 77.19). Prezența Lui i-a încurajat chiar și când furtuna încă urla; și când a intrat El în corabie, vântul a încetat.

A ieși din corabie pe calea credinței (vers. 28-33)

Dar Domnul a adus cu Sine și mai mult decât bucurie, și Petru este cel care a descoperit acest lucru: El îi poate face și pe aleșii să fie ca El Însuși. Aceasta a însemnat pentru Petru să „iasă din corabie”, și aceasta s-a putut face numai când a avut cuvântul plin de autoritate, „Vino!” care le-a asigurat faptul că Domnul Însuși era Cel care Se apropia de ei. Fiind asigurat că era El Însuși, pe baza puterii cuvântului Său, Petru a ieșit și umbla pe mare. Putem vedea aici o alegorie despre ceea ce avea să se petreacă în curând. Sistemul iudaic, care consta atât de mult în „legea poruncilor cuprinsă în rânduiri” (Efes. 2.15), era ca o corabie destul de potrivită oamenilor care sunt „potriviți cârnii”. Ca rezultat al venirii Sale, ucenicii aveau să iasă din această „corabie” pe calea credinței pure. De aceea apostolul Pavel, când și-a luat rămas de la bătrânii din Efes, nu i-a încredințat unui cod de legi, nici unei instituții sau organizații, ci „lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său”. De aceea, de asemenea, avem și chemarea de a ieși „afară din tabără” în Evrei 13. Petru ieșise „din corabie” având pe Hristos ca obiect al său și Cuvântul Lui ca autoritate. Poziția creștină este afară din tabără cu Dumnezeu și cuvântul harului Său. Totuși credința lui Petru era mică, și gândirea lui întorcându-se de la Domnul spre vântul puternic, s-a temut și a început să se afunde. Totuși el avea credință, pentru că în pericol de îndată l-a strigat pe Domnul și în felul acesta a fost susținut, și amândoi împreună au ajuns la corabie și de îndată a încetat și au ajuns la țărm, așa cum ne arată evanghelia după Ioan. Petru a fost cu totul fără logică în temerile lui, pentru că nu este mai mult posibil pentru noi să mergem pe apa liniștită decât pe cea furioasă; dar toți suntem ca el când inima are o credință mică. Credința care este pe deplin îndreptată spre Hristos este puternică, iar cea ocupată cu împrejurările este slabă. Uneori auzim prea mult despre lipsa pe care a arătat-o Petru, și nu îndeajuns despre ceea ce l-a făcut în stare puterea lui Hristos să realizeze, deși credința lui era mică. După toate acestea, el nu s-a înecat. El doar a început să se afunde și atunci, susținut de o putere care nu era a lui, a ajuns la Domnul lui și s-a întors cu El la corabie. Niciun alt om n-a făcut un lucru ca acesta, iar lipsa lui de moment a făcut doar să arate că puterea care l-a susținut a fost a Domnului său, încât toți ceilalți s-au închinat Domnului Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu.

Harul și puterea Lui în ținutul Ghenezaretului (vers. 34-36) Ei au avut o privire măreață a gloriei Sale, și când au ajuns în ținutul Ghenezaret, oamenii l-au recunoscut harul și puterea. Mulțimea de bolnavi erau aduși la El, și credința lor n-a fost dezamăgită, pentru că toți câți s-au atins de El au fost vindecați deplin. Adevărata vindecare divină înseamnă sută la sută vindecare în sută la sută din cazuri! O stare de lucruri minunată, perfectă!

Gândirea fariseică (vers. 1-2)

În scena aceasta plăcută se introduc nechemați niște cărturari și farisei de la Ierusalim cu nemulțumirea și întrebarea lor cu privire la neținerea în seamă de către ucenici a tradiției bătrânilor referitoare la spălarea mâinilor. Să ne imaginăm scena. Fiul lui Dumnezeu făcând vindecări celor din jur în plinătatea harului divin, iar acești oameni cu totul orbi față de ce se întâmplă, vin cu rânduiriile lor. Orbiți de tehnica legii lor, ei nu puteau observa harul divin care lucra cu putere. O astfel de mentalitate ar părea de necrezut, dacă n-am vedea aceeași trăsătură arătându-se astăzi din partea gândirii fariseice, care încă se ocupă cu amănunte de felul acesta, bazate pe tradiție și pe obiceiuri comune, și nu pe simplul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Deosebirea dintre porunca lui Dumnezeu și tradiție (vers. 3-6)

Răspunsul dat de Domnul acestor oameni subliniază diferența dintre „porunca lui Dumnezeu” și „tradiția voastră” (vers. 3). Aceste tradiții ale bătrânilor erau explicări, amplificări și deducții scoase din lege de către învățători respectați de altădată. Ele stăpâneau mințile fariseilor și întunecau cu totul legea lui Dumnezeu; în felul acesta ei călcau legea ca să țină tradiția lor. Domnul le-a spus acest lucru și le-a dat și o ilustrare, cu privire la porunca a cincea. Tradiția lor cu privire la daruri, care se spunea că au fost consacrate lui Dumnezeu, anula cu totul această poruncă. Iudeii „evlavioși” și „ortodocși” de astăzi își au mintea plină de Talmud, care este format din astfel de tradiții și este ca o perdea care le învăluie mintea, să nu vadă adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu. Să fim atenți să nu cădem într-o cursă asemănătoare. Putem fi mulțumitori pentru folosul învățăturilor slujitorilor lui Dumnezeu, însă folosindu-le, suntem conduși înapoi de izvor, la Scriptura însăși. N-ar fi greu să schimbăm învățăturile celor mai buni slujitori ai lui Dumnezeu într-un fel de Talmud. Atunci am avea un fel de perdea de ceață care ne-ar ascunde Cuvântul curat al lui Dumnezeu, întocmai cum Talmudul orbește mintea iudeilor față de sensul real al Vechiului Testament.

Oameni cu inima departe de Dumnezeu (vers. 7-9)

Acest fel de gândire dusă la limitele ei extreme de către farisei, a făcut ca Domnul să dea o prezentare mai tare a răului ei. Ei erau fățarnici, și El le-a spus direct acest lucru. Ei ajunseseră sub învinuirea severă a lui Isaia pentru că acest fel de răutate religioasă se găsește întotdeauna la oamenii ale căror inimi sunt departe de Dumnezeu și totuși ei îl cinstesc cu buzele lor, în timp ce pun rânduilele lor și poruncile lor în locul Cuvântului Său. Toată această închinare simbolică este goală și zadarnică, totuși nu este greu și pentru un credincios adevărat din zilele noastre să se încurce în astfel de lucruri.

Inima omului ca izvor al răului (vers. 10-20)

După ce a arătat fariseilor starea lor, Domnul S-a întors spre popor ca să-i înștiințeze cu privire la greșeala care era la rădăcina acestei fățarnicii – presupunerea că întinarea unui om ar veni din afară, și nu dinăuntru; că ar fi ceva fizic, nu spiritual. Lucrul care întinează este ce iese din gura omului, arătând ce este în inima lui. Inima omului este izvorul întinării. Solemn fapt! Fariseii desigur s-au poticnit de această învățătură care rețea rădăcina obiceiurilor lor ceremoniale, însă aceasta doar arăta că ei nu erau plante pe care să le fi plantat Dumnezeu. Sfârșitul lor va fi că vor fi dezrădăcinați. Ei înșiși erau orbi și rățăceau pe alții care, de asemenea, erau orbi. Dumnezeu va avea de a face cu ei în cârmuirea Sa, iar ucenicii aveau să-i lase, să nu se răzbune. Dar ceea ce spusese Domnul părea de neînțeles chiar și ucenicilor; de aceea Petru a cerut o explicație, gândind că a fost o parabolă. Aceasta a atras după sine o mustrare – deși amabilă – din partea Domnului. Fapt este că niciunul, nici chiar cel mai bun din ei, nu vedea mai mult, dincolo de litera legii cu darurile ei și rânduilele ei ceremoniale, și de aceea nu aveau decât puțină pricepere. Ei aveau grijă de ceea ce le intra în gură, pentru ca să fie curați ceremonial. Legea, dacă este înțeleasă spiritual, are grijă de starea inimii, așa cum Domnul a arătat în predica Sa de pe munte. Lucrurile rele din versetul 19 ies din inimă, și este important de observat că gândurile rele sunt în capul listei, pentru că de aici încep toate. În felul acesta Domnul a dat pe față răul care este în inima omului.

Cererea femeii canaanite; stăruința credinței (vers. 21-26)

Domnul a continuat, în cazul femeii canaanite, să descopere bunătatea care este în inima lui Dumnezeu. Harul divin era gata să se reverse liber fără să țină seama de felul cum sunt oamenii, încât și neamurile să-l primească, nu numai iudeii, un lucru însă era necesar din partea celui care primea – sinceritatea inimii. Femeia aceasta se adresa Domnului Isus ca Fiu al lui David când își prezenta cererea pentru îndurare. Venea ca și cum ar fi fost una din poporul Israel, gândind poate că în felul acesta ar fi avut o șansă mai bună de a fi ascultată. Era o anumită măsură de nesinceritate, și de aceea „El nu i-a răspuns niciun cuvânt”. Dar deși era ceva nesinceritate, era și o stăruință serioasă a credinței, încât ucenicii au intervenit din cauza strigătelor ei, și aceasta a dus la cuvintele Domnului din versetul 24, care i-a dat ceva lumină asupra greșelii ei. Acum ea își prezintă cererea pe baza nevoii ei, spunând: „Doamne, ajută-mă!” Și aceasta a dus la cuvinte și mai pătrunzătoare din partea Domnului. Misiunea Lui era pentru casa lui Israel, care era pierdută din punct de vedere spiritual, totuși ei se situau pe locul copiilor, în timp ce națiunile erau pe locul câinilor, necurați și în afara lucrurilor lui Dumnezeu. Aici era un test, în adevăr! Avea ea să arunce ultima fărâma de pretenție și să ia în smerenie adevăratul ei loc?

Gânduri modeste despre sine și o credință mare (vers. 27, 28)

Ea așa a făcut, într-un fel izbitor. Răspunsul ei, în versetul 17, spunea de fapt: „Eu nu sunt decât dintre națiuni, totuși printre oameni este suficient surplus pentru câini să se hrănească, și sunt sigură că inima lui Dumnezeu nu este mai strâmtă decât inima omului.” În răspunsul ei Domnul Isus îndată a descoperit mare credință și, recunoscând-o, i-a dat tot ce dorea. În felul acesta pentru a doua oară El a descoperit mare credință și a subliniat-o. În amândouă cazurile – centurionul din capitolul 8 și aici – era cineva dintre națiuni care a arătat această credință; și în amândouă cazurile era în legătură cu condamnarea eului. „Nu sunt vrednic”, spunea centurionul; „nu sunt decât un câine” părea să spună femeia aici. Așa este întotdeauna: gândurile înalte despre sine merg împreună cu credința mică, și gândurile modeste despre sine, cu credința mare. Să cercetăm și să vedem dacă explicarea credinței noastre mici se află chiar aici. Inima lui Dumnezeu era în adevăr mai largă decât își închipuia femeia. Ea, deși un câine, a obținut o mare firimitură de la masă; dar în curând întreaga masă avea să fie servită câinilor, pentru că acesta este înțelesul anunțului făcut de Pavel în Fapte 28.28. Și totodată, multe aveau să fie înainte de a se face acest anunț, și în evanghelia după Matei vedem începuturile tranziției acesteia minunate. În partea care a rămas din acest capitol vedem alte manifestări izbitoare a inimii lui Dumnezeu. Îndurarea care a binecuvântat o femeie dintre națiuni era, de asemenea, la dispoziția mulțimilor necăjite din Israel. Mulțimea nu avea decât să aducă pe cei nevoiași ai lor și „să-i arunce la picioarele lui Isus” ca ei să fie vindecați, în așa fel încât gândurile lor erau îndreptate spre Dumnezeul lui Israel și îl glorificau pe El.

Mila arătată de inima lui Dumnezeu (vers. 29-39)

Această desfășurare a puterii, făcută în îndurarea divină, era atât de atrăgătoare încât mulțimile au rămas mai mult timp în jurul Lui și își terminaseră mâncarea pe care o aveau; și în nevoia lor, Domnul Isus din nou a arătat mila inimii lui Dumnezeu. A fost o revenire la situația istorisită în capitolul anterior și totuși se pare că ucenicii nu se așteptau ca Domnul să acționeze tot ca mai înainte. În ei putem vedea exemplificată lipsa noastră de credință. Este destul de ușor să ne amintim cum a lucrat Domnul în zilele care au trecut; este un alt lucru să ne bazăm pe felul Său de a lucra astăzi, fiind siguri că El este întotdeauna același. Și totuși, lipsa de credință din partea noastră nu este o barieră

de netrecut pentru lucrarea continuă din partea Sa. El din nou a luat resursele lor mărunte și le-a înmulțit mai mult decât îndeajuns. Din nou a fost de mâncare pentru toți, și s-au strâns unele rămășițe. Așa este mila arătată de inima lui Dumnezeu.

Fața cerului cunoscută – și semnele timpurilor necunoscute (vers. 1-4)

Fariseii și-au reînnoit acum atacul, împreună cu vechii lor dușmani, saducheii, cu același scop. Un „semn din cer” era numai o arătare a vicleniei lor, făcând parte chiar din felul de lucruri pe care saducheii, cu ideile lor materialiste, niciodată nu l-ar fi acceptat. Ca răspuns, Domnul a subliniat faptul că ei erau buni judecători ai lucrurilor materiale care se văd pe fața cerului, dar cu totul orbi în ce privește „semnele timpurilor” care aveau nevoie de un discernământ spiritual pentru a fi înțelese. Fiind „răi și adulteri”, nu aveau pricepere spirituală și de aceea astfel de semne pe care le dă Dumnezeu nu le-ar fi fost de folos. Așa cum El spusese mai înainte (12.39), rămânea „semnul profetului Iona”, adică moartea și învierea Sa. Cu acest cuvânt, El i-a părăsit. Când marele semn a avut loc, ei ți-au folosit toată viclenia, și banii, ca să-l dezmintă, cum vedem în ultimul capitol al acestei evanghelii.

Creștinătatea plină de aluatul ritualismului și al raționalismului (vers. 5-12)

De la acești oameni, Domnul S-a întors spre ucenicii Săi cu cuvinte de înștiințare. Ei aveau să se ferească de „aluatul” lor. Ucenicii au luat această înștiințare într-un sens material mai întâi, lipsa lor de înțelegere fiind ajutată de faptul că uitaseră să ia pâini. Totuși ei n-ar fi trebuit să aibă nicio grijă în această privință, în lumina hrănirii celor cinci mii și a celor patru mii de oameni. Până la urmă au înțeles că prin „aluat” Domnul înțelegea „învățătura”. Este evident deci că deși adevărul credincios nu poate fi niciodată fariseu sau saducheu, el poate fi influențat de învățăturile lor, de una din ele sau de amândouă. Aluatul fariseilor era acel tip de fățarnicie religioasă care pune tot accentul pe lucrurile din afară și ceremonial. Aluatul saducheilor era mândria intelectului care înalță rațiunea umană la locul de singurul judecător și nu-i pasă de revelația lui Dumnezeu și de credință. Cât de mult este creștinătatea plină de aluat în amândouă aceste feluri este din nenorocire clar arătat astăzi. Ritualismul este răspândit într-o anumită colectivitate, și raționalismul sau „modernismul” în alta și nu rareori amândouă sunt amestecate și rezultatul este ritualist raționalist. Înștiințarea Domnului este reluată de apostolul Pavel în Coloseni 2. În versetul 8 al acelui capitol găsim înștiințarea lui împotriva raționalismului, iar în versetele 16, 18, 20-22, împotriva ritualismului în forme diferite, și ni se arată cum aceste lucruri ne abat de la Hristos și ne împiedică să ne ținem strânși de Cel care este Capul.

Revelația dată de Tatăl lui Petru: Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu (vers. 13-17)

Este însemnat faptul că în acest capitol înștiințarea Domnului împotriva acestor două tendințe vine chiar înaintea istorisirii vizitei Sale în Cezarea lui Filip și a întrebării pe care a pus-o acolo ucenicilor Săi. În locul acesta El era la limita extremă spre nord a țării, și pe cât se putea mai departe de locurile vizitate de oameni. Cine era El? Aceasta era întrebarea supremă. Răspunsurile date de popor erau variate și confuze, și ei nu erau suficient de interesați să pună întrebări serioase. Dar adresându-Se mai direct ucenicilor Săi, Petru a fost în stare, învățat de Dumnezeu, să dea un răspuns clar, care a adus la lumină Stânca pe care avea să fie zidită Adunarea. Coloseni 2 ne arată cât de distructiv este aluatul, atât al fariseilor cât și al saducheilor, împotriva poziției și a credinței Adunării. În Matei 16 vedem cum Domnul i-a înștiințat pe ucenicii Săi împotriva la amândouă, înainte de a face cel dintâi anunț al Adunării care avea să fie zidită. Simon Petru a fost un om binecuvântat. De la Dumnezeu Însuși din ceruri, despre care Isus vorbea ca fiind „Tatăl Meu”, a ajuns la el o revelație care niciodată n-ar fi putut veni de la om. Ochii lui au fost deschiși ce să vadă în Isus pe Hristos. Aceasta era poziția Sa oficială, ca Uns al lui Dumnezeu. Dar cine era Unsul acesta? Petru a înțeles că El era „Fiul Dumnezeului Celui viu”. Aceasta era în adevăr o mărturisire izbitoare. Dumnezeu este Dumnezeul Cel viu, infinit mai presus de puterea morții. Acest lucru în mod evident venise la Petru ca un fulger prin revelația divină. Încă nu era stabilit în deplina lui înțelegere, după cum vedem peste câteva versete. Totuși el a văzut ceva, și a mărturisit ce înțelesese. Mărturisim și noi acest adevăr? Și îi înțelegem în adevăr însemnătatea? Atunci am găsit în adevăr Stânca atotbiruitoare, și ca Petru suntem binecuvântați.

Zidirea Adunării pe Stânca Hristos (vers. 18)

În cuvântul Său către Petru, redat în versetul 18, Domnul îi confirma numele pe care i-l dăduse la cea dintâi întâlnire a lor, așa cum este istorisită în Ioan 1.42, și de asemenea îi dezvăluia ceva mai mult din semnificația lui. Înțelesul cuvântului „Petru” este „piatră”, dar care îi este semnificația? Aceasta îl pune în legătură cu Adunarea pe care Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu, avea să o zidească. În Hristos Însuși este „Stânca” pe care se întemeiază Adunarea. Petru nu era stânca. Se pare că el era cel mai impulsiv și ușor de mutat dintre ucenici: Galateni 2.11-13. El era numai o piatră, și nu este scuză pentru greșeala de a-l confunda cu Stânca, pentru că Domnul, în felul cum folosește El cuvintele, preciza deosebirea aceasta, spunând: „Tu ești Petros, și pe această petra voi zidi Adunarea Mea.” Zidirea Adunării era încă în viitor, pentru că Stânca nu era deplin arătată înainte ca Fiul Dumnezeului Celui viu să fie dovedit învingător prin moarte și înviere și înălțarea Sa la cer. Atunci și-a avut începutul ecclesia sau „cea chemată afară” a lui Hristos; și aici se găsea una din pietrele care aveau atunci să fie zidite pe Stâncă. În cea dintâi epistolă a sa, Petru ne arată că faptul acesta nu era ceva limitat la sine însuși, pentru că toți care vin la Piatra vie sunt pietre vii care de asemenea se zidesc pe acea temelie.

Cheile împărăției cerurilor - nu cheile bisericii (vers. 19)

În aceste cuvinte minunate Domnul vorbea de Adunarea Sa ca fiind lucrarea propriilor Sale mâini, împotriva căreia toată înțelepciunea și puterea potrivnică nu vor putea învinge. Ce este făcut în puterea vieții divine nu poate fi atins de nimic. Alte scripturi vorbesc despre Adunare ca de o colectivitate care mărturisește credință față de Hristos, adusă în existență prin lucrarea celor care își au locul de slujitori ai lui Dumnezeu. Asupra unei astfel de comunități a fost pusă de la început pecetea imperfecțiunii, și ea se continuă în împărăția cerurilor, despre care am învățat multe în capitolul 13 și pe care Domnul o menționează în versetul 19 din acest capitol. Cheile acestei împărății au fost date lui Petru – nu cheile bisericii. Toți cei care mărturisesc credință Împăratului sunt în împărăția cerurilor, și lui Petru i s-a dat un loc administrativ special în legătură cu aceasta. Îl vedem în actul „dezlegării” cu privire la iudei în Fapte 2.37-40 și cu privire la națiuni în Fapte 10.44-48; și în actul „legării” în Fapte 8.20-23. Și în aceste cazuri în mod clar faptele lui au fost ratificate în ceruri. Dar Simon vrăjitorul, deși fusese botezat ca unul care mărturisea supunere împărăției, niciodată nu fusese zidit de Hristos în Adunarea Sa.

Moartea și învierea Lui – punctul culminant al istoriei Lui pământești (vers. 20, 21)

Împărăția cerurilor fusese descoperită în scriptura Vechiului Testament, deși nu și forma ei misterioasă din prezent. Pe de altă parte, nimic nu se spusese despre Adunare, iar aceste cuvinte ale Domnului Isus erau începutul descoperirii ei. După ce a făcut acest anunț, El îndată a pus deoparte mărturia pe care o dăduse ucenicilor, că El era Hristosul care a venit pe pământ ca să confirme promisiunile făcute părinților (Rom. 15.8). Respingerea Lui era sigură și moartea Lui inevitabilă. Numai în felul acesta aveau să fie puse bazele pentru împlinirea promisiunilor față de Israel sau a binecuvântării națiunilor, încât să poată glorifica pe Dumnezeu pentru îndurarea Sa în aducerea lor în Adunare. De aceea din acest moment Domnul Isus a îndreptat gândurile ucenicilor Săi spre moartea și învierea Sa – punctul culminant al istoriei Sale pământești. Hristos în gloria învierii, și nu Hristos în gloria pământească, era ținta dinaintea lor.

Toate schimbate ca urmare a morții Sale (vers. 22-26)

Aici Petru își arată slăbiciunea și caracterul său care nu se aseamăna unei stânci, și ajunge să fie mustrat. Este izbitor cum în aceste puține versete îl vedem iluminat divin, apoi privilegiat din punct de vedere administrativ și apoi vorbind într-un fel care l-a amintit Domnului nostru de Satan și de căderea oamenilor. Așa era Petru, și noi nu suntem mai buni decât el. Gândirea lui și gândirea celorlalți ucenici erau fixate la binecuvântări care să se realizeze pe pământ. Domnul știa acest lucru și începuse să le spună cum toate aveau să fie schimbate pentru ei ca urmare a morții Sale; și ei de asemenea aveau să-și poarte crucea și să-și piardă viața în această lume. Cuvintele Domnului nostru (vers. 25) se întâlnesc de șase ori în cele patru evanghelii: de două ori în această evanghelie, de două ori în Luca și o dată în Marcu și în Ioan. Aceste șase cazuri acoperă, gândim, patru ocazii diferite. Ele erau evident cuvinte deseori întâlnite pe buzele Domnului Isus; și aceasta dă mărturie despre importanța lor. Ele trec dincolo de gândirea obișnuită a fiecăruia dintre noi și totuși în câteva cuvinte stăruie un mare principiu al vieții spirituale pentru toată perioada respingerii și absenței Sale din lume. Numai când El va veni din nou, cei sfinți se vor bucura de viața de pe pământ într-un mod deplin. A căuta să câștige lumea acum înseamnă a-ți pierde sufletul.

Venirea Fiului Omului în gloria Tatălui (vers. 27, 28)

După ce a arătat ucenicilor Săi ce anume era înaintea Lui Însuși și înaintea lor în viitorul apropiat, El le vorbește despre venirea Sa în glorie. Atunci El va lua împărăția de la Tatăl Său și va veni și timpul răsplătirii, și unii dintre ei urmau să aibă privilegiul de a vedea împărăția în miniatură ca un exemplu pentru ceea ce va veni. Aceasta era o exprimare a harului Său plin de atenție față de ei, ca nu cumva ei să fie cu totul descurajați de ceea ce El tocmai le spusese.

Transfigurarea Domnului Isus pe munte, o viziune a împărăției; Isus singur (vers. 1-8)

Transfigurarea, cu care începe acest capitol, ne dă o viziune a împărăției, întrucât Isus Însuși, strălucind ca soarele, era figura centrală, și cu El în condiții cerești erau Moise și Ilie, în timp ce trei ucenici în condiții pământești aveau parte cu ei. „Norul luminos” care îi umbrea era evident reparația a ceea ce altădată rămânea deasupra cortului întâlnirii, și din el se auzea glasul Tatălui, spunând că Isus este Obiectul preaiubit și plăcut inimii Sale. Petru vorbise în felul său nestăpânit, arătând că el încă nu avea priceperea suficientă a gloriei exclusive și supreme a Stăpânului său. Nu pe Petru, ci pe Hristos trebuie să-L ascultăm. Urechile trebuie să ne fie pline de glasul Lui, și ochii noștri cu prezența Lui, pentru ca, asemenea ucenicilor când viziunea se termina, să vedem pe nimeni altul „decât pe Isus singur”. Deși Petru în acele momente avusese numai puțină înțelegere a ceea ce a însemnat transfigurarea, a înțeles-o mai târziu, când Duhul a fost dat, cum vedem în a doua epistolă a lui. A realizat după aceea că transfigurarea a fost confirmarea cuvântului profetic cu privire la „puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos”, pentru că ei fuseseră „martori cu ochii lor ai măreției Lui” (1.16-19). Semnificația deplină a transfigurării n-a fost înțeleasă după ce Fiul Omului a fost înviat dintre morți și ca urmare a acestui fapt, Duhul Sfânt a fost dat. De aici și porunca Domnului către cei trei ucenici despre care se spune în versetul 9. Viziunea a trezit totuși întrebări în mințile ucenicilor cu privire la profetia venirii lui Ilie; și răspunsul Domnului a arătat că în ce privește cea dintâi venire a Sa, profetia aceea și-a găsit împlinirea în Ioan Botezătorul care fusese omorât. Și El a prins din nou ocazia de a prezice propria Sa moarte.

La coborârea de pe munte: puterea diavolului și slăbiciunea celor sfinți (vers. 14-21)

Pe muntele acela înalt ucenicii fuseseră într-un loc de pace și comuniune cerească. Au coborât împreună cu Isus și acolo, jos, totul arăta necaz și nereușită; necaz din partea băiatului bolnav și a tatălui lui – nereușită în a face față situației, din partea ucenicilor. Venirea lui Isus a schimbat totul într-o clipă, întocmai cum venirea Sa în glorie va îndrepta în întregime situația care va exista atunci, făcând față nu numai puterii diavolului, dar și slăbiciunii sfinților Săi. Situația fiind îndreptată, ucenicii L-au rugat pe Domnul să le explice nereușita lor, și în felul acesta ei stăteau, ca înaintea scaunului Său de judecată, așa cum va fi și cu noi în ziua venirii Sale. Explicația dată de El pentru nereușita lor a fost, într-un fel general: „Din cauza necredinței voastre”, dar El a adăugat că demonul din acest caz era de un anumit fel, încât era nevoie și de „rugăciune și post”.

Ucenicii impresionați mai mult de moartea Sa decât de învierea Sa (vers. 22, 23)

A treia oară, în timp ce era în Galileea, Domnul Isus a înștiințat mai dinainte pe ucenicii Săi cu privire la moartea Sa, adăugând faptul învierii Sale. Comentariul lui Matei este: „Și ei s-au întristat foarte mult”, care arată că ei erau mai impresionați mai mult de moartea Sa decât de învierea Sa. Acestea este ceva de dincolo de experiența omului natural și ei n-au reușit s-o înțeleagă.

„Pentru Mine și pentru tine” (vers. 24-27)

Întâmplarea cu care se încheie acest capitol arată că singurul gând al lui Petru despre Stăpânul lui era ca, un bun iudeu, să plătească tot ce se datora, și era tare doritor ca și alții să-L vadă în lumina aceasta. Când vroia să-l vorbească despre acest lucru, Isus i-a luat-o înainte cu o întrebare care arăta că acei ca Petru erau copii ai împărăției și deci ar fi scutiți de acest tribut pentru serviciul templului. Încă nu venise chiar timpul pentru aceasta, și nu trebuia dată nicio ocazie de poticnire; de aceea printr-o minune deosebită Domnul a îngrijit să aibă suma exactă necesară pentru două plăți, și într-un har minunat l-a asociat pe Petru cu Sine Însuși. Bani trebuiau dați „pentru Mine și pentru tine”. Aceasta era desigur un simbol al felului în care sfinții, ca fii ai împărăției, aveau să fie în prezent asociați cu El Însuși.

Mai mare în împărăție: cel smerit; exemplul copilașului (vers. 1-9)

Întrebarea ucenicilor: „Cine este mai mare în împărăția cerurilor?” arată că împărăția le umplea gândurile chiar în acele clipe. Răspunsul este foarte clar, că singura cale de intrare în împărăție era să devii mic, nu mare. Ca urmare a întoarcerii la Dumnezeu, o persoană se umilește și devine ca un copilăș. Fără aceasta, omul nu este nicidecum în împărăție. Ucenicii aveau nevoie ca gândurile lor în această privință să fie cu totul schimbate, și tot așa noi, deseori. Este evident că aici Domnul vorbește de împărăție nu ca sfera de mărturisire din care răul va fi înlăturat, ca în capitolul 13, ci de sfera marcată de vitalitate reală. Pentru a răspunde întrebării, Domnul a chemat un copilăș și l-a pus în mijlocul lor ca un obiect de învățat. El a continuat să arate că un copilăș ca acesta, prezentat în Numele Său, devine o persoană de mare importanță. A-l primi pe el este totuna cu a-l primi pe Domnul Însuși. În versetele 2-5 se vorbește despre „copilăș”; în versetul 6, despre „unul din acești micuți care cred în Mine”. A face să se poticnească unul din aceștia merită judecata cea mai severă, și aceasta îl conduce pe Domnul să pună pe ucenicii Săi în lumina lucrurilor eterne. Există un „foc etern” și orice sacrificiu l-ai face aici, este mai bun decât să-ți atragi această pedeapsă.

A nu disprețui pe copilăși (vers. 10-14)

Până la versetul 14 suntem ocupați tot cu copilășii. Ei nu trebuie disprețuiți pentru trei motive. Întâi, ei sunt mereu obiectul slujirii îngerilor, și sunt reprezentați înaintea feței Tatălui în ceruri. În al doilea rând, ei sunt obiecte ale harului salvator al Mântuitorului. În al treilea rând, voia Tatălui față de ei este spre binecuvântare; El nu dorește ca vreunul să piară. Cuvinte plăcute de mângâiere pentru cei care și-au pierdut pe copilăși la începutul vieții lor, și ele dau siguranță deplină pentru binecuvântarea lor. Este instructiv să comparăm versetul 11 cu Luca 19.10. Acolo era vorba de un om matur, care avusese destul timp ca să meargă pe căi greșite, de aceea întâlnim cuvântul „a căuta”. Aici, unde este vorba de copilăși, acest cuvânt este omis. Tendința de a ne rătăci este în fiecare, cum arată versetele 12 și 13, dar rătăcirea nu este ținută în seamă în același fel, până ce ajungi la anii responsabilității.

Mustrea fratelui care păcătuiește (vers. 15-17)

Deci versetele 1-14 ne spun despre „copilăși” și împărăție; versetele 15-20 despre „fratele” și despre adunare. În capitolul 16.18, 19 am avut adunarea și împărăția, și amândouă reapar aici. Dacă este vorba de copila, tendința noastră este să-l ignorăm și să-l nesocotim. Dacă este vorba de fratele nostru, este o tendință tristă de a apare neînțelegeri și prilejuri de păcătuire, și acestea sunt acum tratate în învățătura Domnului. Avem instrucțiuni clare cu privire la procedura care trebuie urmată. Dacă un frate a păcătuit împotriva mea, cel dintâi pas este să vorbesc numai cu el și să-i arăt răul făcut. Dacă fac acest lucru într-un spirit corect, voi fi foarte bucuros că l-am câștigat și lucrurile s-au îndreptat. Altfel, desigur voi afla că gândurile mele au avut nevoie de îndreptare, pentru că lucrurile nu erau așa cum păreau. Dar s-ar putea ca el să nu mă asculte, și atunci eu trebuie să mă apropiu din nou de el, cu unul sau doi frați ca martori, încât greșeala lui să fie clarificată într-un mod hotărât și imparțial. Numai dacă el rămâne neînduplecat, să fie informată adunarea, pentru ca el să audă glasul tuturor. Dacă el merge atât de departe încât să nu țină seama de ce spune adunarea, atunci trebuie să-l tratez ca pe unul cu care comuniunea este imposibilă.

A lega și a dezlega – lucrare a adunării (vers. 18-19)

Este de notat că Domnul nu merge mai departe, să spună ce să facă adunarea; fără îndoială, pentru că greșelile sunt de multe feluri și în măsuri de gravitate foarte diferite, încât nicio indicație nu s-ar aplica la toate cazurile. Versetul 18 totuși dă ideea că vor fi cazuri în care adunarea va trebui să „lege” pe cel care a lucrat rău, și altele în care acțiunea va fi de natură să „dezlege”. Aici aflăm că ceea ce se spusese mai înainte numai lui Petru, acum se spune adunării. Pentru a împlini corect această situație trebuie dependență de Dumnezeu și rugăciune către Dumnezeu. Mai mult, chiar în zilele de la început și în cele mai favorabile împrejurări era greu, dacă nu imposibil, să se strângă toată adunarea într-un singur loc. De aceea în versetele 19 și 20 Domnul aduce lucrurile până la cea mai mică pluralitate posibilă, arătând că puterea rugăciunii și a acțiunii adunării nu depind de număr, ci de Numele Său. În cazul copilășului și al împărăției punctul important era „în Numele Meu” (vers. 5). În cazul fratelui și al adunării, lucrul hotărâtor este „pentru Numele Meu”. Întreaga greutate a autorității este pusă aici.

Adunați împreună pentru Numele Său (vers. 20)

Versetul 20 este citat uneori ca și cum ar descrie o anumită bază a comuniunii, adevărată în toate timpurile pentru cei care sunt în comuniune. Dar Domnul nu a vorbit de a fi, simplu, adunați, ci de „a fi adunați împreună”; adică El a vorbit despre o adunare reală. Numele Său are o astfel de valoare încât, dacă numai doi sau trei sunt adunați împreună pentru el, El este în mijlocul lor, și aceasta dă putere cererilor lor și autoritate actelor lor. El este prezent spiritual, nu vizibil: o prevedere minunată și plină de har pentru zilele când adunarea nu se poate întruni ca o unitate, pentru că este într-o stare sfârșită și divizată. Putem fi foarte mulțumitori pentru ea, dar să fim atenți cum o folosim. A fost o astfel de tendință de a face din această adunare împreună pentru Numele Său chiar un subiect al unei poziții a adunării, eliminând cu totul din ea starea morală. Apoi putem fi ispițiți să susținem că aceasta sau aceea trebuie să fie ratificat în cer, pentru că noi am acționat sau am cerut pentru Numele Lui. Ar trebui să fim mai înțelepți și să pășim mai cu prudență, și când nu vedem semne din cer care să ratifice sau să dăruiască, să ne smerim și să ne cercetăm inimile și căile pentru a descoperi în ce am greșit referitor la strângerea laolaltă pentru Numele Său; dacă mereu ne-am avut pe noi înșine înaintea noastră, și starea noastră morală a fost greșită.

Parabola robului nemilostiv; spiritul de iertare nelimitat (vers. 21-35)

În versetul 21 îl vedem pe Petru ridicând cealaltă parte a subiectului. Ce să zicem despre cel împotriva căruia s-a păcătuit, nu de cel care a păcătuit? Răspunsul Domnului Isus a arătat că spiritul de iertare față de fratele meu este practic nelimitat. Pentru aceasta, El a spus parabola împăratului și a robilor lui, cu care se termină acest capitol. Parabola aceasta pare foarte simplă. Singurul punct pe care îl notăm este că ea se referă la purtarea în cârmuire a lui Dumnezeu cu cei care își iau locul ca fiind robi ai Săi, așa cum se arată clar când ajungem la versetul 35, care ne dă chiar aplicația pe care Domnul Însuși o face referitor la această parabolă. Pentru iertarea eternă este cu totul altă bază, însă iertarea în cârmuire depinde deseori de arătarea de către cel credincios a spiritului de iertare. Dacă îi tratăm rău pe frații noștri, mai curând sau mai târziu ne vom afla în mâinile „chinuitorilor” și vom avea parte de un timp dureros. Și dacă vreunul dintre noi este martor la felul rău de purtare a unui frate de către altul, vom fi înțelepți dacă, în loc de a lua legea în propriile noastre mâini ca să atacăm pe cel care face răul, am imita pe robii din parabolă și am spune Domnului nostru tot ce s-a făcut, lăsându-L pe El să Se poarte în cârmuirea Sa sfântă cu cel care greșește.

Căsătoria – cum a fost la început (vers. 1-9)

Domnul Isus Se apropia din nou de Iudeea și fariseii se întorceau la atacul lor. Ei au pus o întrebare cu privire la căsătorie și divorț, sperând să-L prindă în cursă. N-au reușit nicicum să facă lucrul acesta, pentru că luptau împotriva înțelepciunii divine. Un răspuns complet le este dat: ce a rânduit Dumnezeu de la început. Omul nu avea să desfășoare ceea ce făcuse Dumnezeu. Aceasta a trezit în mințile lor o întrebare, de ce divorțul fusese permis în legea dată prin Moise. Răspunsul a fost că fusese permis din cauza împietririi inimii omului. Dumnezeu știa bine acest lucru, și de aceea El nu pusese standardul prea înalt. Legea aducea înaintea cerința minimă a lui Dumnezeu pentru viață în această lume. De aceea nereușita numai o dată, în orice timp, avea să-și atragă sentința morții. Numai un lucru poate rupe această legătură, potrivit gândului lui Dumnezeu, și aceasta este ruperea practică a legăturii de către una sau alta dintre părți. Numai când venim la Hristos înțelegem deplin gândurile lui Dumnezeu – ce este maximum din partea lui Dumnezeu în orice privință.

Căsătoria, starea normală; necăsătoria, excepție (vers. 10-12)

Învățătura Domnului despre divorț era nouă și surprinzătoare chiar și pentru ucenicii Săi, și le-a sugerat remarcă din versetul 10. Aceasta l-a condus să declare căsătoria ca lucru normal pentru om, și necăsătoria o stare de excepție, așa cum vedem și din cuvintele apostolului Pavel în 1 Corinteni 7.7 Dacă „îi este dat” omului, atunci este bine să nu se căsătorească; dar în mod normal „căsătoria este de ținut în cinste, în toate” (Evrei 13.4).

Împărăția cerurilor – pentru cei care sunt ca niște copii (vers. 13-15)

După aceea Domnul dă copiilor adevăratul lor loc. Ucenicii au arătat spiritul lumii când i-au tratat ca fără importanță, atât de mult încât aducerea lor la Domnul Isus le era un deranj. În felul acesta ei arătau că încă nu învățaseră lecția dată de El în versetele de la începutul capitolului 18. Domnul, dimpotrivă, Și-a pus mâinile peste ei ca binecuvântare și a rostit cuvintele memorabile; „Lăsați copilașii și nu-i opriți să vină la Mine, pentru că împărăția cerurilor este a unora ca ei.”

Tânărul bogat. Ce-mi mai lipsește? (vers. 16-22)

Vine apoi cazul tânărului bogat care pretindea că a ținut legea, adică poruncile în legătură cu datoria omului față de aproapele lui. Domnul nu i-a tăgăduit pretenția, încât părea că el fusese fără vină în ce privește observarea ei exterioară. Totuși el era foarte greșit, gândind că, făcând unele lucruri bune, ar putea avea viață eternă. Venind pe acest teren, Domnul Isus îndată îl pune la probă, și la acest test el cade în întregime. „Ce îmi mai lipsește? A fost întrebarea lui, și răspunsul a fost ales ca să-i arate că era lipsit de credința care deosebește gloria lui Isus, și care prin urmare l-ar fi făcut să părăsească toate pentru a-L urma. El se apropiase de Isus cu cuvintele redată în Marcu 10.17 astfel: „Bunule Învățător.” Și Domnul nu vroia să accepte epitetul „bunule” dacă nu îi era adresat ca rod al recunoașterii Dumnezeirii Sale. „Nimeni nu este bun, decât Unul singur, Dumnezeu” (Marcu 19.18), deci dacă Isus nu era Dumnezeu, nu era bun. Dacă acest tânăr ar fi recunoscut Dumnezeirea Celui care îi spusese: „Urmează-Mă” toate „proprietățile” lui care erau multe ar fi fost ca nimic pentru el, și L-ar fi urmat bucuros pe Isus. Am recunoscut, fiecare dintre noi, gloria lui Isus, încât să fim curățiți de iubirea lucrurilor pământești?

Mântuirea – imposibilă omului, nu însă la Dumnezeu (vers. 23-26)

Acum Domnul atrage atenția ucenicilor Săi, cât de mult este lipită de inima omului puterea bogățiilor pământești. Bogatul intră în împărăția lui Dumnezeu cu mare greutate. Printre iudei bogăția era privită ca un semn al favorii lui Dumnezeu; de aceea cele spuse răsturnau de asemenea gândurile ucenicilor și îi uimeau foarte mult. Simțeau că nimeni n-ar putea fi mântuit, dacă bogăția ar fi o astfel de piedică. Aceasta a condus la o afirmație și mai tare. Mântuirea este un lucru nu numai dificil sau nesigur pentru om, dar chiar imposibil. Numai dacă puterea lui Dumnezeu intervine, atunci este posibil. Putem rezuma versetele 10-26 spunând că Domnul Și-a dat lumina Sa cu privire la căsătorie, copii și avere: trei lucruri care ocupă atât de mult viețile noastre în această lume. Și în fiecare din aceste cazuri, lumina pe care a dat-o El răstoarnă gândurile pe care le întrețineau mai înainte ucenicii (vezi vers. 10, 13, 25).

Răsplata celor ce-L urmează, la renașterea tuturor lucrurilor (vers. 27-29)

Petru profită de cuvintele Domnului, dorind un răspuns clar cu privire la răsplata ce va fi dată aceluia care ca și el însuși L-au urmat. Răspunsul a arătat clar că aceasta va avea loc la „reînnoire”, adică atunci când va fi o nouă ordine de lucruri, când Fiul Omului nu va mai fi respins, ci va sta pe tronul gloriei Sale, și că atunci ucenicii vor sta de asemenea pe tronuri și vor fi investiți cu puteri de administrare peste cele douăsprezece seminții ale lui Israel. În acel timp sfinții vor judeca lumea, și aici este indicat locul special de înțâietate pentru apostoli. Este, de asemenea, precizat că toți care au părăsit relații și bucurii pământești pentru Numele Său vor primi însutit, împreună cu viața eternă. Această viață pe care tânărul bogat o dorea și n-a avut-o pentru că nu L-a urmat pe Hristos, va fi a lor.

Întâi în această lume – ultimul atunci (vers. 30)

Ultimul verset al acestui capitol adaugă un cuvânt de înștiințare. Mulți care sunt cei dintâi în această lume vor fi cei din urmă atunci; căci gândurile lui Dumnezeu nu sunt ca ale noastre.

Parabola lucrătorilor în vie; răsplata (vers. 1-16)

Capitolul acesta începe cu parabola stăpânului casei și a lucrătorilor lui, care în versetul 16 ne aduce înapoi la versetul 30 din capitolul anterior, cu noi cunoștințe. Parabola are și o referire la întrebarea lui Petru, care dorea să știe mai multe despre răsplată, deoarece era pusă în contrast diferența de tratament dată de stăpânul viei între cei care i-au servit ca urmare a unei învoielii, și cei care au lucrat fără vreo învoială, numai cu simpla încredere că el le va da „ce este drept”. Noi toți putem înțelege ce au simțit acei dintâi lucrători, și plângerea că li s-a făcut nedreptate, pentru că ei au purtat greul și arșița zilei. Care lucrător n-ar fi înclinat să gândească la fel ca ei? Dar stăpânul casei a prețuit foarte mult acea încredere în „ce va fi drept” în gândul lui și credința în cuvântul lui, care au caracterizat pe cei veniți mai târziu. El avea dreptul să facă ce vroia cu banii săi, și atât de plăcută i-a fost credința lor, încât a dat celui din urmă ca și celui dintâi. Și dându-le banii, a început cu cei din urmă. În felul acesta cel din urmă a fost dintâi și cel dintâi, cel din urmă. Aici este o lecție care ne ia tuturor mult timp s-o

învăţăm. Domnul nu va subaprecia lucrarea, dar El va aprecia chiar mai mult simpla credinţă în El Însuşi – dreptatea Lui, înţelepciunea Lui, cuvântul Lui – care va merge să-L slujească, chiar dacă ar fi spre sfârşitul zilei, fără multă gândire la răsplată sau vreo încercare de tocmeală. Credinţa şi dragostea care îl va face pe cineva să-L slujească în felul acesta. Îi este mai plăcută Lui decât lucrarea reală pe care ei ar fi în stare s-o împlinească. Ne va fi de folos dacă citim, observăm, învăţăm şi gândim la această parabolă.

Pe calea spre Ierusalim, vorbind despre moartea şi învierea Sa (vers. 17-19)

Isus era acum pe calea Sa spre Ierusalim pentru ultima dată, şi El din nou le spune ucenicilor Săi despre moartea Sa care se apropie şi de învierea Sa. Din cele istorisite în această evanghelie vedem că aceasta era a patra oară când El a făcut acest lucru, începând de la prezicerea Sa importantă cu privire la zidirea Adunării Sale, în capitolul 16. Aici sunt o mulţime de detalii în puţine cuvinte. El precizează trădarea Sa de către Iuda, condamnarea Sa de sinedriu, trimiterea Sa la Pilat şi la soldaţii lui, batjocura, biciuirea, răstignirea şi în final învierea Sa – toate acestea în limita a două versete.

Cererea mamei fiilor lui Zebedei; cinstea în împărăţie în proporţie cu identificarea în suferinţele Lui (vers. 20-25)

Totuşi gândurile ucenicilor erau încă pline de anticiparea stabilirii grabnice a împărăţiei; şi aceasta atât de mult încât Iacov şi Ioan au fost aduşi de mama lor cu o cerere pentru locurile dintâi în ea. Isus a răspuns printr-o întrebare care preciza că cinstea în împărăţia viitoare va fi în proporţie cu măsura în care cineva va fi identificat cu Sine în suferinţa şi respingerea Sa. În acelaşi timp El a precizat că răsplătirile în împărăţie aveau să fie date potrivit hotărârii Tatălui. Însuşi Fiul Omului va merge să primească împărăţia din mâinile Tatălui, aşa cum fusese indicat în Psalmul 8 şi în Daniel 7, încât sfinţii de asemenea vor primi locul lor în împărăţie din mâna Tatălui. Amintindu-ne de acestea, vom fi ajutaţi să înţelegem cuvintele Domnului cu privire la răsplată: „nu este al Meu să dau”. Acesta este singurul caz, din câte ne amintim, când un părinte vine la Domnul cu o cerere pentru fiul său şi este întâmpinat cu un refuz. Dar aici mama cerea locul de întâietate ca o răsplată; în toate celelalte cazuri cererea era pentru binecuvântarea din mâinile Sale. Aceasta n-a fost niciodată respins. Era în mod evident un spirit de competiţie printre ucenici, pentru că cei zece au simţit că cei doi vroiau să le-o ia înainte, şi s-au mâniat.

Principiile lumii, diferite de ale împărăţiei cerurilor (vers. 26-27)

Aceasta ne conduce la o lecţie mai frumoasă cu privire la smerenia care se potriveşte împărăţiei. Chiar astăzi noi suntem înceţi când este cazul să recunoaştem că principiile predominante în împărăţia divină sunt opuse celor care domină în împărăţia oamenilor. În lume măreţia este exprimată în stăpânire şi autoritate: cel mare este într-o poziţie de mai-mare peste cei din jur. Printre sfinţi măreţia se exprimă în slujire. Cuvântul pentru „slujitor” în versetul 26 este „diacon” şi cel pentru slujitorul din versetul 27 este „rob”. Şi cuvântul „robi” este folosit de Pavel pentru sine şi pentru Timotei în cel dintâi verset al epistolei către Filipeni (şi în alte epistole). Pavel a fost un rob proeminent al lui Isus Hristos, şi el nu va fi găsit neînsemnat când este măsurat cu standardul caracteristic împărăţiei cerurilor. Pe de altă parte, în timpul lui Pavel erau oameni care urmăreau stăpânirea şi autoritatea, aducând pe credincioşi în robie, luându-le ce aveau, înălţându-se pe ei înşişi şi lovind-i în faţă pe alţii. Dar aceştia erau apostoli mincinoşi şi lucrători înşelători (vezi 2 Corinteni 11.13-20). Sunt în jur oameni în ziua noastră care îşi afirmă stăpânirea în acelaşi fel şi este bine să ne ferim de ei.

Fiul Omului, slujitor; răscumpărare pentru mulţi (vers. 28)

Domnul Se prezintă pe Sine Însuşi ca Fiu al Omului care a venit nu ca să fie slujit, ci El să slujească, deşi dreptul Lui era să fie slujit. Daniel 7.9-14 arată aceasta într-un fel dublu, pentru că Isus poate fi identificat cu „Cel Bătrân de zile” şi tot aşa ca Fiu al Omului. Ca Bătrân de zile, „mii de mii Îi slujeau şi zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui” înainte de a coborî printre noi. Ca Fiu al Omului, „toate popoarele, naţiunile şi limbile” Îi vor sluji. Dar între acestea a avut loc timpul smeririi Sale, când El S-a dăruit pe Sine Însuşi pentru slujire; şi aceasta a mers până la punctul extrem de a-Şi da viaţa ca răscumpărare pentru mulţi. În felul acesta pentru a cincea oară, începând de la capitolul 16, Domnul prezintă moartea SA înaintea apostolilor Săi; şi de data aceasta El vorbeşte despre virtutea ei răscumpărătoare. Mulţumim lui Dumnezeu că suntem printre cei „mulţi”.

Doi orbi vindecaţi, martori ai puterii şi harului lui Isus (vers. 29-34)

Scenele de încheiere ale evangheliei încep cu întâmplarea referitoare la doi orbi, pe când ieşea din Ierihon. Şi Marcu şi Luca îl menţionează numai pe unul din ei, al cărui nume era Bartimeu, dar erau de fapt doi. Aceeaşi situaţie este văzută în istorisirile despre scoaterea afară a legiunii de demoni, pentru că la sfârşitul capitolului 8 Matei ne spune de doi oameni, iar Marcu şi Luca menţionează numai unul. În amândouă cazurile erau doi martori ai puterii şi ai harului lui Isus, iar Matei îi menţionează cu prevederea legii lor cu privire la valabilitatea mărturiei de la doi oameni, în timp ce numai unul ar fi putut fi luat în seamă. Fiul lui David Se apropie acum pentru ultima oară de cetate. Aceşti oameni avuseseră suficientă credinţă ca să-L recunoască şi primiseră de la El vederea fizică pe care o doreau. Cu ochii deschişi, ei L-au urmat. Aceasta era, desigur simbolic, nevoia spirituală a mulţimilor lui Israel. Numai dacă ochii lor le-ar fi fost deschişi, L-ar fi văzut pe Mesia al lor în Isus în ziua cercetării lor. Situaţia de astăzi este asemănătoare. Deseori oamenii se plâng de lipsă de lumină. Ce au ei nevoie în adevăr este vederea spirituală – adică: credinţa – care îi va face în stare să vadă lumina, care s-a arătat atât de strălucitor în El.

Capitolul acesta se începe cu prezentarea Domnului Însuşi în Ierusalim, potrivit profeţiei lui Zaharia. Domnul spusese prin acest profet, şi acum după vreo cinci sute de ani măgăriţa şi măgăruşul erau gata la timpul potrivit, sub îngrijirea cuiva care imediat avea să răspundă cerinţei Domnului. Încă o dată Domnul era clar dovedit înaintea lor ca Mesia şi Împăratul lor. El fusese născut din fecioară în Betleem, scos din Egipt, şi Se arătase ca marea Lumină în Galileea, aşa cum spusese profetul. Acum, când cele şaizeci şi nouă de săptămâni din Daniel 9 se împlineau, El a intrat ca Împărat în cetatea Sa. Dar poporul a scăpat din vedere faptul că El avea să fie blând, şi mântuirea pe care avea s-o aducă trebuie să fie potrivită acestei trăsături, şi să nu se bazeze pe puterea victorioasă. De aceea ei s-au poticnit de această piatră de poticnire. Totuşi pentru un scurt moment se părea că ei L-ar primi. Exemplul ucenicilor era molipsitor, şi mulţimea Îl preamărea, salutându-L ca pe Fiul lui David şi ca Acela care venea în Numele Domnului. Dar realitatea credinţei lor a fost în curând pusă la probă, pentru că pe când intrau în cetate se ridica întrebarea: „Cine este Acesta?” Răspunsul mulţimii nu arăta nicidecum credinţă. Spuneau: „Acesta este Isus,

Profetul, Cel din Nazaretul Galileiei.” Cu totul adevărat, desigur, pentru că de acolo venea; dar ei nu mergeau mai departe decât ce era evident chiar și celor care nu aveau credință. Mulți alți profeți intraseră mai înainte în cetate, și Ierusalimul îi omorâse.

Curățirea templului, care devenise o peșteră de tâlhari (vers. 10-13)

Isus Se prezentase lor ca Împărat, de aceea, ajungând în cetate, S-a dus direct la templu, centrul religiei lor, și Și-a afirmat puterea împărătească, prin curățirea lui. El făcuse acest lucru chiar la începutul slujirii Lui, cum ni se spune în Ioan 2; a făcut din nou acest lucru, la sfârșit. Cei care vindeau și schimbătorii de bani în templu apăruseră din aranjamentele bune ale legii arătate în Deuteronom 14.24-26. Oamenii neevlavioși se foloseau de această indicație pentru a schimba locurile din jurul templului într-o peșteră de tâlhari. Dumnezeu intenționase ca templul Său să fie casa în care oamenii se apropiau de El cu cererile lor. Îngrijitorii lui l-au schimbat într-un loc unde oamenii erau înșelați, și în felul acesta numele lui Dumnezeu era vorbit de rău. A întina sau a corupe templul lui Dumnezeu este un păcat de o gravitate enormă. 1 Corinteni 3.17 arată acest lucru, în aplicația lui la templul lui Dumnezeu din timpul de acum.

Îndurare pentru cei care nu aveau dreptul să intre în templu; lauda din gura pruncilor (vers. 14-16)

După ce i-a scos afară pe acei oameni, Domnul Isus Și-a arătat îndurarea chiar față de cei care ar fi trebuit să stea în afara templului. Celui orb sau șchiop îi era interzis să se apropie: Livitic 21.18. Iar 2 Samuel 5.6-8 ne spune despre hotărârea lui David asupra lor; el spunea: „să nu intre în casă.” Marele Fiu al lui David ajunsese acum în Sion și schimba hotărârea lui David. Felul acela de oameni „urâți sufletului lui David” erau iubiți și binecuvântați în acea zi. Schimbătorii de bani erau oameni josnici, deformaseră înțelesul casei lui Dumnezeu și făceau pe oameni să-l vorbească de rău Numele. Vindecând pe cei în nevoie, Domnul Isus reprezenta în adevăr chiar inima lui Dumnezeu, iar rezultatul a fost laudă. Până și copiii au ajuns să strige: „Osana Fiului lui David!” Ei luaseră strigătul de la oamenii mai mari. Însăși conducătorii religioși au fost martori ai lucrărilor de putere și de har, și spre marea lor nemulțumire îi auzeau pe copii strigând. Domnul i-a apărât și, recunoscându-le simplitatea, a citat versetul din Psalmul 8 ca împlinire în ei. Psalmul spune „Ți-ai întemeiat lauda”, în timp ce El a dat o aplicare, spunând „Ți-ai pregătit lauda”; dar în amândouă gândul este că Dumnezeu împlinește ceea ce dorește, și primește lauda pe care o căuta, prin lucruri mici și slabe. În felul acesta se arată că lauda este de la Dumnezeu și pentru El Însuși. Așa a fost în acest caz. Când conducătorii erau nu numai tăcuți, dar și împotriviți, Dumnezeu a avut grijă să aibă lauda potrivită de pe buzele pruncilor.

Blestemarea smochinului și mutarea muntelui (vers. 17-23)

Pentru acel timp totuși cetatea și templul erau în îngrijirea acestor oameni necredincioși; de aceea El i-a lăsat și a ieșit spre Betania pentru noapte – locul în care se afla cel puțin o casă care se încredea în El și îl iubea. Întorcându-se a doua zi dimineața, El Și-a rostit sentința împotriva smochinului care nu avea decât frunze. Toate în afară păreau bine, dar nicio roadă; și din acel smochin nu avea să mai dea vreun rod niciodată. Era cu totul condamnat. Îndată s-a uscat! Întâmplarea era atât de evident miraculoasă încât i-a făcut pe ucenici să fie atenți și să pună întrebări. Răspunsul Domnului le-a îndreptat gândurile de la smochin spre „munte”. Smochinul era un simbol al lui Israel, îndeosebi a acelei părți a națiunii care se întorsese din captivitate și era acum în țară. Judecați ca națiune, nu era nimic în ei pentru Dumnezeu și erau condamnați; și deoarece ei erau exemple alese din omenire, pomul fără rod face cunoscut faptul că sămânța lui Adam, ca oameni în firea lor naturală, este condamnată și niciodată nu se va găsi în ei vreo roadă pentru Dumnezeu. Ierusalimul și templul lui încununau „muntele”, care simboliza, cum gândim, întregul sistem iudaic. Dacă ar fi avut credință, ar fi înțeles, mai dinainte ce avea să facă Dumnezeu, mutând muntele ca să fie scufundat în marea națiunilor. Epistola către Evrei arată cum sistemul iudaic, adică „muntele” a fost aruncat în final în mare, când Ierusalimul a fost fărâmat în anul 70 după Hristos. Necesară este credința. Epistola către Evrei o subliniază, pentru că în ea se află marele capitol al credinței. De fapt sistemul iudaic a fost doar o umbră a lucrurilor care vor veni, și nu adevărata imagine a lucrurilor. Era necesară credința pentru a înțelege lucrurile, și mulți care crezuseră în Hristos nu aveau claritate cu privire la aceste umbre, așa cum este scris în epistola către Evrei. Omul credinței este cel care pătrunde în realitățile pe care Hristos le-a introdus, și el se poate ruga cu încredere că va primi ce va cere.

Autoritatea Domnului Isus; condamnarea de către ei înșiși a conducătorilor religioși (vers. 23-27)

Conducătorii religioși au simțit că sosirea lui Isus în Ierusalim și lucrările Lui minunate erau o provocare a autorității lor, de aceea s-au hotărât să se poarte cu agresivitate și să-L pună în încercătură. Au început o controversă, a cărei istorisire continuă până la sfârșitul capitolului 22. Aceasta ne-a adus trei parabole izbitoare de pe buzele Domnului, urmate de trei întrebări viclene din partea fariseilor și irodienilor, a saducheilor și al unui învățător al legii; și toate acestea, încununate apoi de întrebarea cea mare pusă de Domnul, care a făcut ca toți adversarii Săi să amuțească. Cerându-l să le spună ce autoritate avea, preoții de seamă socoteau că aveau competența să-i aprecieze valoarea. Răspunsul Domnului avea în el ceva practic, dacă ei și-ar fi putut dovedi competența, pronunțându-se cu privire la o întrebare mai neînsemnată, a autorității lui Ioan. Atunci ar supune și autoritatea Sa cercetării lor. Aceasta îndată i-a pus în încercătură. Dacă ar fi recunoscut botezul lui Ioan ca venind din cer, ei s-ar fi condamnat pe ei înșiși, pentru că n-au crezut în el. Dacă l-ar fi respins ca fiind de la oameni, și-ar fi pierdut popularitatea printre cei care îl socoteau ca un profet. Această popularitate le era foarte plăcută, pentru că „au iubit mai mult gloria oamenilor” (Ioan 12.43). Ei nu vroiau să spună că botezul lui Ioan era de la Dumnezeu, și nici nu îndrăzneau să spună că nu era, așa că s-au situat pe terenul ignoranței, spunând: „Nu știm.” În felul acesta și-au distrus propria competență de a judeca și au pierdut orice teren posibil sau împotrivire când Isus a refuzat să-și descopere autoritatea. Puterea lui Dumnezeu pe care El o avea și l-au atribuit-o lucrării diavolului, așa cum am văzut mai înainte în această evanghelie. Domnul ia acum inițiativa, cu parabolele Sale. Oprindu-ne la ele vom vedea cum cea dintâi se referă la răspunsul lor ca fiind sub lege; a doua, la răspunsul lor când au fost puse la încercare prin prezența Domnului pe pământ; a treia este profetică și consideră răspunsul care va fi dat evangheliei. Este urmărită ordinea divină: legea, Mesia, evanghelia.

Parabola celor doi fii; răspunderea lor sub lege (vers. 28-32)

Domnul Isus o deschide pe cea dintâi cu cuvintele: „Ce gândiți?” pentru că a supus judecății lor această parabolă și le-a permis să se condamne ei înșiși. Parabola celor doi fii din Luca 15 este mai lungă, în timp ce aici avem o parabolă a doi fii, foarte scurtă, totuși în amândouă sunt descrise aceleași două clase: conducătorii religioși pe de o parte, vameșii și păcătoșii de cealaltă. Aici totuși găsim responsabilitatea lor sub lege, în timp ce în Luca 15 aflăm primirea lor potrivit harului evangheliei. În multe pasaje din Vechiul Testament imaginea viei îl arată pe Israel sub lege; de aceea cuvintele „Du-te astăzi de lucrează în via mea” exprimă porunca Domnului. Aceste cuvinte

sunt deseori citate ca și cum ele i-ar îndemna pe creștini să slujească Domnului în evanghelie, dar nu acesta le este înțelesul, dacă le citim în contextul lor. Imaginea care ni s-ar aplica nouă este cea a lucrătorului în „seceriș” și nu în „vie”, așa cum vedem în capitolul 9.38; Ioan 4.35-38 și în alte locuri. Cuvântul cel mare de sub lege era: „să FACI”; pentru că îl pune pe om să lucreze; dar din faptele legii nimeni n-a fost îndreptățit. Acest lucru se poate vedea în această parabolă, pentru că niciunul din acești doi fii n-a fost caracterizat de ascultare deplină. Unul făcea o mărturisire frumoasă în cuvinte, dar era cu totul neascultător. Celălalt mai întâi a refuzat foarte clar îndemnul dat după aceea însă a fost adus la pocăință, și ascultarea a urmat. Tot așa preoții de seamă și bătrânii se înșelau pe ei înșiși prin mărturia lor religioasă, în timp ce vameșii și desfrânatelile se pocăiau și intrau în împărăția lui Dumnezeu. În versetul 32 Domnul pune clar acest lucru în legătură cu slujba lui Ioan. El a venit la sfârșitul perioadei legii, chemând la pocăință pe cei care o călcase. În felul acesta Domnul însuși pune această parabolă în legătură cu legea, și nu cu evanghelia.

Parabola viticultorilor: niciun rod pentru Dumnezeu; purtarea rea față de profeți și omorârea Fiului (vers. 33-42)

Parabola viticultorilor urmează. Notăm, via încă există; și „via Domnului Oştirilor este casa lui Israel” (Isaia 5.7). Acum avem nu numai incapacitatea lor sub lege, ci și purtarea lor rea față de toți profeții prin care Dumnezeu Se adresa conștiinței lor, și apoi în final misiunea Fiului, care a venit ca ultima punere la probă. „Viticultorii” din parabolă reprezintă în mod evident pe conducătorii responsabili ai lui Israel, care acum nu numai că au repetat insuccesul lor de a aduce vreun rod pentru „stăpân”, dar și-au încununtat răutatea prin omorârea Fiului. Doreau ca toată moștenirea să fie pentru ei. În felul acesta Domnul face rezumatul acuzației împotriva lui Israel în aceste trei puncte: nicio roadă pentru Dumnezeu; purtarea rea față de slujitorii Săi, profeții; respingerea și omorârea Fiului. După ce a prezentat parabola, El a spus: „Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face el viticultorilor aceluia?” – supunând judecății lor soarta pe care o meritau aceia. Cei care l se împotriveau, deși pricepuți în lucrurile care priveau propriile lor interese erau cu totul mărginiți și foarte orbiți față de orice lucru spiritual. De aceea n-au reușit să înțeleagă sensul parabolei, și au dat un răspuns care prezicea soarta nenorocită care era asupra capetelor lor. Se aflau în situația prezentată de două cuvinte: nimiciviți și deposedați. Domnul a socotit ca fiind corectă sentința pe care ei înșiși și-au dat-o, citând Psalmul 118.22, 23, în felul acesta întărind-o. El era piatra pe care ei, ziditorii, au lepădat-o. Ea nu se potrivește nicidecum clădirii pe care ei înșiși și-au făcut-o, și l-au respins. Va veni o zi când El va fi arătat ca temelie și se va realiza clădirea pe care Dumnezeu o are în vedere; și acest eveniment minunat va aduce cu sine nimicirea celor răi și a clădirii lor.

Rezultatul actual al respingerii Lui; împărăția luată de la ei; o națiune născută „deodată” la începutul mileniului (vers. 43, 44)

În versetul 43 și la începutul versetului 44 avem rezultatele de acum ale respingerii Lui. El devine o piatră de poticnire pentru conducătorii lui Israel și pentru mulțimea poporului, și prin urmare ei sunt sfărâmați ca națiune. Aceasta s-a împlinit în final când Ierusalimul a fost distrus. Împărăția lui Dumnezeu fusese stabilită în mijlocul lor prin Moise, și acum era luată de la ei și avea să fie dată într-o altă formă unei „națiuni” care va produce roade potrivite. Profeții din vechime dădeau pe față păcatul poporului, așa cum vedem în scripturi ca Deuteronom 32.21; Isaia 55.5; 65.1; 66.8. Această națiune „se va naște deodată” la începutul perioadei milenare; adică ei vor fi născuți din nou și astfel vor avea o fire care își găsește plăcerea în voia lui Dumnezeu, care îi face să aducă roade. Noi, creștinii, anticipăm faptul acesta, după cum vedem în 1 Petru 2.9. Răscumpărați și născuți din nou, am fost scoși din întuneric și aduși la lumina minunată a lui Dumnezeu, și în felul acesta suntem făcuți în stare, ca „națiune sfântă”, să arătăm virtuțile Celui care ne-a chemat. Aceasta desigur, aducând rod care este spre gloria Lui. Ultima parte a versetului 44 se referă la ce se va întâmpla celor necredincioși la începutul mileniului. Cuvintele Domnului se arată ca o referire la Daniel 2.34, 35, și explică rezultatul care sfărâmă al celei de a doua venituri, asupra oamenilor, iudei sau dintre națiuni. Deci învățătura acestor două versete cuprinde sfărâmarea națională a lui Israel ca o consecință a respingerii lui Hristos, înlocuirea lor cu o nouă „națiune”, și nimicirea finală a tuturor adversarilor când Domnul Isus Se va arăta într-o flăcără de foc.

Preoții de seamă și cărturarii care căutau să-L prindă (vers. 45, 46)

Auzind aceste lucruri, preoții de seamă, cu gândirea lor întunecată, au început să-și dea seama că El vorbise despre ei, și că ei fără voie se condamnaseră pe ei înșiși. Ce zguduire trebuie să le fi dat acest lucru! În înfrângerea lor se gândeau să-Lucidă, și erau reținuți numai pentru moment de teama opiniei poporului. În versetul 26 am văzut cum teama de popor a pus o reținere asupra vorbirii lor. În versetul 46 ea pune o reținere asupra faptelor lor.

Parabola nunții fiului de împărat; chemarea evangheliei (vers. 1-4)

Dar Domnul și-a continuat liniștit ce avea să le spună, încât la începutul acestui capitol avem parabola nunții fiului de împărat, care prezice ziua evangheliei ai cărei zori aveau să se arate. Nu este pusă întrebarea: „Ce gândiți?” despre această parabolă, pentru că ea trece cu totul de gândirea oamenilor. Ea este de asemenea deosebită de celelalte două parabole, pentru că începe cu aceste cuvinte: „Împărăția cerurilor s-a asemănat cu.” Oamenii vin sub autoritatea cerului prin primirea invitației lui Dumnezeu, când prăbușirea este întreagă, cum este exemplificată în alte parabole. Acum avem să auzim din nou ceva nou, întocmai cum am făcut în capitolul 13. În parabola aceasta împăratul nu cere nimic de la nimeni. El dă în loc să ceară. El are de asemenea un „Fiu” în cinstea căruia face o sărbătoare de nuntă, trimițându-și robii să-i invite pe oameni. Cât de potrivit exprimă invitația aceasta mesajul evangheliei: „Am pregătit... toate sunt gata; veniți la nuntă!” Pregătite prin jertfirea lui Hristos. Sunt gata, deoarece lucrarea Lui s-a împlinit. De aceea acum nu se mai aude: „Mergeți, faceți”, ci „Veniți!”

Invitația neprimată de iudei; îndreptată spre toți (vers. 6-10)

Mai întâi chemarea s-a îndreptat spre „cei invitați”, un număr de oameni privilegiați într-un mod special. Vedem împlinirea acestui fapt în cele dintâi capitole ale Faptelor Apostolilor. Pentru scurt timp evanghelia s-a vestit numai iudeilor, dar cei mai mulți dintre ei n-au primit-o, ocupați cu avantaje pământești, în timp ce unii s-au împotrivit, persecutând și omorând pe unii dintre cei care le vesteau evanghelia, cum se vede în cazul lui Ștefan. Cel dintâi stagiul s-a sfârșit cu distrugerea Ierusalimului, despre care s-a spus mai dinainte în versetul 7. Apoi invitația s-a îndreptat spre mai mulți, cum vedem în versetele 9 și 10. În parabola din Luca 14 vedem un singur rob, care reprezintă fără îndoială pe Duhul Sfânt; aici se spune de mulți robi, care reprezintă instrumentele omenești pe care le poate folosi Duhul. Ei ies la drumuri, invitând pe toți pe care îi întâlneau, răi sau buni. Duhul poate „sili” pe oameni să vină, ca în Luca 14; robii sunt învățați să invite pe oricine din cei pe care îi întâlneau. Nu toți aveau să răspundă, dar în felul acesta nunta avea să fie plină de oaspeți. Cel care predică evanghelia n-are de ce să se împiedice de întrebări cu privire la harul alegerii lui Dumnezeu. Simplu, el are să meargă mai departe cu cuvântul către toți cei pe care îi întâlnește, aducând înăuntru pe toți cei care vor răspunde, pentru că Dumnezeu va atinge inimile oamenilor.

Prezența lui Dumnezeu și cel fără haina de nuntă (vers. 11-14)

A doua parte a parabolei, versetele 11-14, arată că, așa cum este întotdeauna când te referi la lucrarea omenească, ce este nereal poate intra înăuntru și poate rămâne pentru un timp. Dar neacceptând haina de nuntă, omul acela a refuzat să dea cinste fiului împăratului. Când a intrat împăratul, el a fost descoperit și a fost aruncat în adevăratul lui loc, în întunericul de afară. Prezența divină va da pe față tot ce este nereal și va descurca toate. Am văzut acest lucru în capitolul 13 și îl vom mai vedea în capitolul 25.

Un principiu divin: ce este al Cezarului și ce este al lui Dumnezeu (vers. 15-22)

Fariseii erau acum dezamăgiți, cum se vede și din faptul că au ajuns la o alianță cu irodianii, pe care îi disprețuiau. Întrebarea lor cu privire la tribut era gândită cu viclenie, ca să-L facă să-și piardă bunul nume față de Cezar sau față de popor. Au început cu ceea ce intenționau să fie o măgulire, care însă era o simplă afirmație a adevărului. El era adevărat. El îi învăța pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr. El era în totul mai presus de toți ceilalți. Cerându-le moneda pentru tribut, El le-a arătat că în mod evident ea era pentru Cezar, pentru că chipul lui era pe ea. Dacă este a Cezarului, să-i fie dată lui; dar apoi El îi pune în prezența lui Dumnezeu. Au dat ei lui Dumnezeu lucrurile care erau ale Lui? Acest răspuns minunat nu numai că i-a uimit, dar i-a și atins în conștiința lor, încât au plecat. Domnul Isus a precizat un principiu mare, aplicabil tuturor dintre noi, atât timp cât suntem sub autoritatea oricărui fel de Cezar. Trebuie să dăm Cezarului toate drepturile lui, dar lucrurile care sunt ale lui Dumnezeu sunt mult mai înalte și mai mari decât tot ce este al lui.

Învierea care ne conduce într-o altă lume; necunoașterea Scripturii și a puterii lui Dumnezeu (vers. 22-33)

Întrebarea expusă de saducheii era bine gândită cu un obiect dublu, să-L încurce pe Isus și să-și bată joc de credința în înviere, care pentru mintea lor însemna numai o restabilire pentru viață în condițiile obișnuite în lumea aceasta. Fără îndoială, ei se simțeau siguri că în final Isus Se va rușina și ei înșiși vor fi întăriți în necredința lor. Dar răspunsul Domnului a arătat că învierea ne introduce într-o altă lume, unde predomină condiții diferite; și El a citat Exod 3.6, arătând că în zilele lui Moise, patriarhii existau într-o altă lume, deși încă nu erau înviați din morți. Faptul că duhurile lor erau acolo, garanta că în cele din urmă ei vor fi acolo în trupuri înviate. În acele zile preoții erau în majoritatea lor din secta saducheilor, și Domnul nu i-a cruțat în mustrarea lor directă. „Vă rătăciți” au fost cuvintele Sale neatrăgătoare, și le-a indicat sursa greșelii lor: ei nu cunoșteau nici Scripturile, pe care ziceau că le explică, nici puterea lui Dumnezeu, Căruia mărturiseau că îi slujesc. Această dublă greșală este la baza întregii necredințe religioase moderne. Întâi, Scripturile sunt deseori citate greșit și întotdeauna înțelese greșit. În al doilea rând, în gândirea lor Dumnezeu este atât de dezgolit de puterea și de gloria Sa, încât se crează dificultăți fără număr. Să fie recunoscută puterea Sa, și dificultățile vor înceta să existe.

Dragostea – porunca cea mai mare (vers. 34-40)

Răspunsul Domnului a uimit pe toți care l-au auzit. Desigur, era cu totul nou pentru ei, chiar și pentru farisei, care niciodată nu fuseseră în stare să-i facă pe saducheii să amuțescă în felul acesta. Auzind, fariseii au venit împreună, și unul din ei a pus Domnului întrebarea lui despre lege, aducând înaintea un lucru pe care deseori îl discutaseră între ei. El se gândea la cele zece porunci din Exod 20, însă Domnul l-a îndreptat spre Deuteronom 6.5 și a adăugat Leviticul 19.18. Cerința legii este rezumată într-un cuvânt: dragostea. Întâi, dragostea față de Dumnezeu; în al doilea rând, dragostea pentru aproapele. Când apostolul Pavel ne spune că „dragostea este împlinirea legii” (Rom. 13.10), el doar spune cu alte cuvinte ceea ce a spus Isus aici (vers. 40). Cele trei parabole i-au adus față în față cu harul evangheliei; celor trei întrebări li s-a răspuns în așa fel încât să imprime asupra lor dragostea, ca cerința supremă a legii. Față de această dragoste ei erau străini.

Fiu al lui David – și totuși Dumnezeu (vers. 41-46)

Pe când ei erau încă împreună, Domnul Isus le-a pus marea Lui întrebare: „Ce gândiți voi despre Hristos? Al cui Fiu este?” Ei știau că trebuia să fie Fiul lui David; dar de ce David a trebuit să-L cheme Domnul lui, în Psalmul 110, ei nu știau. Singura soluție a acestei probleme fusese dată în Matei 1. „Isus Hristos, Fiul lui David” este „Emanuel, care tradus este: Dumnezeu cu noi”. Odată ce credința prinde acest adevăr, întreaga poziție este clară ca lumina soarelui. Dacă aceasta este refuzată, cum făceau acești sărmani farisei, totul este întunecat. Ei erau în întuneric. Nu puteau răspunde niciun cuvânt, și încurcătura lor era atât de completă încât n-au mai îndrăznit să-l pună vreo întrebare. Totuși, deși ei terminaseră cu El, Domnul nu terminase cu ei. Venise acum timpul să dea pe față pe acești fățarnici în prezența mulțimilor, care erau sub influența lor.

Cuvinte aspre despre caracterul conducătorilor lor (vers. 1-4)

Capitolul acesta înscrie cuvinte arzătoare. În câteva zile mulțimea, influențată de acești oameni, va striga să fie omorât. Răspunderea și vina lor au crescut mult prin această înștiințare pe care Domnul le-a dat-o cu privire la adevăratul caracter al conducătorilor lor. El a început dându-le locul pe care îl pretindeau, ca reprezentanți ai legii lui Moise. De aceea poporul avea să țină legea așa cum o auzeau de pe buzele lor. Totuși ei aveau grijă să se ferească să nu-i ia pe ei ca exemple. Viețile lor contraziceau legea pe care o prezentau. Dădeau legi pentru alții, fără niciun pic de conștiință de a le ține și ei înșiși. Aceasta o arată Domnul în versetul 4, și este greșeala comună a oamenilor religioși de profesie, cărora le place să dea direcții altora, dar pentru ei toate să fie ușoare.

Dornici de întâietate (vers. 5-13)

Apoi, în versetele 5-12, El expune plăcerea lor de a fi luați în seamă și de a fi socotiți superiori. Totul era de ochii oamenilor. La sărbători – în societate – în sinagogi – în cercul religios – în piețe – ei doreau locul cel dintâi, ca rabini sau domni. Ucenicul lui Hristos are să fie într-o poziție exact opusă acesteia; să punem adânc în inimă lucrul acesta. Înjosirea unor astfel de oameni este numai un lucru al timpului. Se presupune că ei ar fi semne care să îndrepte spre împărăție, dar de fapt ei erau piedici. Nu intrau nici ei, și împiedicau și pe alții.

Mai mare sentință; fii ai gheenei (vers. 14, 15)

Mai mult, ei foloseau poziția lor ca să jefuiască pe săraci și pe văduvele fără apărare, acoperindu-și fărădelegile cu parada rugăciunilor lungi. De aceea vor primi o sentință mai mare. Rugăciunile lungi pot impresiona mulțimea, dar nu-L impresionau pe Domnul! Să ne amintim de

acest lucru și noi înșine, să-l evităm. Îndrăznim să spunem că niciunul care are o dorință adâncă și este conștient de prezența lui Dumnezeu, nu poate cutreiera printr-un labirint de cuvinte. Așa cum ne dă indicația Eclesiastul 5.2, cuvintele lui trebuie să fie puține. Zelul mare de a face prozeliti este caracteristic gândirii fariseice, și cuvintele Domnului în versetul 15 expun o trăsătură importantă a unui prozelitism. El arată și subliniază caracterul celor care fac prozelism în cei care devin prozeliti. Fariseii erau fii ai gheenei, iar converții lor erau la fel, într-un fel dublu. De aceea este întotdeauna tendința pentru astfel de oameni să devină tot mai răi, până ce totul ajunge copt pentru judecată.

Călăuze oarbe (vers. 16-24)

În versetele 16-22 Domnul condamnă învățăturile lor ciudate. Deosebirile pe care le făceau ei între templu și aurul templului, între altar și darul de pe el, puteau face într-un mod nechibzuit să fie priviți cu admirație ca și cum ar avea gânduri foarte superioare; în realitate deosebirile lor erau simple închipuiri și numai o dovadă a orbirii și nebuniei lor. Tot așa și cu alte lucruri: minuțioși cu privire la lucruri neînsemnate, multă neglijență cu privire la lucrurile însemnate – fie în mod pozitiv, cu privire la lucrurile pe care le practicau, ca în versetul 23, sau negativ, referitor la cele ce refuzau, ca în versetul 24. Într-adevăr, erau orbi, și acest tip de orbire este de asemenea foarte comun astăzi.

Curățirea exterioară, de ochii oamenilor (vers. 25-28)

Versetele 25-28 expun o altă caracteristică periculoasă: ei se interesau numai de curățirile exterioare, ca să apară bine în ochii oamenilor. Ei nu se preocupau de partea dinăuntru care este pentru ochii lui Dumnezeu. Ei erau cu mai multă grijă de întinarea posibilă prin contactul cu lucrurile din afară, și cu lipsă de grijă în ce privește întinarea care venea dinăuntru lor. Ca rezultat, ei înșiși deveneau centre de întinare pe care n-o dobândeau de la alții, ci ei o dădeau și altora. Acesta este un rău foarte subtil, și să ne rugăm să fim feriți de orice urmă a lui.

Ucigași ai profeților lui Dumnezeu (vers. 29-33)

În final, în versetele 29-33 Domnul îi învinuiește că erau ucigași ai profeților lui Dumnezeu. Ei zideau morminte pentru profeții de altădată, pentru că nu simțeau însemnătatea cuvintelor lor, ci erau în adevăr copii ai celor care îi omorâseră. Și, potrivit principiului din versetul 15, ei se dovedeau a fi de două ori mai răi; ca fii ai acelor ucigași; ei umpleau măsura păcatelor părinților lor și sfârșeau fără nicio îndoială în condamnarea gheenei. Acest pasaj ne redă cea mai teribilă învinuire de pe buzele Domnului Isus, din cele ce au fost scrise. El niciodată n-a spus astfel de lucruri vreunui sărman vameș sau păcătos. Aceste cuvinte aspre au fost păstrate pentru fățarnicii religioși. Har și adevăr se arătau celor care mărturiseau că sunt păcătoși. Prezentarea adevărului fără menționarea harului era rezervată celor fățarnici.

Ierusalimul – casă pustie, fără Isus (vers. 37-39)

Sângele unui lung șir de martiri a ajuns să fie la ușa acelei generații; și acum pentru ultima dată Ierusalimul avea ocazia să-și găsească refugiul sub aripile lui Iahve, care era printre ei în Persoana lui Isus. Deseori El ar fi dorit să-i adăpostească, așa cum mărturisesc Psalmii, și deseori Isus a dorit să-i adune în timpul când a trăit printre ei; dar ei n-au vrut. Ca urmare, casa frumoasă din Ierusalim, altădată recunoscută de Iahve, acum nu mai era recunoscută. Ea era numai casa lor și era pustie. Și El, care ar fi umplut-o, acum pleca din ea, ca să nu mai fie văzut până ce ei vor zice: „Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului.” Ei nu vor spune aceste cuvinte, așa cum arată Psalmul 118, până ce va sosi ziua „pe care Domnul a făcut-o”, când „piatra pe care au lepădat-o ziditorii devine cap de unghi.”

Semnele sfârșitului veacului; începutul durerilor (vers. 1-13)

Tot ce am citit, începând cu capitolul 21.23, a avut loc în curtea templului. Acum, în capitolul 24.1, Domnul Isus pleca de acolo și ucenicii doreau să-l atragă atenția la unele clădiri mărețe – și aceasta a adus din partea Lui prezicerea că toate vor fi dărâmate până la temelie. Aceasta i-a făcut să întrebe de timpul când se vor împlini cele spuse de El, pe care ei le-au pus în legătură cu sfârșitul veacului. Cele dintâi cuvinte din răspunsul Lui arată că precizerile Lui sunt ca să ne înștiințeze și să ne pregătească, și nu numai să ne satisfacă oarecum curiozitatea sau chiar și dorința noastră după o cunoaștere adevărată. Avem nevoie să luăm seama la noi înșine. Sunt preziși Christoși mincinoși, împreună cu războaie și vești de războaie, dar acestea nu vor indica sfârșitul. Vor fi foamete, cutremure de pământ, la fel și războaie, dar acestea vor fi numai începutul durerilor. Împreună cu acestea vor fi persecuții și unii ucenici vor fi martiri; va fi apostazie a unora care au mărturisit că erau ucenici, se vor ridica profeți mincinoși, fărâdelegea se va înmulți și mulți vor da înapoi în inima lor. Într-un timp ca acesta, cei adevărați se vor arăta răbdători până la sfârșit, când salvarea va veni la ei. Mai mult, tot timpul Dumnezeu își va menține martorii Săi prin toate națiunile, și când toate acestea se vor împlini, va veni sfârșitul. De trei ori în aceste versete Domnul vorbește despre „sfârșit” și în fiecare caz El se referă la sfârșitul veacului, așa cum îl întrebaseră ucenicii. Pentru adevărații Săi ucenici, caracterizați de răbdare, sfârșitul le va aduce salvare. El subliniază întâi acest fapt, înainte de a spune că aceasta va aduce judecata pentru dușmanii Săi.

Evangelia aceasta a împărăției (vers. 14)

Să notăm că este vorba de „evangelia aceasta a împărăției”, care trebuie să fie predicată în toată lumea înainte de a veni sfârșitul; ea este evangelia pe care Domnul însuși o predicase – cap. 4.23; 9.35 – care anunța împărăția ca fiind la ușile lor. Evangelia pe care o predicăm astăzi – vezi 1 Corinteni 15.1-14 – nu putea fi vestită în caracteristica pe care o are ea înainte de moartea și învierea lui Cristos.

Urâciunea pustiirii (vers. 15-20)

La timpul sfârșitului urâciunea pustiirii, despre care se vorbește în Daniel 12.11, va fi în locul sfânt; și este vorba de Ierusalim, cum arată versetul 16. Evident, va fi din nou un templu cu locul lui sfânt în timpul sfârșitului, ca să fie pângărit de idolatria celei mai mari urâciuni. În acel timp se va împlini profeția din capitolul 12.43-45: duhul necurat al idolatriei va intra în popor cu o putere de șapte ori mai mare. Și cei mai mulți dintre ei vor accepta urâciunea care va sta în locul sfânt – foarte probabil „chipul fiarei” despre care se vorbește în Apocalipsa 13.14, 15. Din cauza acestei pustiirii a fărâdelegii ajunsă la culme va cădea peste ei cârmuirea lui Dumnezeu. Această venire a urâciunii va fi un semnal pentru cei credincioși că necazul cel mare a început, și că scăparea lor este în fuga din Ierusalim și din Iudeea, unde cuptorul necazului va fi cel mai fierbinte. Domnul vorbea ucenicilor Săi, care în acel moment erau niște israeliți credincioși care îl înconjurau pe Mesia al lor pe pământ, deși pentru timpul de acum ei aveau să fie zidiți în temelie Adunării care avea să fie. De aceea în acel moment ei nu

reprezentau Adunarea, ci rămășița credincioasă a lui Israel, care încă observa cu grijă legea sabatului (versetul 20), și unii dintre ei locuiau în Iudeea. A fugi îndată va fi partea lor. Aceasta este în armonie cu ce se prezintă simbolic în Apocalipsa 12.6.

Necazul cel mare (vers. 21.22)

Necazul cel mare este cu totul fără precedent și niciodată nu va putea fi ceva egal cu el, va întrece orice. Aceasta o precizează Domnul în versetul 21; și motivul pentru care este așa, pe care cartea Apocalipsa ni-l arată, va fi un timp de trimitere a mâniei din ceruri – vărsarea potirelor de judecată. Va fi nu numai cazul unor oameni chinuind alți oameni, sau al unei națiuni lovind altă națiune, așa cum vedem atât de izbitor astăzi, ci va fi pedeapsa lui Dumnezeu lovind națiunile, în timp ce face o socoteală cu ele. Mânia lui Dumnezeu este „descoperită din cer” (Rom. 1.18), deși încă nu executată, și, în ce privește națiunile, ea va cădea în acest timp. Națiuni ca acestea se găsesc numai în lumea aceasta; ele nu există dincolo de mormânt, deși tot oamenii le compun. Vor fi suflete alese pe pământ în timpul necazului celui mare și pentru ele se vor scurta zilele, așa cum ne spune versetul 22; așa cum se spune în Romani 9.28, Domnul „va scurta lucrarea... pe pământ”, și aceasta, pentru ca o rămășiță să fie salvată. Astăzi Dumnezeu arată îndurare prin evanghelie, și El a făcut o foarte îndelungată lucrare timp de douăzeci de veacuri; când El Își va arăta mânia, aceasta se va face repede, scurtând-o în dreptatea Sa. Un timp scurt de trei ani și jumătate va fi totul, așa cum arată alte scripturi. În felul acesta bunătatea lui Dumnezeu se va arăta și în îndurare și în mânie.

Semne și minuni de la diavolul (vers. 23-25)

În timpul acela diavolul va ști foarte bine că venirea lui Hristos va avea loc foarte curând; de aceea el va produce confuzii, ridicând oameni înșelători pe care îi va dăru cu puteri supranaturale, sperând să înșele pe cei aleși care așteaptă toate de la Domnul. Versetul 24 spune clar că nu toate semnele miraculoase sunt de la Dumnezeu. Ele sunt de două feluri: divine și diabolice. În cele divine este o manifestare a caracterului divin în har și în putere; cele de la diavolul pot fi deseori potrivite firii păcătoase sau înspăimântătoare sau atractive pentru oamenii neînțorși la Dumnezeu. Cei de astăzi care au dorințe aprinse pentru ce este miraculos să aibă mare grijă ca nu cumva să fie înșelați.

Fiul Omului venind pe norii cerului (vers. 26-30)

Venirea adevăratului Hristos al lui Dumnezeu va fi marcată de cea mai mare publicitate posibilă, ca fulgerul. Nimeni nu va avea nevoie să se ducă într-un deșert îndepărtat sau într-o cameră secretă pentru a-L vedea. Întocmai cum vulturii se află oriunde este cadavrul, așa va fi El în judecată oriunde se află oameni stricându-se în putrefacția și epidemia păcatului. Necazul cel mare va fi urmat de încetarea și răsturnarea puterilor existente, atât în cer cât și pe pământ, și atunci Fiul Omului se va arăta în gloria Sa. De două ori spusese Domnul mai înainte despre „semnul profetului Iona” (12.39, 40; 16.4), că Fiul Omului va fi trei zile în mormânt. Aici avem semnul Fiului Omului în cer – semnul că în sfârșit Dumnezeu este gata să-și declare drepturile pe acest pământ rebel și să le aplice prin Omul planului și alegerii Sale. Acestea sunt două semne mari. Cine va putea spune care din ele este mai mare? Amândoi sunt tot atât de mari la timpul lor, și ele ne recomandă închinare, adorare.

Strângerea celor aleși de pe pământ pentru binecuvântarea mileniului (vers. 31)

După ce Se va arăta în gloria Sa, El îi va aduna împreună pe aleșii Săi, pe acei pentru care zilele necazului celui mare vor fi fost scurtate. Această strângere va fi îndeplinită prin slujirea îngerilor și semnalizată cu un mare sunet de trâmbiță; va fi împlinirea sărbătorii trâmbițelor (Levitic 23.24, 25), întocmai cum Paștele fusese împlinit prin moartea lui Hristos, iar Cincizecimea prin darul Duhului și formarea Adunării. Această strângere a celor aleși este în vederea binecuvântării mileniale; nu este nicio mențiune de vreo răpire în cer, sau chiar de înviere, pentru că aici este vorba de strângerea împreună a unor oameni vii de pe pământ. În capitolul 16 Domnul descoperise că El va zidi Adunarea Sa, însă chemarea și destinul ei ceresc nu fuseseră descoperite; de aceea nu trebuie să punem Adunarea în versetul 31.

Parabola smochinului; învierea națională; generația necredincioasă (vers. 32-35)

Cu versetul 32 se începe o serie de parabole și de cuvinte cu caracter de parabolă. Smochinul este o parabolă a iudeului; și când vedem o înviere a vieții naționale cu acest popor, știm că vara este aproape, dar până ce toate lucrurile se împlinesc și vine acest timp, „generația această” nu va trece. Domnul a vorbit de multe ori despre această generație – vezi 11.16; 12.39, 45; 16.4. Este o generație foarte veche și care se menține, pentru că Moise a vorbit despre ea în Deuteronom 32.5 și 20: „sunt o generație stricată, fii în care nu este credință”. Generația necredincioasă își va afla soarta când va veni Domnul Isus, nu mai înainte. Ei vor trece, dar cuvintele lui Hristos vor rămâne.

Ziua și ceasul necunoscute (vers. 36-41)

Timpul exact al venirii Sale este un secret cunoscut numai de Tatăl, care a așezat timpurile sau vremurile sub propria Sa autoritate (Fapte 1.7); și pentru că așa stau lucrurile, timpul acela va veni ca o surpriză totală pentru o lume nepăsătoare. Va fi întocmai ca în zilele lui Noe: oamenii ocupați în totul cu plăcerile lor, până ce judecata a căzut peste ei. Atunci va avea loc o despărțire între oameni. Se vor împlini cele spuse în Țefania 3.11-13, cei nelegiuți vor fi luați de judecată; cei necăjiți și săracii poporului care se vor încrede în Numele Domnului vor fi lăsați pentru binecuvântările mileniului – și aceștia sunt „rămășița lui Israel”.

Îndemn la veghere și slujire cu credincioșie (vers. 42-51)

Ajunși la versetul 42, din nou vedem cum Domnul a folosit aceste realități profetice ca să Se refere la purtarea ucenicilor Săi. Pentru că ei nu știau ceasul, trebuiau să fie veghetori și credincioși în slujirea lor. Robul căruia i s-a încredințat o sarcină trebuie să-și îndeplinească răspunderea. Făcând așa, va fi binecuvântat și răsplătit. Pe de altă parte, este posibil pentru oameni să ia locul de robi și totuși să fie răi. Aceștia nu vor ține seama de răspunderea pe care o are un rob și vor începe să bată pe cei care sunt împreună – robi, spunând în inimile lor: „Stăpânul meu întârzie să vină!” Acesta este întotdeauna gândul lumii. Ei ascultă cele despre profeție și apoi spun: „Viziunea pe care o vede el este pentru multe zile de acum înainte și profeștește pentru timpuri îndepărtate” (Ezechiel 12.27). Adevăratul rob caută să fie pregătit pentru venirea apropiată a Domnului și îngrijește de interesele Lui în timp ce așteaptă. Versetele 50-51 arată că „robul rău” nu este un om care să fi căzut grav și totuși în adâncul sufletului lui să fie un rob adevărat, ci un om în întregime fals. Stăpânul lui îl va judeca și îi va rândui partea cu cei fățarnici, pentru că este un fățarnic. Are parte de judecata celor care sunt asemenea lui. Când cel fățarnic este dat pe față și

judecat, este plângere și scrâșnire de dinți.

Parabola celor zece fecioare; împărăția cerurilor, noțiune mai largă decât Adunarea

Parabola celor zece fecioare deschide acest capitol. Lumea prezintă o scenă foarte încurcată în orice direcție. Venirea Domnului va aduce o clarificare în toate. Am văzut aceasta în parabola grâului și neghinei și în cea a năvodului aruncat în mare, în capitolul 13, și din nou în versetele de la sfârșitul capitolului 24. Același mare fapt îl întâlnim din nou în această asemănare a împărăției cerurilor. Domnul menționase Adunarea mai înainte, însă aici El nu spune: „Atunci Adunarea se va asemana...”, ci „împărăția cerurilor”, care este o noțiune mai largă, deși o include și pe ea. De aceea cele „zece fecioare” nu reprezintă Adunarea într-un mod distinctiv, deși ea este inclusă în scopul parabolei. De aceea este desigur corect să aplicăm această parabolă și sfinților din timpul de acum – nouă înșine. Fecioarele „au ieșit” să întâmpine mirele, și noi am fost chemați afară din lume ca să așteptăm pe Domnul. A intervenit o perioadă de uitare și de adormire în istoria Adunării. Un strigăt plin de entuziasm cu privire la venirea Domnului a răsunat, un strigăt care spunea: „Ieșiți-l în întâmpinare!” adică reveniți la poziția voastră de la început, ca popor chemat afară. Atât timp cât era adormire, era puțină sau nu era deloc deosebire între cel adevărat și cel fals; dar îndată ce s-au trezit și s-au întors la locul lor original, deosebirea s-a arătat și cele care nu aveau untdelemn au fost date pe față. Untdelemnul îl reprezintă pe Duhul Sfânt și „dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8.9). Parabola aceasta a fost forțată de unii ca să suporte ideea că numai credincioșii devotați, foarte treji, îl vor întâmpina pe Domnul când va veni, iar acei credincioși cu mai puțin „merit” vor fi penalizați. Aceasta este o greșeală. Ceea ce vrea să spună această parabolă este: în ce fel venirea Domnului va face o separare completă între cei care sunt cu adevărat credincioși și cei care nu sunt. În această parabolă vedem despărțirea făcută între ceea ce este real și ce este fals în sfera mărturie; iar pecetea Duhului o are numai aceia care sunt în adevăr ai lui Hristos. Închiderea ușii a pecetluit respingerea celor falși. „Fecioarele nebune” nu reprezintă credincioși care au dat înapoi, care altădată au cunoscut pe Domnul și au fost cunoscuți de El. Cuvântul nu este: „Altădată vă cunoșteam, dar acum nu vă mai cunosc”, ci „Niciodată nu v-am cunoscut”. Acum Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi, dar aceștia îi erau străini.

Unele rezultate ale așteptării venirii Lui (vers. 13)

În versetul 13 Domnul aplică parabola aceasta ucenicilor Săi, și nouă. Nu știm timpul venirii Fiului Omului, și trebuie să veghem. În felul acesta, El face ca învățătura Sa profetică să lucreze asupra caracterului și purtării noastre. El nu ne dă lumină cu privire la ceea ce va fi, numai ca să ne informeze mințile și să ne satisfacă dorințele. De aceea, dându-ne îndemnul de a veghea, El continuă în restul capitolului acesta să arate cum venirea Sa ne va influența ca robi ai Săi, și în mod deosbit în ce fel va atinge lumea. Clarificarea pe care ea o va aduce va fi completă.

Parabola talanților (vers. 14-30)

Parabola robilor și a talanților este introdusă ca să întărească îndemnul la veghere dat în versetul 13; și ea ne arată cum venirea Fiului Omului va pune la probă pe toți care iau acest loc de a fi robi ai Săi, și va duce la aruncarea afară a tot ce nu este real. Este un gând întocmit ca să ne trezească pe toți, că în timpul absenței Sale Domnul a încredințat „bunurile” Sale celor ai Săi. Interesele Lui au fost puse în mâinile noastre și nu putem evita punctul principal al parabolei, spunând: „Eu nu am un dar special și de aceea ea nu mi se aplică și mie.”

Deosebire între daruri și puterea fiecăruia

Stăpânul a dat bunurile sale robilor săi, „fiecăruia” dintre ei, și a făcut deosebirea necesară de a aprecia capacitatea fiecăruia; și în felul acesta el a rânduit „fiecăruia după puterea lui”. Putem face deci deosebire între darurile care ni se încredințează și capacitatea sau îndemânarea pe care o avem, amintindu-ne întotdeauna că Domnul aranjează relația dintre aceste două lucruri. Abilitățile noastre ne vor adăposti puterile naturale și spirituale, iar dacă ele nu sunt destul de mari pentru cinci talanți sau pentru doi, ar putea fi o povară pentru noi. Dacă va fi așa, Domnul ne cunoaște situația și ne dă numai unul. Putem face legătură cu darurile despre care este vorba în Romani 12.6-15, care au un astfel de caracter încât să se potrivească pentru toți cei credincioși. Oricum ar fi darul primit, mare sau mic, lucrul important este să-l folosim cu toată puterea noastră.

Contrast între adevărații robi și cei care nu-L cunosc pe Domnul

Aceeași hărnicie s-a arătat de robii care primiseră cei cinci talenți și cei doi talanți. Fiecare a reușit să dubleze ceea ce i se încredințase, și când Stăpânul lor S-a întors S-a întors, amândoi au avut parte egală în aprobarea și răsplata Lui. Este de notat din nou că în această parabolă contrastul este nu între mai multă sau mai puțină credincioșie și hărnicie, care ar caracteriza pe robii adevărați, ci între cei care erau robi reali, deși măsura abilității lor era deosebită, și acela care nu era deloc un adevărat rob. Cel care primise un talent l-a ascuns în pământ, în loc să-l folosească pentru interesul stăpânului; și a făcut acest lucru pentru că nu avea o cunoaștere reală a stăpânului său. Pretindea că îl cunoștea, că era un om aspru, care seceră de unde n-a semănat, de care să te temi. Stăpânul lui l-a primit pe baza cunoașterii pe care el pretindea că o are, și i-a arătat că dezvinovățirea lui doar i-a agravat vina, pentru că dacă el ar fi fost un om aspru, acesta i-ar fi fost un motiv în plus pentru folosirea cu toată seriozitatea a talentului care i s-a încredințat. În realitate stăpânul nu era nicidecum un om aspru, așa cum mărturisea tratamentul lui față de robii care fuseseră buni și credincioși. De fapt, robul acesta nu avea o cunoaștere adevărată a stăpânului său, nicio legătură adevărată cu el. Ca rezultat, el a pierdut tot ce i se încredințase și a fost aruncat în întunericul de afară, unde este plânsul și scrâșnirea dinților, așa cum se arată și despre robul necredincios de la sfârșitul capitolului dinainte (12.51). În parabola asemănătoare din Luca 19 (vers. 12-26), deosebirea este făcută între niște robi cu nivelul lor de zel și credincioșie, și ei sunt răsplătiți. Robul care avea o singură mină suferă o pierdere, dar nu este aruncat în întunericul de afară. Este bine să notăm că în amândouă cazurile greșeala se vede la acela căruia i se încredințase cel mai puțin. Dacă ne cercetăm inimile, vom recunoaște că dacă suntem capabili numai de lucruri mici, tendința noastră este să nu facem nimic. Desigur, Domnul va răsplăti pe robul care, deși are o mică îndemânare, face lucrurile mici cu zel și credincioșie.

Judecata pe pământ – potrivit faptelor (vers. 31-45)

Paragraful cu care se termină acest capitol (vers. 31-46) nu este introdus ca o parabolă. Parabolele au început cu versetul 32 din capitolul 24, și acum ele fiind terminate, versetul 31 reia firul istorisirii profetice din 24.31. Când va veni, Fiul Omului nu numai că va aduna împreună pe

cei aleși ai Săi, dar El va chema pentru judecată națiunile înaintea Sa, ca să fie o clarificare chiar pe pământ cu privire la ce este bine și rău. Toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui, și scena aceasta are loc pe pământ. În sesiunea judecății de la urmă, când pământul și cerul vor fugi dinaintea Lui, cum este profețit în Apocalipsa 20.11, nu va mai apare nicio națiune; vor fi numai „cei morți, mari și mici”, pentru că în moarte dispare orice deosebire națională. Alte scripturi ne vorbesc despre judecăți care vor fi făcute de Hristos în persoană, când la Armaghedon vor fi distruse armatele puternice ale împăraților pământului. Aceste judecăți totuși încă vor lăsa mulțimi de necombatanți, și toți aceștia trebuie să treacă pe dinaintea cercetării Fiului Omului, pentru că numai El poate face deosebire și poate clarifica toate cu o înțelepciune fără greșală. El va face aceasta ca un păstor care desparte oile de capre; și rezultatele date de judecata Lui vor fi eterne, tot așa cum va fi la judecata dinaintea marelui tron alb. Și aici, ca și acolo, oamenii vor fi judecați după faptele lor. Adevărata stare a fiecărei inimi este cunoscută lui Dumnezeu, cu totul separată de fapte; totuși, când se face judecata publică, ea este întotdeauna potrivit faptelor, deoarece ele indică simplu și fără greșală care este starea omului, și în felul acesta dreptatea judecății divine este arătată tuturor celor care o privesc.

„Frații Mei”: ucenici Săi din ultimele zile

Acești trimiși pe care Împăratul îi recunoaște ca „frați ai Mei” veniseră ca reprezentanți ai Săi, și tratamentul pe care l-au primit era diferit, potrivit cu felul de a-L vedea pe Fiul Omului. Cei care au crezut în El se identificau cu trimișii Lui și i-au ajutat în timpul când erau respinși și tratați rău; cei care n-au crezut în El, nu le-au dat nicio atenție. Cei care avuseseră credință au arătat-o prin faptele lor. Cei care nu avuseseră credință, de asemenea s-au arătat cine erau prin faptele lor. Notați faptul că Împăratul nu-i învinuiește pe cei condamnați de persecuție sau de punerea în închisoare a slujitorilor Săi, ci numai de faptul că i-au ignorat – tratându-i cu indiferență. Aceasta se potrivește cu marea întrebare din Evrei 2: „Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” În ziua aceea se va vedea cum, dacă oamenii tratează pe Hristos cu nepăsare, neținând seama de slujitorii Săi, vor ajunge sub condamnarea eternă. Cine sunt „acești frați ai Mei?” Dacă ținem seama de întreaga cuvântare profetică, în care aceasta este partea de încheiere, răspunsul nu este dificil. La începutul discursului Său, Domnul S-a adresat ucenicilor Săi și le-a spus cum vor fi urăți, necăjiți și trădați, dar sfârșitul va veni numai când „evanghelia împărăției” va fi fost predicată ca mărturie pentru toate națiunile, și acei care vor răbda până la sfârșit vor fi mântuiți. El vorbea ca și cum ucenicii dinaintea Lui ar fi prezenți la timpul sfârșitului, pentru că El vedea în ei pe cei pe care îi reprezentau. „Frații” de la sfârșitul cuvântării sunt ucenicii din ultimele zile, care erau reprezentați de ucenicii din cele dintâi zile, căroră le vorbea Domnul. Deși aceștia au fost peste puțin timp botezați de Duhul într-un singur trup, care este Adunarea, așa cum se istorisește în Fapte 2, ei erau în acel moment, simplu, o rămășiță a lui Israel căroră li S-a descoperit Mesia în Isus, și ei s-au atașat de El. El reprezentau o rămășiță asemănătoare a lui Israel care în zilele din urmă vor avea ochii deschiși și vor relua firul întrerupt al „evangeliei împărăției” – întrerupt când Hristos a fost respins pe pământ și înălțat la cer, și reînnoit înainte de a veni El din nou pe pământ ca să împărătească.

Pedeapsa eternă și viața eternă (vers. 46)

În paragraful care încheie capitolul 25, sfârșitul a venit. Fiul Omului este Împărat, ucenicii care au răbdat până la sfârșit vor fi mântuiți, națiunile sunt judecate, clarificarea binelui și răului este completă, rezultatul este pedeapsa eternă. De două ori se află cuvântul „etern”. Pedeapsa celor răi și focul în care se duc sunt eterne; viața în care trec cei dreți este eternă. Antiteza vieții nu este încetarea existenței, așa cum ar fi dacă viața ar fi însemnat numai existența ca rezultat al scânteii vitale care este în noi; ea este pedeapsa, pentru că viața eternă înseamnă întregul domeniu al adevărilor fericite și eterne în care cel drept se va mișca în veci. Punctul principal aici nu este că viața este în ei, ci faptul că ei au trecut în ea. Cu această notă fericită se sfârșește cuvântarea profetică a Domnului.

Ultimele zile ale Domnului pe pământ; ungerea Lui cu mir de către Maria din Betania (vers. 1-13)

Capitolul acesta ne duce înapoi la istorisirea ultimelor câteva zile ale vieții Domnului pe pământ. Versetele de început ne dau o privire sumară din curtea marelui preot și aflăm că era plină cu oamenii vicleni care făceau planuri cum să-L omoare. În versetele 6-13 ne întoarcem de la relele cele mai îngrozitoare din societatea sus-pusă ca să privim un act al iubirii și al devotamentului într-o casă modestă, în care locuiau unii din rămășița credincioasă. Din Ioan 12 înțelegem că femeia acesta era Maria din Betania. Ea l-a uns desigur și capul, și picioarele; dar Matei, subliniind caracterul Său împărătesc, menționează că l-a uns capul, cum se potrivește unui împărat. Ioan, subliniind Dumnezeuirea Sa, ne spune că l-au fost une picioarele, deși un mare slujitor ca Ioan Botezătorul nu era vrednic să-l dezlege sandalele. Ucenicii au fost cu totul neînțelegători ai acestei fapte de devotament, privind-o ca o risipă. Nemulțumirea lor a fost instigată de Iuda Iscarioteanul, așa cum ne arată evanghelia după Ioan, totuși îi dădea pe față cum se gândeau mai întâi la bani și apoi la cei săraci, în timp ce erau neștiutori și înconjurați de mister cu privire la moartea Sa apropiată. Femeia aceea însă nu se gândea nici la banii, nici la săraci. Hristos îi umplea viziunea, iar El știa cum să-i interpreteze fapta. Foarte posibil, ea a acționat mai mult din instinct decât din inteligență; dar ea era conștientă că moartea îl amenința acum pe Acela care era obiectul iubirii și închinării ei, iar Domnul a primit ceea ce a făcut ea, ca fiind pentru înmormântarea Sa. Și nu numai că El a aprobat-o, dar a și rânduit ca fapta ei de devotament să fie amintită oriunde se vestește evanghelia. Și așa a fost.

Violența conducătorilor și corupția lui Iuda (vers. 14-16)

Devotamentul femeii este în contrastul cel mai puternic posibil cu ura conducătorilor religioși, despre care s-a spus mai înainte, și cu trădarea lui Iuda, istorisită în paragraful care urmează. Violența își ajunsese culmea în conducători – ar fi vrut să-L omoare îndată, fără reținere. Corupția își ajunsese culmea în Iuda, care după ce însoțise pe Isus trei ani, era dornic să facă un câștig mizerabil de treizeci de arginți prin trădarea Lui. Un sclav în Iarael era prețuit cu treizeci de sicli de argint, cum ne arată Exod 21.32.

Identificarea trădătorului (vers. 17-25)

Apoi din nou, dacă cel de al doilea paragraf al capitolului (vers. 6-13) ne arată devotamentul unui ucenic al Domnului, cel de al patrulea paragraf (începând cu versetul 17) ne arată grija Domnului pentru ucenicii Săi, și cum El dorea ca ei să-și amintească de El în timpul absenței Sale. Paștele s-a mâncat în locul ales de Domnul, și în timpul acesta El l-a identificat pe trădător și l-a înștiințat de soarta care îl aștepta. Mergerea Fiului Omului la moarte prin trădare fusese prezisă în Sfintele Scripturi, dar aceasta nu ușurează nivelul gravității faptei trădătorului. Faptul că Dumnezeu este atotștiutor și poate spune mai dinainte faptele oamenilor nu-i eliberează de responsabilitate pentru ceea ce fac. Prin fapta lui, Iuda arăta adevăratul lui eu. Domnul Isus avea să Se descopere pe Sine Însuși din plin prin moartea Sa.

Instituirea cinei Domnului (vers. 26-29)

Pe când masa de Paști se apropia de sfârșit, Domnul Isus a instituit cina Sa, ca amintire a trupului Său dat și a sângelui Său vărsat pentru noi, pentru iertarea păcatelor. În cuvintele din versetele 26-29 nu este niciunul care să precizeze că această instituire trebuie să fie sărbătorită până ce va veni El din nou; pentru aceasta avem să ne îndreptăm spre 1 Corinteni 11. Faptul acesta se poate desprinde din versetul 29, pentru că paharul ne vorbește de binecuvântare și bucurie, și din acesta Domnul va bea într-un fel nou când va veni împărăția; între timp, paharul este pentru noi, și nu pentru El. Astăzi El este caracterizat de răbdare; în ziua împărăției El va intra în binecuvântare și bucurie într-un fel cu totul nou. Până atunci noi avem amintirea morții Sale, pentru că în ea, trupul și sângele Lui nu sunt împreună, ca atunci când El era un Om viu pe pământ, ci sunt separate; pâinea aceasta, trupul Său, și paharul acesta, sângele Său, au fost date; în felul acesta ele simbolizează moartea Sa.

Înștiințări, pe drum spre Muntele Măslinilor (vers. 30-35)

Pe calea lor spre Muntele Măslinilor, Domnul le-a spus mai dinainte cum moartea Lui va însemna risipirea lor, așa cum spusese Scriptura, dar i-a îndreptat spre înviere și a rânduit un loc de întâlnire în Galileea, unde îi va reuni. Petru, totuși, plin de încredere în sine, se împotriva înștiințării cu privire la sine, și de asemenea nu înțelegea faptul și importanța învierii. Toți ucenicii gândeau la fel, deși nu în aceeași măsură ca el.

Ghetsimani; întristare de moarte, dar în comuniune cu Tatăl. Perfecțiunea umanității Sale (vers. 36-46)

Ei aveau în curând să fie puși la probă în Ghetsimani. Acolo Isus a intrat într-o întristare a morții care era înaintea Lui, dar în întregime în comuniune cu Tatăl Său. Perfecțiunea Persoanei Lui Îl făcea să stea pe loc în fața suferinței și a morții ca judecată a lui Dumnezeu, totuși El a acceptat acel pahar din mâna Tatălui. În plus, era de admirat perfecțiunea umanității Sale, că dorea înțelegere de la ucenicii Săi aleși, însă cuvântul profetic se împlinea: „așteptam compătimire, dar degeaba; și mângâietori, dar n-am găsit niciunul” (Psalmul 69.20). Petru și ceilalți, care erau atât de siguri că niciodată nu-L vor tăgădui, n-au putut veghea împreună cu El un ceas. Firea lor era prea slabă, dar până acum ei n-o știau. Nu știau că trădarea lui Iuda chiar atunci se împlinea și cernerea lor avea să urmeze. Totuși așa a fost; și mai departe în acest capitol vedem contrastul uimitor dintre Hristosul lui Dumnezeu și a tuturor celorlalți care într-un fel sau altul veneau în legătură cu El. Toți își dovedeau propriile metehne; El singur este figura senină din centrul acestui tablou.

Fățărnicia unui ucenic fals și zelul firesc al unuia adevărat (vers. 47-56)

Întâi vine Iuda, trădătorul, ascunzându-și înșelătoria cu o astfel de fățărnicie încât după douăzeci de secole „sărutul trădătorului” încă rămâne o expresie proverbială a dezgustului. În limbajul Psalmului 41.9, aici era „prietenui meu apropiat, în care mă încredeam, care mânca pâinea mea, a ridicat călcâiul împotriva mea.” De aceea Isus i S-a adresat „Prietene” (tovarășe), dar i-a pus întrebarea care avea să-l cerceteze: „Pentru ce ai venit?” Venise să-și trădeze Stăpânul, ca să câștige cei treizeci de arginți mizerabili. Fățărnicia dezgustătoare a ucenicului fals este urmată de zelul firesc al unui adevărat, pe care îl știm că era Petru, cum se spune în evanghelia după Ioan. Omul încrezător în sine doarme când trebuia să vegheze, și lovește cu sabia când trebuia să stea liniștit; iar dacă acțiunea lui îl discredita pe Stăpânul lui, ar fi trebuit să n-o facă. Va veni un timp când „sfinții” se vor „bucura în glorie”, când „laudele preaînalte ale lui Dumnezeu” vor fi „în gura lor, și o sabie cu două tăișuri în mâna lor, ca să facă răzbunare” (Psalmul 149.5-7); dar aceasta va fi în timpul celei de a doua veniri a Lui, nu la cea dintâi. Fapta lui Petru era cu totul nepotrivită și ar fi putut aduce o lovitură de sabie lui însuși. De asemenea, ea era în întregime în afara oricărei potriviri cu atitudinea Stăpânului său, care avea la dispoziție puteri irezistibile, și totuși a suferit El însuși să fie dus ca un miel la măcelărie, așa cum indicase Scriptura. Când Dumnezeu a vrut să ștergă de sub ceruri cetățile câmpiei, a trimis numai doi îngeri ca să facă acest lucru. Dacă douăsprezece legiuni ar fi fost trimise asupra lumii răzvrățite, ce s-ar fi întâmplat? Rugăciunea care i-ar fi trimis n-a fost rostită, iar lovitură lui Petru, care era mai mult pentru sine decât pentru Domnul, era absurdă. Când suntem mulțumiți să suferim pentru că suntem creștini, suntem victorioși spiritual; când luăm sabia, pierdem lupta spirituală și în final pierim de sabie. Unul din motivele pentru care Reforma de acum cinci sute de ani s-a oprit pe loc și și-a schimbat direcția a fost că inițiatorii ei principali au alergat la sabie pentru apărarea ei și prin aceasta au transformat-o într-o mișcare națională și politică, în loc de a fi spirituală. După aceea vedem pe Domnul tratând în liniște mulțimea care, condusă de Iuda, venise să-L aresteze. Le-a spus că era cu totul nepotrivit și fără rațiune ce făceau. Iar în prezența acestei mulțimi, tăria tuturor ucenicilor s-a prăbușit, L-au părăsit pe Domnul și au fugit. Așa sunt chiar și cei mai buni oameni.

Judecători care caută mărturii mincinoase (vers. 57-68)

Cei care-L prinseseră L-au dus la mai-marii lui Israel, iar acești oameni care pretindeau că reprezintă pe Dumnezeu au dat la o parte orice pretenție că ar fi căutat dreptatea. Nu ni se spune că au fost înșelați să accepte mărturii mincinoase, nici că ar fi fost ispitiți să le primească pentru că era o presiune făcută asupra lor. Nu; se spune că ei „căutau mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-L omoare”. Ei o căutau. A fost vreodată, ne întrebăm, vreo altă judecată pe acest pământ în care judecătorii au început să caute mincinoși, ca să condamne pe cel acuzat? Așa a fost aici; și în prezența ei Isus stătea liniștit. Judecata fiind cu totul despărțită de dreptate, El le-a făcut față cu o demnitate divină, și a vorbit numai ca să afirme că El este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și de asemenea că El va veni în glorie ca Fiu al Omului. Pentru aceasta L-au condamnat, iar marele preot a călcat legea, sfâșiindu-și hainele în timp ce Îl condamna, prin aceasta numai condamnându-se pe sine însuși. Acesta a făcut semnul pentru a se începe iadul de insulte, în mijlocul cărora stătea figura liniștită a Mântuitorului și Domnului nostru. Strălucirea calmă a prezenței Lui ne ajută să vedem degradarea întunecată în care căzuseră acești oameni.

Petru printre dușmanii Domnului (vers. 69-75)

Mai la urmă, în acest capitol, Petru seceră ce semănase prin încrederea în sine însuși. Citim în versetul 58 cum Îl urma de departe, acum îl găsim printre dușmanii Domnului și nefiind în stare să rămână același. El însuși dovedește că este slab chiar acolo unde crezuse că va fi tare, deoarece impulsivitatea nu este același lucru cu curajul. Energia firească îl împinsese într-o poziție în care el niciodată n-ar fi trebuit să fie, și a căzut. Noi nu putem arunca pietre în el. Mai degrabă să ne rugăm ca, dacă ne vom găsi într-o situație asemănătoare, să ni se dăruiască și o pocăință asemănătoare cu cea istorisită în ultimul verset – o pocăință care a început îndată ce se terminase căderea.

Vina conducătorilor lui Israel și a lui Pilat (vers. 1-2)

Scenele de la sfârșitul vieții Domnului sunt istorisite de Matei într-un fel care subliniază vina din cale-afară a conducătorilor lui Israel. Această trăsătură a fost observată peste tot și o vedem îndeosebi în capitolul 23. Versetele de la începutul capitolului 27 ne arată că deși condamnarea Sa oficială avea să vină de la Pilat, totuși impulsul care Îl ducea spre moartea Sa era de la ei.

Purtarea lui Ana și a lui Caiafa, mai rea decât a lui Iuda (vers. 3-5)

Continuarea istoriei este întreruptă de un paragraf ca paranteză, care ne dă sfârșitul mizerabil al lui Iuda. Se pare că și cum el ar fi așteptat ca Domnul să scape de adversarii Săi și să plece din mijlocul lor, așa cum făcuse altădată; dar acum, văzându-L condamnat, și El supunându-Se mâinilor lor, lui Iuda v-a părut său și s-a îngrozit de ce făcuse. El n-a avut o reală „pocăință spre mântuirea, de care nu-ți pare rău”, pentru că aceasta merge mână în mână cu credința. Și credința era ceea ce îi lipsea, pentru că dacă ar fi avut-o, s-ar fi întors la Domnul său, cum a făcut Petru care căzuse destul de umilitor. Ochii îi erau deschiși la păcatul lui și l-a mărturisit, totodată mărturisind și nevinovăția lui Isus, totuși și-a luat singur viața și a ajuns în mormântul sinucigașului. Însăși omul care L-a dat pe Domnul în mâna dușmanilor Săi, a trebuit să mărturisească nevinovăția Lui. Așa a rânduit Dumnezeu; și faptul acesta este foarte izbitor. Chiar numele, Iuda, a devenit un proverb al nelegiuirii, însă Ana și Caiafa au fost mai răi ca el. Versetul 4 arată acest lucru. Iuda a vândut sânge nevinovat și ei L-au condamnat. El cel puțin avea ceva simțăminte de părere de rău pentru ce făcuse – îndeajuns să-l ducă la sinucidere. Ei nu aveau nicidecum vreun simțământ. Ce însemna pentru ei sângele nevinovat? Ei nu aveau nicio remușcare pentru că l-au vărsat, nici nu aveau vreo teamă de Dumnezeu, care răsplătește răul. Ei erau gata „să omoare pe cel nevinovat”, spunând în inimile lor: „Tu nu vei cerceta” (Psalmul 10.8, 13). Dacă ar fi avut cea mai mică teamă de Dumnezeu, niciodată n-ar fi zis: „Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri”, cum se spune în versetul 25.

Suprema fățărnicie și împlinirea profeției: ogorul olarului (vers. 6-10)

Iuda niciodată n-a profitat de cei treizeci de arginți. Pervertit și apoi stăpânit de diavolul, a irosit toate pentru nimic. Acesta este întotdeauna sfârșitul istoriei când oamenii mărunți încearcă să aibă un câștig cu spiritul enorm de mare al răului. Arginții erau acum din nou în mâinile preoților și au ajuns pentru ei coroana altor păcate, cu o supremă fățărnicie. Cu mare grijă pentru legi, ei nu puteau pune banii în visterie, pentru că erau preț de sânge. Dar cine îi făcuse să fie așa? Chiar ei înșiși! De aceea au împlinit Scriptura, cumpărând ogorul olarului. Fapta lor a devenit publică și astfel ogorul a primit acest nume. Ironia judecății divine de cârmuire poate fi văzută în acest nume, pentru că țara aceasta a fost un ogor al sângelui și un loc de înmormântare pentru străini începând din acea zi; și încă va fi în mare măsură, până în ziua când în sfârșit Răscumpărătorul va veni în Sion.

Condamnarea lui Isus de către Pilat, împotriva dreptății și a visului soției (vers. 11-26)

Autoritățile religioase dăduseră pe Isus guvernatorului civil, și versetele 11-25 ne spun ce se întâmpla înaintea lui. Când era cercetat de Pilat înaintea mulțimii, Domnul Isus a rost doar două cuvinte: „Tu spui”, care în limba noastră înseamnă „Da”. El mărturisea deci că era în adevăr Împăratul Iudeilor, care era vina ce i se aducea în prezența puterii romane. Cele trei evanghelii sinoptice sunt la fel în această privință. Ioan scrie și despre alte întrebări puse de Pilat și la care Domnul a răspuns, în judecata din pretoriu, comparativ mai personală, și spune că Pilat a ieșit de acolo de trei la mulțime. Cât privește cercetarea publică, la aceasta Isus n-a răspuns nimic, pentru că în adevăr nu era nimic de răspuns – așa cum Pilat foarte repede a înțeles, deși era uimit. El era foarte cunoscător al obiceiurilor viclene ale iudeilor și mintea lui ageră de om al legii repede a înțeles că invidia era la baza acuzației. Pe de altă parte, el se temea de popor și vroia să fie în bune relații cu el. De aceea Pilat avea o gândire tulburată în mod neobișnuit. A-L condamna pe Isus însemna să-și calce simțul juridic, de asemenea și visul soției și a intuiției ei. Era în mod evident agitat pentru că încercările lui de a scăpa din încurcătură nu reușeau. Mulțimea care acuza era agitată de viclenia preoților și a bătrânilor. Singura figură senină în această scenă teribilă este cea a Persoanei învinuite. Îl vedem pe Pilat renunțând practic la funcția de judecător în acest caz și aruncând responsabilitatea asupra poporului. Desigur, aceasta nu-l scutea de răspundere, dar încerca să-i pună pe ei sub responsabilitatea totală pentru sângele lui Mesia al lor. În versetul 25 găsim explicarea nenorocirii care a venit peste popor și care urmărește pașii copiilor lor până în ziua de astăzi. Ei mai au de făcut față necazului cel mare înainte de a fi restabilite lucrurile potrivit cârmuirii lui Dumnezeu.

În mâna soldaților; răstignirea (vers. 27-38)

Baraba a fost eliberat și Isus condamnat să fie răstignit, și în versetele următoare (27-37) Îl vedem pe Isus în mâinile ostașilor romani. Aici vedem batjocură grosolană, brutalitate și în final actul răstignirii. Pentru a completa umilirea Sa, L-au numărat printre răufăcători, punând un tâlhar la stânga și altul la dreapta. Nu era dreptate, nici milă, nici înțelegere obișnuită, fie că Se afla în mâinile autorității religioase sau civile sau militare. Iudeii și națiunile împreună se condamnau pe ei înșiși, condamnându-L pe El.

Batjocorirea din partea tuturor claselor de oameni (vers. 39-44)

Versetele 39-44 ne arată cum toate clasele de oameni erau unite în batjocorirea Lui când murea pe cruce. Criminalii cei mai mari aveau să asculte cuvinte aspre când erau condamnați la moarte, dar n-am auzit să fi fost batjocoriți cu cuvintele cele mai mizerabile și răutăcioase în agonia morții lor. Totuși așa s-a întâmplat când Acela care era întruparea perfecțiunii, atât divine cât și umane, era pe cruce. Nu era deosebire decât în felul cuvintelor folosite. „Trecătorii” erau oameni obișnuiți care își aveau treburile lor. „Preoții de seamă... cu cărturarii și cu bătrânii” formau clasa sus-pusă. „Și tâlharii... îi aruncau aceleași insulte.” Ei reprezentau clasa cea mai de jos, a criminalilor; dar și ei se purtau la fel, în felul lor crud și vulgar. El era Fiul lui Dumnezeu și împăratul lui Israel: El Și-ar fi putut arăta atunci puterea, tot atât de ușor cum o va arăta în judecată în curând. Atunci El își dovedea dragostea divină, rămânând acolo unde Îl pusese oamenii cu mâini întinate, și purta judecata păcatului.

Cele trei ceasuri de întuneric: părăsit de Dumnezeu (vers. 45-50)

Matei nu dezvoltă faptul acesta într-un fel doctrinar, însă trece la istorisirea celor trei ceasuri de întuneric, la sfârșitul cărora Cel care suferea a rostit cu glas tare strigătul care fusese scris de Duhul în profeția de la începutul cuvintelor Psalmului 22, cu o mie de ani mai înainte. Răspunsul la acest strigăt este dat în versetul 3 al psalmului: „Tu ești Cel Sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel.” Un Dumnezeu sfânt poate locui în laudele unor oameni păcătoși, numai dacă ispășirea s-a împlinit prin puterea judecății păcatului. Părăsirea era rezultatul

inevitabil al Aceluia care n-a cunoscut păcat și a fost făcut păcat pentru noi. Cei care priveau n-au înțeles nimic din toate acestea: în adevăr, păreau că nu erau în stare să facă deosebire între Dumnezeu și Ilie. După aceasta a fost, cum ne spune versetul 50, un strigăt tare, și El Și-a dat duhul. Cuvintele din acest strigăt tare ne sunt date în parte în Ioan și în parte în Luca. Era tare, arătând că puterea Sa nu era slăbită, și în felul acesta dăruirea duhului Său era actul Său de bunăvoie. Moartea Lui a fost supranaturată și de îndată a fost urmată de semne supranaturale, indicând semnificația și puterea ei.

Perdeaua ruptă, cutremurul, învierea unor trupuri (vers. 51-54)

Cel dintâi din aceste acte ale lui Dumnezeu a atins perdeaua templului, care era o imagine a trupului Său, așa cum ne spune versetul 10. Sub lege „calea către cele sfinte nu era încă arătată” (Evrei 9.8); dar acum ea este arătată, pentru că moartea lui Hristos este baza apropierii noastre de Dumnezeu. Al doilea act a atins creația materială, pentru că pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despica și mormintele s-au deschis. Al treilea a atins trupurile adormite ale sfinților, și după învierea Lui ei au înviat și au apărut multora în Ierusalim. O mărturie întreită a fost dată astfel în felul cel mai izbitor. Cea dintâi se referea la prezența lui Dumnezeu, dar a avut loc în tipul perdelei, care a fost văzută numai de ochii preoților. A doua, în domeniul naturii, trebuia să fie văzută de oricine. A treia, fără îndoială, era numai pentru ochii sfinților. Pe lângă aceste semne, mai înainte se întunecase soarele. Era o mărturie vastă prin minunea acelui ceas, totuși nu citim despre cineva că ar fi fost impresionat, în afară de centurinul care era de pază și de cei care erau cu el. În inima lui s-a lucrat convingerea că acolo era Fiul lui Dumnezeu – chiar lucrul pe care poporul Său îl tăgăduia, și încă îl tăgăduiește.

Un om bogat, cu un mormânt nou (vers. 55-61)

Așa cum se întâmplă deseori, când bărbații ajung lipsiți de curaj și devotament, femeile le împlinesc lipsa. Ucenicii au dispărut, însă multe femei rămăneau în jurul scenei, deși privind de departe. Totuși, un bărbat a înaintat și a avut curajul să se identifice pe sine cu Hristos cel mort, cerând lui Pilat trupul Lui, și el era unul neașteptat. El era ucenic al lui Isus, dar până atunci pe ascuns, așa cum ni se spune în evanghelia după Ioan. Aici era cel bogat cu un mormânt nou, și el a lucrat în așa fel încât s-a împlinit Isaia 53.9. Nu știm nimic altceva despre Iosif din Arimateea, decât numai acest lucru. Dumnezeu nu este lipsit niciodată de a avea un slujitor al voii Sale, care să aducă la îndeplinire Cuvântul Său. Iosif s-a născut în lume ca să împlinească aceste scurte cuvinte profetice, și în felul acesta, deși oamenii l-au rânduit mormântul cu cel rău, El a fost cu cel bogat în moartea Lui.

Mormântul păzit de ostași (vers. 62-66)

Femeile care fuseseră martore a morții și a înmormântării Sale se distingeau prin devotamentul lor, nu prin priceperea lor. Iar cei mai aprigi dușmani ai Lui și-au amintit că El spusese că va învia dintre cei morți. Ura lor le-a trezit memoria și mintea și s-au dus la Pilat cu o cerere ca să se ia o precauție specială. Ei tăgăduiau realizările Lui în viață, privindu-L ca înșelăciunea „cea dintâi”. Se temeau ca nu cumva dacă se va spune că El a înviat, aceasta ar avea rezultate mai importante. În gândul lor, înșelăciunea cea din urmă va fi mai rea decât cea dintâi. Ar însemna în mod inevitabil îndreptățirea Lui și condamnarea lor, așa cum își dădeau seama foarte bine. Ca și cu Iosif, așa și cu acești oameni Pilat a fost de acord. Li s-a împlinit cererea: a pus paza soldaților, dar se pare că era o oarecare ironie în cuvintele lui: „asigurați-o așa cum știți”. Ei au făcut tot ce au putut, și ca rezultat n-au împlinit nimic decât punând faptul învierii Lui dincolo de orice îndoială responsabil când El a înviat și aranjamentele lor bine alcătuite au fost cu totul date la o parte. Dumnezeu a întors înțelepciunea lor în nebulie și a făcut ca planul lor să servească propriului Său scop și să-l răstoarne pe al lor.

Vizita la mormânt a celor două femei (vers. 1)

Versetul 1 din acest capitol ne spune că acele două femei cu numele Maria, care priviseră înmormântarea Lui, erau înapoi la mormânt îndată ce ziua sabbatului se terminase. Ele au venit „în sabbat, pe când se înserase spre ziua întâi a săptămânii.” Ziua, potrivit socotelilor iudeilor, se termina la apusul soarelui; și devotamentul lor era atât de mare încât îndată ce sabbatul se termina, s-au dus să viziteze mormântul. Nu este ușor să pui împreună detaliile care ni s-au dat de cei patru evangheliști, pentru a forma o singură istorie, dar se pare că aceste două femei au făcut aici o vizită specială, și apoi s-au reîntors în revărsatul zorilor cu Salome și poate și altele, aducând miresme pentru îmbălsămare. Marcu și Luca ne spun despre acest lucru, și putem socoti că versetul 5 din acest capitol se referă la cea de a doua ocazie, încât ceea ce este scris în versetele 2-4 a avut loc între cele două vizite. Oricum, este clar că Hristos a înviat pe când răsărea soarele, în cea dintâi zi a săptămânii.

Învierea lui Isus – arătarea puterii lui Dumnezeu (vers. 2-7)

Un cutremur a dat semnalul morții Lui, și un mare cutremur, deși poate local, pentru că este pus în legătură cu coborârea îngerului Domnului, a vestit învierea Sa. Autoritățile pământului pecetluiseră mormântul, dar o autoritate incomparabil mai mare a rupt pecetea și a dat la o parte piatra. La prezența lui, paznicii au tremurat și au fost loviți de o stare de inconștiență asemănătoare morții. Mormântul pecetluit era provocarea obrăzniciei omului. Dumnezeu le-a acceptat provocarea, le-a zdrobit puterea și a făcut ca reprezentanții omului să-și dea seama de nimicnicia lor. Domnul Isus a înviat prin puterea lui Dumnezeu, iar mormântul a fost deschis ca oamenii să poată vedea că fără nicio îndoială El nu mai era acolo. Îngerul nu numai că a răsturnat piatra, dar s-a așezat deasupra ei, ca o pecete pe ea în noua ei poziție, ca nimeni să n-o poată pune înapoi, până ce un număr suficient de martori aveau să vadă mormântul gol. Matei ne spune de un înger șezând deasupra pietrei. Marcu ne spune de unul șezând în partea dreaptă dar înăuntrul mormântului. Luca și Ioan vorbesc amândoi de doi îngeri. Totuși ei toți ne arată că deși femeile se temeau în prezența îngerilor, ele n-au fost lovite cum au fost paznicii. Ele îl căutau pe Isus cel răstignit, de aceea „nu vă temeți” a fost cuvântul pentru ele. Le-a spus că El a înviat și au fost invitate să vadă locul unde fusese pus trupul Lui și unde, așa cum înțelegem din instorisirea lui Ioan, fâșiile de pânză pe jos, înfășurate într-un loc, dar din care trupul sfânt plecase. Oricine avea doar să vadă locul unde fusese pus, ca să fie convins că trupul nu fusese sustras sau furat. Un act supranatural avusese loc; și ele aveau să se ducă la ucenici și să le spună să-L întâlnească în Galileea.

Arătarea Domnului înviat; la picioarele Lui, în închinare (vers. 8-10)

Deși pline de emoții opuse, de teamă și de bucurie, femeile au primit cu credință cuvântul îngerului și, ascultătoare, au plecat. Ascultarea credinței a fost repede răspândită de arătarea Domnului Însuși înviat, și aceasta le-a adus la picioarele Lui, în închinare. Și ele au fost trimise de Domnul să dea de veste „fraților Mei”, nu numai de înger. Cu ocazia celei din urmă cine, Domnul rânduise Galileea ca locul de întâlnire, și

El le confirmă și lor lucrul acesta.

Întunericul necredinței; bani pentru ostașii care fuseseră martori ai învierii (vers. 11-15)

Paragraful versetelor 11-15 ne dă un contrast izbitor. Trecem din scena strălucitoare a învierii cu bucurie, credință, închinare și mărturie, la întunericul adânc al necredinței cu ură, complot, mită și corupție, care duc la o minciună atât de evidentă încât intenția ei păcătoasă se putea observa foarte ușor. Dacă ei dormeau, cum ar fi putut ști ce se întâmpla? Banii și iubirea lor stăteau la rădăcina acestui rău. Ostașii au fost mituiți, și am putea presupune că îndeplacarea guvernatorului va fi fost obținută în același fel. Nu putea fi ceva care să oprească adevărul că învierea avusese loc! Ei realizau cum se năruia cauza lor, în timp ce a Lui se stabilea, iar diavolul care îi pusese în mișcare realiza acest fapt și mai repede decât ei. I-au dat numai treizeci de arginți lui Iuda pentru moartea Lui, dar au dat mult mai mulți bani ostașilor, străduindu-se să ascundă faptul învierii Lui.

Întâlnirea Domnului înviat cu ucenicii în Galileea (vers. 16-17)

Evangelhia aceasta se termină cu întâlnirea dintre ucenici și Domnul lor înviat, în Galileea, și cu însărcinarea pe care El le-a dat-o. Nu se face nicio mențiune despre arătările Sale felurite în Ierusalim sau despre înălțarea Sa la cer din Betania. În timp ce arăta înainte spre înființarea Adunării, evangelhia aceasta ne schițează în general tranziția de la prezentarea împărăției în legătură cu Mesia pe pământ, așa cum a fost prezis de profeți, la împărăția cerurilor în forma ei de acum: adică într-o formă tainică, în timp ce Împăratul nu este aici, ci în ceruri. Ierusalimul era locul unde ei aveau să primească Duhul și să fie botezați într-un singur trup, Adunarea, nu după multe zile; Galileea era ținutul unde se găsea marea majoritate a rămășiței credincioase a lui Israel, care, pentru că L-au primit, au intrat în împărăție, în timp ce masa poporului au pierdut-o.

Însărcinarea dată rămășiței credincioase a lui Israel după ce Adunarea va pleca (vers. 18-19)

În felul acesta Domnul Isus ia din nou legăturile, în înviere, cu rămășița, cei unsprezece ucenici fiind cei mai proeminenți din ea: și deși nu ni se spune despre plecarea Sa în cer, totuși El îi însărcinează ca și cum ar vorbi din cer, pentru că toată autoritatea era a Lui, atât în cer cât și pe pământ. Nu venise încă timpul să fie descoperit pe deplin planul de a a duca dintre națiuni un popor pentru Numele Său; termenii de aici sunt dați în mod general. Ei aveau să meargă și să facă ucenici și să-i boteze, și aceasta este însărcinarea care va fi luată de rămășița credincioasă a lui Israel după ce Adunarea va pleca. După cum Israel fusese botezat pentru Moise, conducătorul lor, tot așa un ucenic urmează să fie botezat pentru Hristos cel înviat, ca unul care vine sub autoritatea Lui, iar botezul trebuie să fie în Numele lui Dumnezeu așa cum a fost pe deplin revelat. Nu este plural, ci singular – numele, unul singur – pentru că, deși revelat în trei Persoane, Dumnezeu este Unul.

Toată autoritatea – toate națiunile – toate cele poruncite – toate zilele (vers. 18-20)

Cuvântul de încheiere este: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”, încât în acest cuvânt de la sfârșit avem „toate” nu mai puțin decât de patru ori. Domnul nostru înălțat este stăpân pe toată autoritatea în amândouă sferele, încât nu este nimic care să nu poată fi atins de El. Dacă slujitorilor Săi li se împotrivesc ceva, aceasta trebuie să fie cu permisiunea Lui. Toate națiunile trebuie să fie scopul serviciului lor, și nu numai în mijlocul lui Israel, de atunci înainte. Cei botezați dintre națiuni trebuie să fie învățați să păzească toate poruncile și îndrumările Domnului, pentru că slujitorii trebuie să se remarcă prin ascultare, și să-i aducă la ascultare și pe cei la care vor ajunge. Apoi în toate zilele până la sfârșit ei trebuie să fie siguri de susținerea și prezența spirituală a Stăpânului lor. Aceasta este însărcinarea cu care se sfârșește această evanghelie. Când intrăm în Faptele Apostolilor și trecem prin epistole, aflăm că vin la lumină schimbări care ne dau însărcinarea deplină a evangheliei pentru ziua de astăzi; totuși nu pierdem lumina și beneficiul din ceea ce spune Domnul aici. Noi, de asemenea, mergem la toate națiunile, botezând în Numele Său. Noi încă trebuie să învățăm pe alții cuvântul Domnului. Toată autoritatea este încă a Lui. Prezența Sa va fi cu noi în toate zilele până la sfârșitul veacului, orice s-ar întâmpla.

clickbible.org